

Số Mệnh Đã Định Đeo Bám Anh

Contents

Số Mệnh Đã Định Đeo Bám Anh	1
1. Chương 1: Ước Mơ Của Tôi	2
2. Chương 2: Giấc Mơ Ngày 1 Tháng 3	4
3. Chương 3: Thuyền Gặp Nạn	5
4. Chương 4: Tôi Sẽ Chết ?	6
5. Chương 5: Thôn Trang Xa Xôi	7
6. Chương 6: Phong Hoa Tuyết Đai, Ác Nam Soái Ca	8
7. Chương 7: Đại Soái Ca Vưu Hòa	10
8. Chương 8: Cá Muối Rời Cũng Sẽ Có Ngày Vượt Lên (1)	11
9. Chương 9: Cá Muối Rời Cũng Sẽ Có Ngày Vượt Lên (2)	11
10. Chương 10: Đàn Ông Vô Dụng Cũng Đau Lòng	12
11. Chương 11: Trách Tôi Quá Ngây Thơ?	13
12. Chương 12: Nỗi Phiền Muội Của Vưu Hòa	15
13. Chương 13: Nghi Vấn Của Vưu Vực	16
14. Chương 14: Kẹo Của Vưu Hòa	17
15. Chương 15: Ngọt Ngào Vì Trái Cây Hay Vì Hôn	18
16. Chương 16: Rốt Cuộc Hiểu Được	20
17. Chương 17: Làm Quen Thêm Bạn Mới	21
18. Chương 18: Tôi Không Phải Tiểu Tam	22
19. Chương 19: Nhào Tới, Hôn Môi Và Bị Bàn Tán!	24
20. Chương 20: Lữ Tiên Nhân Lớn Lên Giống Lão Ba	25
21. Chương 21: Thỏ Lộ Và Đe Dọa	27
22. Chương 22: Lữ Tiên Nhân, Tiểu Tư Của Tỷ Tỷ Ta	28
23. Chương 23: Thân Phận Bị Xuyên Qua	30
24. Chương 24: Vĩnh Viễn Không Buông Tay	32
25. Chương 25: Kỳ Thật Thực Thích	34
26. Chương 26: Rối Rắm Ai	35
27. Chương 27: Vưu Hòa Lạnh Lùng	37
28. Chương 28: Nhật Ký Tiểu Cường 01	38
29. Chương 29: Nhật Ký Tiểu Cường 02	39
30. Chương 30: Nhật Ký Tiểu Cường 03	41
31. Chương 31: Nửa Đường Dừng Lại Chi Em Gặp Nhau	42
32. Chương 32: Nỗi Bi Ai Của Chị Hai!	44
33. Chương 33: Chính Là Thích Hấn	45
34. Chương 34: Theo Đuổi: Sự Kiện Vì Đưa Hoa Mà Trúng Độc!	46
35. Chương 35: Theo Đuổi: Sẵn Sàng Ăn Đậu Hủ!	48
36. Chương 36: Theo Đuổi: Anh Liên Nhận Mệnh Đi!	49

Số Mệnh Đã Định Đeo Bám Anh

Giới thiệu

Nội dung câu chuyện xoay quanh nhân vật Ta và Vương Hòa. Ta - là một chiến sĩ phái hành động, vì u

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-menh-da-dinh-deo-bam-anh>

1. Chương 1: Ước Mơ Của Tôi

Tôi tên là Triệu Bảo Châu, năm nay mười tám tuổi, bởi vì tôi có mẹ là người phụ nữ độc lập, mạnh mẽ được mọi người mến mộ, nên tôi là người giàu có, chưa bao giờ phải lo lắng đến vấn đề kinh tế, cuộc sống sung túc, vô ưu vô lo !

Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi không có ý định học lên đại học, bởi vì tôi biết thực lực của tôi không thể học lên đại học được, tôi lựa chọn ở nhà làm sâu gạo, mỗi ngày lên mạng đánh boss, lên QQ tán gẫu giải sầu.

Hôm nay, là ngày Triệu Bảo Châu tôi sinh nhật tròn mười chín tuổi, tôi hoàn toàn già thêm một tuổi nữa !

Ngồi trên xe của nhà, lái xe đưa tôi đến công ty của mẹ, tôi thở dài một hơi “Aiz...”,

Mẹ tôi tên là Triệu Chân Ái, bà là một đại mỹ nhân, đồng nghiệp trong giới thương trường nói mẹ tôi được mọi người mến mộ không chỉ vì thực lực mà còn vì vẻ đẹp của bà nữa, một người phụ nữ giàu có trong nước không nói, còn một mình nuôi dạy hai đứa con gái, mà hai đứa con gái của bà cũng có ưu thế riêng của mình.

Ưu điểm của tôi thể thôi, đương nhiên cùng internet không thoát được quan hệ, tôi ham lên mạng, cả ngày chơi trò chơi trên internet, cho nên tôi nổi danh vì nghiện internet, hơn nữa kỹ thuật tốt nhất trong nhà.

Chị của tôi là Triệu Minh Châu, so với tôi thì có tiền đồ hơn, là nhà thiết kế thời trang, trong giới thời trang cũng có chút danh tiếng, bất quá chị của tôi học ở khoa ý tưởng, nên áo quần chị thiết kế ra chỉ sợ người ta đứng xa mà nhìn, không dám mặc vào !

Công ty kinh doanh của mẹ rất lớn, bao gồm điện tử, đồ chơi, trang sức, thời trang, dường như từng ngành sản xuất đều có cổ phần của mẹ, cho nên mẹ đặc biệt bận rộn với công việc, không có thời gian về nhà quản lý hai chị em tôi.

Hôm nay là sinh nhật của tôi, nhưng mẹ không rảnh để chúc mừng sinh nhật cùng tôi, chỉ điện thoại cho tôi, nói lái xe đưa tôi đến công ty của mẹ.

Sau khi đến công ty, tôi giẫm đôi giày thể thao hơn mười đồng đi vào, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người tôi đi vào thang máy, bấm số tầng cao nhất.

Sau khi đến văn phòng của mẹ, tôi nhìn thấy thư ký Trình Hoa, tôi liền đi lên chào hỏi “Chú Trình...”

“A...” Trình Hoa ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi “Nhị tiểu thư, tiểu thư đã đến rồi” Trình Hoa nhìn tôi giống kiểu mẹ tôi nhìn tôi nhú nhú mày “Chú nói này, nhị tiểu thư không tiêu tiền sao?” Ánh mắt của chú ấy trừng trừng bộ áo quần rẻ tiền của tôi, mà tôi cũng không tức giận, aiz, làm người phải có phong cách, không thể giống chị tôi học khoa ý tưởng được.

“Cháu thích mặc áo quần thoải mái để vận động thôi” Tôi tức giận than thở một tiếng, sau đó quay lại đề tài chính “Cháu muốn gặp mẹ cháu”

Trình Hoa gật đầu, sau đó nhắc điện thoại gọi “Chủ tịch, nhị tiểu thư muốn gặp ngài”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói, sau đó Trình Hoa nói với tôi “Cháu vào đi”

Tôi gật gật đầu mỉm cười, sau đó đi vào phòng làm việc của mẹ.

Văn phòng của mẹ rất lớn, tôi đi vào thì phát hiện bên trong không chỉ có mẹ mà còn có một người nữa, mắt vừa nhìn thấy thì tôi ngẩn luôn cả người “A, ba ?” Ba và mẹ đã ly hôn từ khi chị em chúng tôi còn rất nhỏ, trước đây tôi và chị theo họ ba, sau đó hai người ly hôn chúng tôi mới theo họ mẹ.

Ba cũng là một công tử, diện mạo rất tuấn tú, khó có vài người có thể so được với vẻ đẹp trai của ba.

Tôi nhin không được nghiêng đầu nhìn mẹ, vẻ mặt mẹ rất bình tĩnh, mà ba ngồi trên sofa vẻ mặt cũng vô cùng bình tĩnh.

Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một ý nghĩ: Nếu tôi cùng người yêu chia tay, ngày nào đó gặp lại nhau, thì tôi có thể bình tĩnh ngồi tôi nhìn anh, anh nhìn tôi như thế này không ?

Đáp án là:....

“Bảo Châu, đến ngồi bên này” Ba lên tiếng, tiếng nói trầm thấp có từ tính.

Tôi nghe lời, đến ngồi bên cạnh ba, kết quả tôi vừa ngồi xuống thì đã bị ba quở trách “Mẹ không cho con tiền tiêu sao, sao lại mặc loại áo quần này ?”

Áo quần này làm sao vậy ? Không phải giống cave chứ ? Trong lòng tôi nghĩ như vậy nhưng lại không nói ra “Đây là phong cách của con”

Ba nói : “Chị của con sẽ không cho là như vậy”

Chị là người siêu cấp hiện thực, chị ấy đã từng nói, lúc một người có tiền mà không biết tiêu xài thì sau này lỡ bị phá sản sẽ hối hận, cho nên, tiêu xài được thì cứ tiêu xài.

Cho nên chị đặc biệt tiêu xài, khoa trương cũng đặc biệt, có một nhà thiết kế thời trang nói chị ấy có năng lực, dùng vàng dát vào áo khoác, dùng đá quý gắn trên quần áo, bên trong xe của mình thì gắn đầy đá quý, quả thực là khoa trương đến cực điểm, làm như sợ người khác không biết chị ấy có tiền không bằng.

“Ha ha” Tôi cười gượng “Gần đây chị ấy đang đuổi theo một minh tinh thì phải” Bị chị của cô theo đuổi thì minh tinh kia chỉ có phát tài.

Ba còn muốn nói gì đó thì bất ngờ mẹ chen vào nói “Bảo Châu, hôm nay là sinh nhật của, con muốn cái gì đây ?”

Ánh mắt của tôi lóe lên, muốn nói nhưng nghĩ đến giấc mộng của tôi mà lọt vào tai mấy vị đại nhân này sẽ thành một đả kích lớn, vì thế tôi nhìn không được hỏi “Có phải con yêu cầu gì thì mẹ cũng đồng ý đúng không ?”

“Con muốn cái gì ?”

“...Con muốn làm một người bình thường, không ai biết đến để ra xã hội trải nghiệm cuộc sống”

Ba và mẹ cùng sửng sốt, cuối cùng là mẹ mở miệng “Xã hội rất tàn khốc”

Tôi mãnh liệt gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết nhìn mẹ “Mẹ, con thật sự muốn như vậy, con không nghĩ cả đời ở nhà làm sâu gạo, con muốn ra ngoài học hỏi, không chừng có thể học thêm được rất nhiều kinh nghiệm”

Ba tôi nói “Con muốn học cái gì, ba mời giáo sư hàng đầu đến dạy cho con”

Tôi lắc đầu từ chối nhìn hai người “Con muốn đến một thành phố khác, đến một nơi không ai biết con là Triệu Bảo Châu, con nghĩ ở nơi con bắt đầu cuộc sống khác...” Ánh mắt tôi chợt lóe lên, có chút ngượng ngừng nói “Nói không chừng con có thể tìm được một nửa yêu thương của mình”

“Bảo Châu, nhiều người môn đăng hộ đối với nhà chúng ta mà con xem cũng không vừa mắt sao ?”

Tôi lắc đầu, cảm thấy điều đó không trở thành sự thật được. Tôi từng nghĩ tới nếu một ngày mẹ bị phá sản, thì tôi không phải trở thành một phế nhân sống trong thế giới thượng lưu này sao? Ba tôi thở dài “Bảo Châu, con không thể giống chị của con được sao?”

Tôi lắc đầu.

Mẹ tôi hỏi “Con quyết định rồi chứ?”

Tôi gật đầu.

Ba và mẹ khó có thể chấp nhận được đưa mắt nhìn nhau sau đó im lặng, ước chừng ba phút sau, mẹ tôi mở miệng nói “Con đã trưởng thành rồi, nên mẹ tôn trọng suy nghĩ của con, nhưng là...Nếu con ở ngoài cảm thấy phức tạp thì hãy trở về!”

Vừa nghe được hai người đồng ý thì ánh mắt tôi sáng rực lên, vô cùng cảm kích nhìn ba mẹ nói “Con cảm ơn ba mẹ”. Tôi còn ha ha cười nói “Ba, mẹ, hai người khó có thể gặp nhau, nên con ra ngoài trước, không quấy rầy hai người nữa”

Trước khi đứng dậy rời đi, tôi quay đầu liếc ba và mẹ một cái, liền phát hiện không khí giữa hai người có chút xấu hổ.

Tôi thở dài trong lòng, aiz, ba mẹ à, oan gia giữa hai người đến khi nào mới hòa giải đây?

2. Chương 2: Giấc Mơ Ngày 1 Tháng 3

Tôi là người thuộc phái hành động, tức là nghĩ cái gì thì làm cái ấy.

Vì thế vài ngày sau, tôi chuẩn bị đi đến một vài nơi xa lạ. Hiện tại tôi đang ở thành phố X, đây là thành phố có nền kinh tế phát triển, là khu kinh tế trọng điểm của quốc gia, tôi nghĩ sẽ đi đến nơi xa hơn. Đầu tiên, tôi muốn ngồi thuyền đến vùng duyên hải, sau đó sẽ ngồi xe ô tô đến một nơi nào đó xa hơn nữa, có thể là nông thôn xinh đẹp tôi hằng mơ ước.

Tôi thích nông thôn, không khí ở nông thôn trong lành, hơn nữa người dân cũng đặc biệt nhiệt tình.

Sáng sớm ngày hôm nay, tôi đang ngủ thì bị chị gái đánh thức “Đầu óc em có vấn đề à?”

Tôi và chị gái là song sinh, bộ dạng rất giống nhau, nhưng tính cách của hai người lại đối nghịch. Chị tôi là người lạnh lùng, tính tình chị ấy lại táo bạo, làm cho người ta không dám tới gần, nói chị ấy là cuồng táo bạo cũng đúng, nhưng đôi khi chị ấy lại lạnh lùng khiến người khác cảm thấy chị là khối băng ngàn năm.

Tôi chỉ có thể nói thầm trong lòng “Nhân cách của chị phải nói là biến thái loại vip”

“Chị, làm chi chị mắng em?”

Chị ấy dùng đôi mắt đẹp giống tôi để trừng tôi một cái, khinh thường nói “Nghe nói em muốn cút khỏi nhà này?”

Tôi kinh hãi “Chị không phải đang ở đường phố, không thể nói chuyện nhẹ nhàng một chút sao?”

Chị ấy lại liếc tôi một cái, lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói “Em đã nhìn thấy lúc chị dụ dăng sao?”

Tôi lại sợ hãi hơn nữa!

Chị tôi lại liếc tôi một cái nữa, nói “Vì sao em phải đi, ở nhà làm sâu gạo không tốt sao?”

Chị ấy là muốn giữ tôi lại sao? Trong lòng tôi rung động, vẻ mặt xúc động nhìn chị “Chị, thì ra chị cũng yêu thương em nha”

Chị tôi quàng cái vệ sinh mắt cho tôi “Nói vào chuyện chính đi”

Tôi mếu máo “Chị nghe nói em muốn đi chắc là cũng biết nguyên nhân đi”

Chị tôi hừ hừ, hắt cho tôi một chậu nước lạnh “Đúng là trẻ con ngây thơ”. Nói xong, chị tôi giẫm đôi giày cao gót hàng hiệu đàng đàng đất đất tiêu sái ra khỏi phòng tôi.

Tôi tỉnh ngủ, giờ có muốn ngủ lại cũng không được, vì thế thừa dịp lúc này tôi đứng dậy xếp ít áo quần, đều là áo quần thoải mái tôi thường xuyên mặc, đem tất cả xếp vào trong va li, sau đó tôi đi đến phòng khách, đi giày vào rồi hung hăng ra khỏi nhà. Tôi đứng trước cửa quay đầu nhìn ngôi nhà đã sống mười tám năm qua, sau đó mang theo vẻ mặt kiên định đầy nước mắt rời khỏi ngôi nhà ảm áp...

Ba, mẹ, chị, con thực xin lỗi mọi người, chính mình biết mặc dù có chút ngây thơ, hơn nữa còn có vẻ thật thà, nhưng là con đã quyết định làm thì không thể đổi ý được.

Lúc ra khỏi nhà thì điện thoại của tôi vang lên, tôi liền lấy ra thì thấy tin nhắn của chị, viết là: Nhóc con ngây thơ, sự thật rất tàn khốc, nếu xã hội quá phức tạp thì trở về làm sâu gạo tốt hơn.

Tôi mỉm cười, nhất thời trong lòng sáng tỏ.

Tuy rằng thần kinh của chị không bình thường, nhưng vẫn thật tình quan tâm, trân trọng tôi.

Tôi cất điện thoại vào túi không trả lời tin nhắn của chị, bởi vì tôi không muốn làm cho chị lo lắng.

Đang sờ sờ một cái khác trong ba lô, cái thẻ tín dụng này là ngày hôm qua ba kiên quyết đưa cho tôi, nói là bên trong có mấy triệu nhân dân tệ, để lúc cần thì dùng đến.

Tôi nhún nhún vai, tuy là nhận nhưng tôi cũng không nghĩ sẽ dùng đến số tiền này.

Tôi muốn dựa vào hai bàn tay của mình để kiếm ra tiền, như vậy mới thỏa mãn cảm giác phong phú.

Nhìn bầu trời xanh thăm trên cao, tôi liền hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm với trời xanh “Triệu Bảo Châu, mày sẽ sống tốt! Cố lên!”

3. Chương 3: Thuyền Gặp Nạn

Tôi kéo theo hành lý lặng lẽ đi vào cảng, bây giờ là buổi chiều, thời gian này bến cảng rất đông đúc, ngoài những người muốn ngồi thuyền đi đây đó còn có một ít là những người buôn bán nhỏ trên thuyền.

“Người đẹp, muốn ngồi thuyền không?” Một ông chú thấy tôi mang theo hành lý, tiến lên nhiệt tình tiếp đón.

Tôi cười cười, hỏi: “Thuyền này chạy đến đâu?”

Ông chú: “Cô muốn đi đâu?”

Tôi: “Thế chú đi đâu?”

Ông chú: “Cô đi đến đâu, ta liền cho thuyền chạy tới đó”

Tôi: “Vậy rốt cục thuyền chú là chạy đến nơi nào?”

Ông chú chịu không nổi liếc mắt nhìn ta một cái, oán giận một câu: “Nguyên lai là cái bệnh thần kinh, nhìn người trông thế này mà, đáng tiếc, đáng tiếc” Sau đó không lưu tình chút nào quay đi chạy lấy người.

“Chú à, thuyền của chú là đi thành phố L sao?” Ông chú đó vừa mới quay người đi, một cô gái tóc dài, thân hình bé nhỏ nhẹ giọng tiến đến hỏi.

“Đi đi đi, người đẹp, cô muốn ngồi thuyền”.

“Vâng” Cô ấy trả lời, ông chú liền dẫn nàng lên thuyền.

Ánh mắt chột lóe, tôi cũng đi theo, ông chú kỳ quái nhìn tôi liếc mắt một cái, hỏi: “Cô làm gì thế?”

“Tôi cũng đi thành phố L”. Thành phố L? Là thành phố nào nhỉ, tôi như thế nào chưa nghe nói qua. Ngẫm lại, như vậy có thể nói đây là địa phương không nổi tiếng, không phải là cái khu vực phát triển.

Cô gái kia quay đầu, tôi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của cô ấy, trong lòng không khỏi ghen tị một phen, một cô gái thật thanh khiết nha!

Mỹ nữ hơi mỉm cười với tôi, nói: “Cô cũng đi thành phố L à? Cô là người thành phố L sao?”

Tôi cũng mỉm cười nhìn cô ấy, không có trả lời, lúc đó ông chú kia ở bên cạnh kêu lên: “Đi thôi, chúng ta đừng để ý đến cô ta, đầu óc cô ta có vấn đề”.

Tôi tức giận, giận dữ nhìn ông ta, nói: “Chú này, tôi thật sự muốn đi thành phố L”

Ông chú vẫn dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn tôi, sau đó nói: “Tùy cô, tùy cô, chỉ cần cô có thể trả tiền là được”.

Sau đó, tôi cùng với cô gái có khuôn mặt thanh tú, đáng yêu kia theo ông chú đó lên thuyền, tìm một phòng trên thuyền, tôi ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi.

Mãi đến tám giờ tối thuyền mới bắt đầu chạy, sau khi thuyền rời bến không lâu, tôi liền cảm thấy toàn bộ trời đất quay cuồng, đầu mơ màng, trước mắt hoa lên, hoàn toàn không biết phương hướng, chỉ có thể bắt lực dựa vào giường nửa tỉnh nửa mê.

Không biết qua bao lâu, tôi nghĩ mình sắp đi vào giấc ngủ, bầu trời đột nhiên phát ra tiếng sấm sét đùng đoàng, ngay sau đó tôi nghe trên thuyền bắt đầu có người phát ra thét chói tai, có người thì bắt đầu hô to, có người lại đang khóc thút thít.

Tôi trờ độn đứng lên, ra khỏi phòng, ánh mắt mê muội nhìn tình cảnh bối rối trước mắt, không biết làm thế nào.

“Làm sao bây giờ, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện bão, đuôi thuyền chúng ta bị sét đánh, thuyền đang bị rò rỉ, làm sao bây giờ” Cô gái đi lên thuyền cùng tôi lo lắng, vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng nói với tôi.

“Rò rỉ ư?” Đầu tôi chậm rì rì dạo qua một vòng, sau đó đột nhiên tỉnh dậy: “A, không phải thuyền sắp chìm đấy chứ?”

Tôi kêu lên như vậy, hiện trường càng thêm hỗn loạn, có người bắt đầu mắng lớn, có người ủ rũ, có người vừa khóc vừa nháo, mấy người bán hàng trên thuyền cũng đều mang vẻ mặt kinh hoàng tột độ.

Tôi đã làm gì nên tội?!

Cả đời lần đầu tiên đi xa, liền gặp tai nạn, kế tiếp sẽ như thế nào, chẳng lẽ tôi sẽ chết đuối dưới biển, chết sớm đầu thai sớm sao?

Tôi chán nản nhìn lên trời, dùng hết sức bình sinh hét lên: “Ông trời ơi, tôi chưa muốn chết, giấc mơ của tôi còn chưa có hoàn thành mà!!!”

4. Chương 4: Tôi Sẽ Chết ?

Xin hành khách chú ý, bởi vì trời bỗng nhiên xuất hiện bão, thuyền của chúng ta không thể đi tiếp được, vì an toàn của mọi người, chúng tôi vừa mới liên hệ với đội cứu hộ của công ty, lập tức sẽ đến ngay, xin mọi người không cần kích động, ở tại chỗ chờ đợi.....” Lúc này, trên radio xuất hiện một giọng nói ngọt ngào đáng yêu, nhất thời, phần lớn mọi người trên thuyền đã trấn tĩnh lại. Tôi cùng mỹ nữ tóc dài im lặng đứng ở trên thuyền chờ đợi, bởi vì sợ hãi, chúng tôi bắt đầu nói chuyện phiếm, giới thiệu tên cho nhau: “Cô tên là gì vậy?” Tôi hỏi trước.

Mỹ nữ mỉm cười, trên mặt có chút ngượng ngùng nói: “Tôi tên là Vưu Vưu.”

Vưu Vưu ? Vưu Vưu ? Tôi hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải, trong đầu chậm chậm đảo qua một vòng, ta a lên một tiếng: “Nguyên lai là Vưu Vưu, khó trách lớn lên như vậy xinh đẹp, tên này thật là hay.”

Vưu Vưu cũng không phải là giống mỹ nữ cổ đại sao, tên của người này thực sự ý tứ.

Khi tôi vừa nói như vậy, Vưu Vưu càng thêm ngượng ngùng, cô ôn nhu nhỏ giọng hỏi tôi: “Vậy tên của cô là gì ?”

“Tôi là.....” Tôi vừa muốn nói, còn chưa ra khỏi miệng, chợt nghe chung quanh vang lên tiếng ầm ĩ.

“A, thuyền cứu hộ tới rồi, thuyền cứu hộ tới rồi !” Người thứ nhất kêu lên, mọi người nhất thời rối loạn, liều mạng ồ ạt chạy đến mạn thuyền, hy vọng chính mình là người đầu tiên được lên thuyền cứu hộ.

Trong lòng tôi rầm một tiếng, nghĩ rằng, mình sẽ không lên được thuyền cứu hộ? Vì thế không nói hai lời, tôi kéo Vưu Vưu hướng phía mạn thuyền chạy: “Mau mau, chúng ta chạy mau.”

Đồng thời có rất nhiều người theo chúng tôi chạy đến mạn thuyền, bọn họ đều hi vọng mình có thể đến được chỗ thuyền cứu hộ trước, người tránh ta hướng, người lôi ta kéo, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Tôi lôi kéo Vưu Vưu thật vất vả muốn chết, cứng rắn lên được phía trước, kết quả lại bị một tên đàn ông nhảy ra chiếm chỗ, tôi nhất thời có chút sợ hãi.

Tôi dựa vào! Xem qua Titanic chưa? Thuyền gặp nạn thì người ưu tiên được cứu phải là phụ nữ, tên đàn ông này tại sao lại không như vậy?

Tôi trừng mắt nhìn hắn một cái, tên này không hề có cảm giác, thậm chí có phần đem người lui ra phía mạn thuyền, sẵn sàng nhảy xuống thuyền cứu hộ.

Nhất thời, hiện trường càng thêm hỗn loạn, OMG tôi hét lên một tiếng thét chói tai, tôi kéo Vưu Vưu nói: “Cô chạy nhanh đi.”

Vưu Vưu ngẩn người, phỏng chừng bị điều này dọa, giọng run run nói: “Tôi sợ nước.”

Tôi mới không để ý nhiều như vậy, hiện tại có thể giữ được tính mạng mới là điều quan trọng nhất! Tôi lôi kéo Vưu Vưu, không để ý hình tượng chen chúc trong đám đông đi đến mạn thuyền, vừa lôi vừa kéo Vưu Vưu nhảy xuống phía dưới.

Sau khi nhảy xuống biển, một tay tôi lôi kéo Vưu Vưu, bởi vì cô ấy sợ nước, sợ tới mức ở trong nước liều mạng giãy dụa thét chói tai, tôi cố sức lôi kéo cô ấy, việc có liên quan đến sinh mạng của con người, tôi sẽ không bởi vì một chút khó khăn này mà từ bỏ hy vọng sống.

Tôi một tay lôi kéo Vưu Vưu, một tay liều mạng quạt nước biển, mắt sức chín trâu hai hổ, rốt cục bám vào được thuyền, đem Vưu Vưu giờ tựa như gánh nặng, mạnh mẽ bám lấy phao cứu hộ.

Sau khi thấy Vưu Vưu an toàn ở trên thuyền, tôi đang chuẩn bị lên thuyền, kết quả không biết bị một người không có nhân tính kéo tôi lại, tôi không làm chủ được liền rơi vào trong nước, qua làn nước biển trong suốt, tôi nhìn thấy Vưu Vưu ghé vào mạn thuyền liều mạng thét chói tai, càng nhìn thấy có thêm rất nhiều người hướng thuyền cứu hộ bơi tới.

Có lẽ là tôi quá mệt mỏi.

Tôi liều mạng cố gắng bơi lên, nhưng tôi lại phát hiện tự nhiên tôi không cử động được, chỉ có ánh mắt mơ hồ, miệng cô lỗ cô lỗ uống phải nước biển mặn chát, sau đó mắt nhắm lại, có lẽ.....

Ở một khắc kia mắt nhắm lại kia, tôi nghĩ ...

Có lẽ..... Tôi sẽ chết như vậy!

5. Chương 5: Thôn Trang Xa Xôi

Nước...

Tất cả chung quanh đều là nước...

Tôi cảm giác thân thể của chính mình như trôi bồng bềnh ở trong nước biển, tôi nghĩ muốn giãy dụa, nhưng lại sử dụng không hơn một nửa sức lực, không biết qua bao lâu, khi tôi cảm giác sắp không thở nổi nữa, thì một luồng hơi ấm truyền vào trong cổ họng tôi, sau đó, tôi cảm giác thân thể của chính mình hơi ấm áp một chút.

Tôi chớp chớp mở mắt ra, đập vào trước mắt là hình ảnh rất mơ hồ, tôi mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng màu vàng di chuyển quanh người tôi, bóng dáng màu vàng kia biến biến, cuối cùng biến thành một người đàn ông.

Trước mắt tôi mơ hồ nên không thấy rõ diện mạo của anh ta, chỉ có thể thấy được là anh ta có làn da trắng nõn, tóc đen thui, tôi muốn mở miệng nói chuyện, kết quả miệng vừa hé ra liền uống luôn mấy ngụm nước biển, nhất thời, trước mắt tôi lại tối đen.

Không biết qua bao lâu thì tôi từ từ tỉnh lại.

Một đường ánh sáng màu vàng chiếu vào trong mắt tôi, tôi có chút thích ứng nhưng lúc đầu có hơi nhắm mắt lại, phải qua một lúc lâu tôi mới chậm rãi mở to mắt ra.

Tôi ngủ trên một chiếc giường rất nhỏ, ra giường màu trắng, nhưng có vẻ đã được dùng rất nhiều năm rồi, trên đó đã có vài lỗ thủng, hơn nữa ra giường màu trắng này đã có chút ngả màu.

Giường được làm bằng gỗ, ván giường rất cứng, sau đó tôi tiếp tục nhìn cách bài trí xung quanh.

So sánh với ngôi nhà xa hoa của tôi thì căn phòng này còn nhỏ hơn cả toilet nhà tôi nữa. Căn phòng khoảng hai mươi mét vuông, trừ cái giường tôi đang nằm ra thì còn có một cái bàn cũ kỹ, và một tủ gỗ, còn lại trống trơn, không có thứ gì khác nữa.

“Dát chi” một tiếng, cửa gỗ bị mở ra, bước vào là một cụ bà lớn tuổi, cụ bà có khuôn mặt to lớn, nếp nhăn đã che kín hết mặt, trên mặt bà lộ vẻ tươi cười, nhìn rất hiền lành phúc hậu.

“Cháu gái đã tỉnh” Bà cụ cất giọng nói buồn bã.

“Ách...” Vốn là tôi muốn nói, kết quả vừa há miệng thì phát hiện cổ họng tôi đau rát, khó chịu như bị dao cứa, vì thế chỉ có phát ra cái âm điệu trên.

Bà cụ đến bên giường, ngồi xuống nói với tôi “Cháu hôn mê đã nửa tháng rồi, thật sự là dọa chết người ta, lúc cháu lâm vào hôn mê, bà thật sự muốn tìm người đưa cháu đi xa chữa trị”

Có lẽ người lớn tuổi yếu lão nhủ, bà cụ này cũng không chờ tôi đáp lại đã nói tiếp “Cháu thật là lương thiện, thời buổi này đi tìm một cô gái tốt như cháu thật sự là đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không thấy”

Ánh mắt tôi đảo đảo, nghĩ rằng, sao bà cụ này lại biết mình cứu người ?

Tôi lập tức nhớ đến Vụ Vụ, không biết Vụ Vụ có xảy ra chuyện gì không, mà chắc là an toàn rồi, dù sao tôi cũng được người cứu lên đây rồi.

“Bà nội, cô ấy đã tỉnh chưa ?” Ngoài phòng vang lên một tiếng nói ôn nhu, giọng nói rất quen thuộc.

“A, tiểu Vụ, cháu đã đi học về rồi à”

Quả nhiên đi vào trong phòng chính là Vụ Vụ. Vụ Vụ mặc áo quần giản dị, tóc hai bên đan tết lại như dây roi, màu da trắng hồng, nhìn rất thanh thuần đáng yêu.

Vụ Vụ chớp chớp ánh mắt đáng yêu, đi đến bên người tôi nói “Cô đã tỉnh, thật tốt, rồi cuộc thì cô đã tỉnh”

Tôi vô cùng kích động, khi tôi chìm xuống biển, là em gái này đã cứu tôi sao ?

Vụ Vụ thấy tôi không nói lời nào thì sốt ruột hỏi “Tại sao cô lại không nói lời nào, cô có chỗ nào thấy không thoải mái sao ?”

Tôi lắc lắc đầu, lấy tay chỉ vào yết hầu, nháy mắt Vụ Vụ đã hiểu được.

“Cảm ơn cô đã cứu tôi, đây là nhà của tôi, cách thành phố X khá xa, nơi này là thành phố L, thị trấn XM, là vùng nông thôn nhỏ hẻo lánh...” Sau đó Vụ Vụ cứ ở bên cạnh tôi, chậm rãi nói cho tôi biết chuyện của vùng nông thôn nhỏ này.

6. Chương 6: Phong Hoa Tuyết Đại, Ác Nam Soái Ca

Sau khi được Vụ Vụ giới thiệu, tôi đã biết đây là chỗ nào.

Đây là một vùng núi hơn là nông thôn, xung quanh rất nhiều ngọn núi lớn, trên núi có rất nhiều động vật hoang dã. Thôn này gọi là thôn XL, đây là thị trấn XM.

Thị trấn này tương đối nghèo, từ thị xã đến thị trấn, cần đi qua một cái đỉnh núi, đi vài canh giờ đường bộ mới có thể đi ra ngoài.

Vưu Vụ nói: “Cô vận khí thật tốt, được một anh chàng cứu”. Tôi thấy rõ ràng, Vưu Vụ tại thời điểm nhắc tới anh chàng kia, ánh mắt thoát nhìn càng thêm ôn nhu, môi hơi nhếch lên, giống như có chuyện gì vui vẻ.

Ánh mắt tôi nhìn qua, rất muốn hỏi cô ấy, cô đang cao hứng cái gì ?

Vưu Vụ là một cô gái thông minh, cô ấy có lẽ nhìn thấy trong mắt tôi có nghi hoặc, nói: “Cô biết không, cái anh chàng cứu cô, là người đẹp trai nhất mà tôi từng thấy, đẹp hơn cả anh trai của tôi nữa.”

Tôi hiểu biết gật gật đầu, cô ấy đang yêu. .

Vưu Vụ còn chưa cao hứng được bao lâu, lại bắt đầu sầu mi kêu lên: “Ai, tôi còn chưa hỏi được anh ta tên là gì, thật là kỳ quái, anh ta sau khi đem cô cứu lên, lại trực tiếp nhảy tiếp xuống biển”. Nói xong, Vưu Vụ liền nhú mày.

Trong lòng tôi a lên một tiếng, cũng hiểu được kỳ quái, làm sao lại có thể có người hướng biển nhảy xuống ?

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện hai cái đáp án:

Đáp án thứ nhất: Anh ta vốn sống ở trong nước !

Đáp án thứ hai: Anh ta nhảy xuống cứu những người khác !

Đáp án thứ nhất là không có khả năng, ta tin tưởng thế giới này nhất định không xuất hiện cái gì mỹ nam ngư, hoặc là Long Vương, Long Thái tử đi.

Đáp án thứ hai, ừ, mới có thể, hiện tại người xấu tuy rằng nhiều, nhưng người tốt cũng không thiếu.

Vưu Vụ đột nhiên ngắt người, a một tiếng, nói: “Không được rồi, tôi phải đi học, nếu đến muộn, anh trai tôi không mắng chết tôi mới là lạ”

Tôi có chút tò mò, anh trai của cô ấy như thế nào, mà có việc gì cô ấy đều đem anh trai đặt lên đầu tiên.

Sau khi Vưu Vụ đi rồi, bà nội bận rộn công việc, tôi nâng nâng cánh tay, phát hiện chính mình một chút khí lực cũng không có, vì thế tôi bỏ cuộc, không muốn ngủ vả lại ngủ không được, lại không có người nói chuyện phiếm giải buồn với tôi, tôi chỉ có thể trừng mắt nhìn trần nhà, kết quả của việc nhìn chăm chăm, tôi rốt cục ngủ thiếp đi.....

Trong mơ, tôi lại mơ thấy cái bóng màu vàng kia, trong bóng tối mơ hồ, tôi chỉ có thể cảm giác được nó có màu vàng , sau đó cái bóng dáng ở bên cạnh tôi bắt đầu lần lượt biến dần, biến dần, liền biến thành một con rồng vàng nhỏ, sau đó lại biến tiếp, rồng vàng nhỏ lại biến thành một người đàn ông.

Đột nhiên trước mắt tôi trở nên mơ hồ, không thấy rõ hình dáng của người đàn ông đó, chỉ cảm thấy đến anh ta càng ngày càng tới gần tôi, sau đó nổi giận với tôi, tôi liền bất tỉnh nhân sự

“Này này, dậy đi” đột nhiên một giọng nói đàn ông vang lên, tôi đang nằm mơ, lại bị anh ta đánh thức, khó tránh khỏi sẽ có chút mất hứng.

Kết quả tôi vừa mở mắt, liền phát hiện một anh chàng đẹp trai đang giận dữ nhìn tôi, như thể tôi đoạt mất bảo bối của anh ta.

Anh chàng này quả thực có thể dùng phong hoa tuyết đại để mô tả, cực kỳ hoàn mỹ để hình dung.

Nhìn khuôn mặt của anh ta, không mất đi sự nam tính, cũng không mất đi vẻ mềm mại đáng yêu, chính là ái nam ái nữ trong truyền thuyết, nhìn vào đôi mắt kia, quả thực chính là phong tình vạn chủng, nhìn xem sống mũi cao, đôi môi khêu gợi.....

Trong lòng tôi đánh rầm một cái, nhịp tim có khả năng đập quá nhanh, tôi còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị thái độ của anh ta kéo về.

Anh ta nhăn mặt trừng mắt nói: “Cô là ai? Cô làm sao lại ngủ trên giường của tôi? Cút ra ngoài cho tôi!”

Đầu tôi nhất thời choáng váng, hừ, đẹp trai thì giỏi sao? Đẹp trai thì có thể làm loạn mắt chữ người khác sao? Một người đàn ông như vậy là không có phong độ đâu?

Vì vậy, tôi cũng hét lên: “Mẹ nó, anh không thấy tôi đang bệnh sao? Anh thế nào lại như vậy? Lại quát một người đang ốm?”

7. Chương 7: Đại Soái Ca Vưu Hòa

Sau khi tôi hét lên thì cổ họng đau rát, mặt đột nhiên trắng bệch, môi tái đi, bộ dáng tôi giống như bị dính virus, làm ọi người phải tránh xa.

Anh ta hồ nghi nhìn tôi, liếc mắt một cái, sau đó một chút, nhẹ nhàng bước lại gần. Anh ta thực không tốt, thực thiếu đạo đức hỏi một câu: “Cô sẽ không mắc bệnh truyền nhiễm đấy chứ?”

Tôi xem thường, nghĩ: Chàng trai à, trí tưởng tượng của anh thật tốt, vẻ ngoài của anh thật đẹp nhưng cái đầu hình như có vấn đề thì phải ?

Lập tức, tôi suy ra một cái đáp án: Trên thế giới không có người đàn ông nào hoàn mỹ cả!

Bởi vì vừa mới hét quá lớn, hiện tại nếu nói chuyện tiếp tôi sợ về sau có thể trở thành kẻ câm mất, vì thế tôi nhắm mắt lại, giả chết.

Anh ta ra vẻ nóng nảy, giọng nói có chút vội vàng, hét lên : “Này, cô sẽ không muốn chết chứ, cô không thể chết được, cô mà chết tôi làm sao bây giờ ?”

Tôi tự nghĩ, tôi cũng không phải đẹp như anh, tôi chết thì có thể đem đến cho anh phiền não gì?

Kết quả, anh ta lập tức cho tôi đáp án, anh ta nói: “.....Này, cô mà chết trên giường tôi, người khác lại tưởng tôi làm điều gì xấu với cô, cô đừng nhắm mắt nữa, tỉnh lại cho tôi.....” . Anh ta bô bô nói một đống, làm cho tôi bắt đầu hoài nghi anh ta là đồ đệ của Đường Tăng!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, khi thời điểm tiếng bước chân càng ngày càng gần, tôi lập tức bật dậy, tiếp theo dùng giọng nói mang đầy ủy khuất, ánh mắt phi thường đáng thương, sờ sờ động lòng người nhìn anh ta: “Ô ô ô..... Anh đừng lại đây, anh đừng lại đây, tôi nghe lời anh là được.....”

“Này, nói cái gì, cái gì thế” Anh ta thấy tôi tỉnh, trực tiếp tiến lên kéo tôi, ánh mắt tôi chột lóe, khi anh ta kéo tôi, tôi đồng thời kéo anh ta, anh ta không đứng vững, rõ ràng ngã ở trên người tôi, sau đó –

Cửa được mở ra , ánh mắt bà nội nhìn chằm chằm cảnh trước mắt –

Sau đó, tôi càng diễn càng hăng, bắt đầu khóc lóc kêu trời: “Oa..... Cứu mạng, cứu mạng, có người phi lễ tôi!”

Trong lòng hừ lạnh, chuyện nhỏ, muốn đấu với tôi ư, còn khuya nhá!

Anh ta bị chiêu này của tôi chính làm cho sững sốt, sắc mặt trắng nhợt lập tức đỏ lên, tựa như đang thay đổi mặt nạ.

Lúc này, bà nội ở ngoài cửa thấy tôi khóc như vậy, lập tức cầm lấy cây gậy, phi thường tức giận đánh anh ta : “Tên chết bầm này, ngay cả ân nhân cứu mạng của em gái anh mà anh cũng dám xằng bậy à. Tôi đánh chết anh, tôi đánh chết anh.....”. Bà nội càng nói càng kịch liệt, không đứng vững, muốn té ngã.

Anh ta thấy vậy nhanh chóng chạy đến nâng bà nội dậy, sau đó quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn tôi một cái, lại quay đầu dịu dàng hỏi bà nội: “Bà nội, cô ta là ai?”

Bà nội nước mắt nước mũi nói: “Cô ấy là ân nhân cứu mạng của nhà chúng ta, nếu không có cô ấy, em gái anh đã đi gặp Diêm Vương rồi”. Vì vậy kế tiếp, bà nội liền đem việc tôi cứu Vưu Hòa ra sao nhất ngữ nhất thập nói cho anh ta nghe, sau đó giới thiệu cho tôi, anh chàng đẹp trai này chính là anh trai vạn năng trong miệng của Vưu Vưu, tên là Vưu Hòa.

Bởi vì Vưu Hòa ra ngoài làm việc, một tháng không có về nhà, vừa đem công việc làm xong, trở về nhà lại nhìn thấy tôi trên giường, khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái.

Tôi chớp ánh mắt thiên chân khả ái nhìn Vưu Hòa, dùng bộ dáng diễm đam đáng yêu nói: “Anh Vưu Hòa, em thực đáng thương mà, anh cho em ở lại đây một thời gian thôi”. Nói xong, chính mình liền nổi da gà, ôi mẹ ơi, tôi khi nào thì trở nên buồn nôn như vậy.

Vưu Hòa ngấm tôi liếc mắt một cái, nói: “Tôi thấy cô như thế này, có thể diễn kịch như vậy, không giống người sắp chết cần ở lại nhà tôi.”

Tôi trông mắt vừa chuyển: “Tôi sẽ làm việc, bảo tôi làm gì cũng được”

Bà nội ở một bên hát đệm: “Cháu để cô ấy ở lại đi, nhà chúng ta không thiếu đến mức không nuôi nổi thêm một người.”

Vưu Hòa nghe bà nội nói vậy, khinh thường liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó nói: “Như vậy đi, từ nay về sau quần áo nhà chúng ta, sàn nhà, còn có chuồng heo, chăn dê, chăn trâu, tất cả đều cho cô ta làm hết.”

Tôi vụng trộm trợn mắt, trong lòng thầm mắng: Anh là cái đồ không có nhân phẩm, tôi hiện tại phải nghe lời anh, xem tôi về sau đem anh chinh như thế nào !

8. Chương 8: Cá Muối Rời Cũng Sẽ Có Ngày Vùng Lên (1)

Sau lại mới biết được, thì ra bà cụ họ Vương, tất cả mọi người đều gọi bà là bà Vương, đặc biệt Vưu Hòa và Vưu Vụ là một cặp anh em mồ côi, hai người từ nhỏ đều đã được bà Vương nuôi nấng khôn lớn, ngay từ khi hai người còn nhỏ thì cha mẹ đã xuống núi, sau đó không thấy trở về nữa.

Sáng sớm hôm nay, bà Vương đã gọi tôi dậy, sau đó đưa tôi đi xung quanh dạo bộ, thuận tiện mang tôi đi nhận biết mọi người xung quanh.

Trong khoảng thời gian này, tôi vẫn đều nằm trên giường, có thể nói cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới. Hôm nay vừa bước ra khỏi cửa, tôi hoàn toàn bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nông thôn quả nhiên là tốt, trong không khí truyền đến mùi thơm của hoa cỏ, núi non ở khắp mọi nơi, xa xa đều là một màu xanh mỡ nhạt, có rất nhiều đất canh tác, bên trên trồng đủ loại hoa màu lương thực.

Tôi bị một loại thực vật cực kỳ xinh đẹp hấp dẫn, sau đó nhìn không được hỏi bà cụ: “Vương bà bà, đó là cây gì a?” Tôi chỉ vào một cây rễ rất thẳng, lá cây tươi tốt hỏi.

Bà cụ cũng đưa mắt qua nhìn, nói: “Đó là cây thủy tiên, rất quý.”

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, quý báu, quý báu ở chỗ nào tôi không biết, chỉ biết cái cây đó thực tươi tốt, nhìn rất đẹp mà thôi.

“Bà Vương a, cô gái bên cạnh bà là ai thế?” Đột nhiên, một giọng nói làm gián đoạn suy nghĩ của tôi, tôi nhìn lại, là một bác nông dân tướng mạo bình thường, trên người vẫn còn lấm bùn đất, trên tay cầm một cây gậy, trên cây gậy lại có một cái dao mà không biết là loại dao gì.

9. Chương 9: Cá Muối Rời Cũng Sẽ Có Ngày Vùng Lên (2)

Tôi nghi hoặc, aizz, kiến thức của tôi thật ít ỏi, thật không biết đó là cái gì, vì thế, tôi nhìn chằm chằm vị chú kia, cướp lời bà cụ: “Chú ạ, cháu tên Bảo Châu.”

Bà cụ vẻ mặt mỉm cười gật đầu, nói: “Là ân nhân cứu mạng của Vưu Vụ nhà chúng ta đó, cô bé hiện tại không nhà để về, cho nên ở lại nhà chúng ta.”

Ông chú kia gật gật đầu, sau khi đánh giá tôi một phen, nói: “Cô gái này bộ dáng rất đáng yêu, đã có hôn ước chưa, nếu không để ta giới thiệu cho.”

Tôi lắc đầu, hôn ước, mới bao nhiêu tuổi a, vì sao phải vội vã hôn rồi ước.

Bà Vương có vẻ có chút mất hứng, thanh âm nghe có chút nghiêm túc nói: “Chú đừng xằng bậy, con bé không phải người thôn chúng ta, không cần phải theo phong tục của thôn chúng ta mà làm, Bảo Châu, chúng ta đi.”

Tôi gật gật đầu, có chút nghi hoặc, sao bà cụ lại có vẻ tức giận a?

Trải qua một buổi sáng, vừa đi vừa chào hỏi không ít bà con hàng xóm, xem bộ dáng bọn họ thì có vẻ họ rất thích tôi, tôi nhất thời cảm thấy, haiz, xinh đẹp cho nên được hoan nghênh là đúng rồi, vì thế, tôi lập tức cảm tạ mẹ của tôi, cảm tạ ba ba của tôi, cảm tạ Thượng đế, cảm tạ Phật tổ Như Lai...

Mới ngủ một giấc ngắn vào buổi trưa, đến hơn hai giờ chiều, tên đàn ông vô dụng Vương Hòa đã trở về, nhìn thấy tôi ngủ êm đẹp trên giường của hắn, lập tức liền thổi râu tròng mắt rống: “Cô kia, vẫn còn ngủ là thế nào?”

Tôi bị tiếng hô của hắn ta làm cho tỉnh giấc, xoa xoa mắt mơ hồ nhìn anh ta, trong lòng cảm thán ngàn vạn lần.

Bộ dáng đẹp mắt, nhưng tính cách không tốt, tính tính cũng xấu xa, aizz, đáng tiếc, đáng tiếc...

“Tôi cả buổi sáng đều cùng Vương bà bà ra ngoài, mệt mỏi, cho nên ngủ thôi.” Tôi hợp tình hợp lý nói.

Đại soái ca Vương Hoà tròng mắt nói: “Cô lập tức dậy giặt quần áo cho tôi.” Mệnh lệnh tuyệt đối, tuyệt đối không tốt, khẩu khí đe dọa tuyệt đối.

Tôi nhin không được nói thắm trong lòng, anh đẹp trai thì giỏi lắm, hãy chờ xem, cá muối luôn vùng lên.

10. Chương 10: Đàn Ông Vô Dụng Cũng Đau Lòng

Vương Hòa đại soái ca muốn tôi giúp anh ta giặt quần áo, kết quả không biết anh ta đào đâu ra một bó to quần áo, mùa đông có, mùa thu có, mùa hè cũng có nốt, ngay cả các loại ba lô túi đựng cũng lấy ra, rõ ràng là muốn gây khó cho tôi, đe dọa tôi.

Tôi tròng mắt nhìn Vương Hòa, trong lòng phi thường, phi thường khó chịu.

Vương Hòa liếc mắt nhìn tôi một cái, nhếch miệng nói: “Thế nào? Không muốn giặt? Cô ăn của tôi, mặc của tôi, ở nhà tôi, giúp tôi làm chút việc nhà chỉ là có đi có lại.”

A, nhìn không ra tên tiểu tử này cũng là người có học, vì vậy tôi khó chịu nói: “Anh có phải là đàn ông không, muốn một cô gái bé nguyệt tu hoa* giặt nhiều quần áo như vậy, không sợ tay tôi ngâm nước quá lâu sẽ hồng sao?” (Sophie: * có lẽ là hoa nhường nguyệt thẹn a? ta tra từ điển rồi nhưng ko có từ này)

Vương Hòa đánh giá tôi cao thấp từ đầu tới chân, khẩu khí cũng đồng dạng khó chịu nói: “Tôi là đàn ông, mà cô, tôi nhìn trái nhìn phải, từ trên xuống dưới cũng nhìn không ra cô có chỗ nào lớn lên giống kiểu con gái đó, còn gọi Bảo Châu (châu báu quý giá) gì chứ, tôi thấy cô nên trực tiếp đổi tên thành bốn trụ (heo ngốc) có vẻ hợp hơn đó.”

“Anh!” Tôi hung tợn chỉ vào Vương Hòa, tên này vì sao luôn cùng lão yêu tôi đối địch, làm như là tôi thiếu nợ anh ta tám mươi vạn đồng không bằng.

“Anh con mẹ nó xấu tính.” Sau khi tôi mắng một câu thô tục, hừ một tiếng liền bắt đầu giặt quần áo.

Vương Hòa nói: “Cô đừng có giặt ở đây, đi ra con sông nhỏ phía trước mà giặt.”

“Vậy anh không giúp tôi?” Một chậu quần áo lớn như vậy, muốn một cô gái nhỏ bé như tôi bê đi xa như vậy, anh ta cố ý sao?

Quả nhiên, Vương Hòa thực vô dụng nhưu nhưu tuấn mi, dùng một bộ dạng đang xem kịch vui nhìn nhìn tôi nói: “Tôi thấy cô thân cao người lớn, khỏe mạnh vô cùng, chẳng lẽ lại cần một người không phải đàn ông như tôi giúp sao?”

Tôi vả mồ hôi, đại soái ca anh thật có tài ăn nói, cô nãi nãi tôi không tranh cãi với anh.

Tôi nhấc chậu to lên, chậu làm bằng nhựa plastic, không phải là rất nặng nhưng quần áo trong chậu rất nhiều cho nên khi nâng lên phải cố hết sức, tôi dùng sức chín trâu hai hổ, thở hổn hển bê chậu lớn ra đến bờ sông, sau đó ngồi xuống, lấy lại hơi chuẩn bị giặt quần áo.

Thế nhưng, tên đàn ông vô dụng ở phía sau quát lên: “Này, cô lười biếng a, mau giặt quần áo cho tôi.”

Tôi hít vào một hơi, trừng mắt: “Quốc gia đã giải phóng, địa chủ cũng không còn, đức hạnh này anh làm cho tôi nhớ tới tiểu tư bản chuyên bóc lột, hút máu ăn thịt người.”

Thằng cha vô dụng kia làm một bộ dáng chẳng liên quan gì đến mình nói: “Quốc gia đúng là đã giải phóng, nhưng thời điểm giặt quần áo thì nên tập trung vào mà giặt quần áo, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chính là viện cớ để lười biếng.”

Tôi lại hít vào một hơi, nhịn xuống cơn tức đang chờ bùng nổ.

“Được, tôi giặt.”

Đây là một con sông nhỏ, nước sông trong vắt, cái này được gọi là dựa sơn ăn sơn, dựa suối ăn suối, những người dân miền quê rất quan tâm tới môi trường, chưa bao giờ đổ rác ra sông, cho nên nước sông mới có thể trong vắt như thế, thậm chí còn cho thể nhìn thấy đá tảng và cỏ rêu dưới đáy sông.

Tôi nhặt ra một bộ quần áo, bắt đầu chà giặt, tôi chưa bao giờ giặt quần áo, nhưng xem trên ti vi, đại khái đều như vậy, vì thế tôi giả vờ giả vịt chà qua xát lại, được vài lần, tay bắt đầu mỏi, hơi chút buông lỏng, bộ quần áo kia liền xuôi theo dòng nước trôi đi.

“Này, cô đang làm gì vậy!” Vưu Hòa rống giận, như là sắp điên đến nơi, nháy mắt liền nhảy xuống sông, sau một vài phút đem một chiếc áo phong cách lỗi thời, màu sắc đã phai đi rất nhiều, hơn nữa còn rất cũ vớt lên.

Tôi ngây ngẩn cả người, Vưu Hòa từ dưới nước đi lên, toàn thân ướt đẫm, làn da vốn trắng nõn bởi vì kích động mà hồng lên, mày kiếm thanh thanh, bạc môi ửng đỏ, bọt nước chảy từ trên tóc xuống hai má, chảy dần xuống xương quai xanh, lớp quần áo mỏng manh dính sát vào da thịt cơ thể, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy sáu múi cơ của hắn; Vưu Hòa lúc này tựa như yêu nghiệt từ dưới nước đi lên.

Nuốt nuốt nước miếng, tôi có chút công nhận chính mình háo sắc, đặc biệt Vưu Hòa lúc này lại thật sự đẹp đến yêu mị.

Vưu Hòa trừng mắt nhìn tôi nói: “Thành việc thì ít mà bại sự thì có thừa.”

Tôi giặt giặt khéo môi, việc này xác thực là lỗi của tôi, cho nên không lên tiếng phản bác, nhìn thấy Vưu Hòa vẫn còn trong nước, tôi có ý tốt hỏi: “Quần áo này rất quan trọng sao? Anh mau lên đây đi, ở trong nước lâu sẽ bị cảm lạnh.”

Vưu Hòa không nói gì, từ trong nước lên tới bờ, nói: “Đây là quần áo cha tôi.” Khẩu khí Vưu Hòa thản nhiên, trên mặt không biểu lộ biểu tình gì, nhưng tôi rõ ràng nhìn thấy, khi anh ta nói những lời này, ánh mắt hơi nhấp nháy nhẹ một chút.

Đột nhiên, tôi hiểu.

Vưu Hòa này là một người đàn ông vô dụng nhưng cũng cần có cha mẹ quan tâm chăm sóc.

11. Chương 11: Trách Tôi Quá Ngây Thơ?

Xung quanh đều là cây cỏ xanh rì, âm thanh xào xạt cùng tiếng nước chảy của dòng sông nhỏ êm đềm.

Tôi có nằm mơ cũng không thể ngờ có một ngày, tôi và tên vô dụng Vưu Hòa này sẽ cùng nhau ngồi im lặng bên bờ, sau đó nhìn anh ta ngẩn người, chờ anh ta mở miệng hỏi của mình nói cho tôi biết: “Tôi có phải là quá ngây thơ hay không?”

Giờ phút này, đặc biệt là Vưu Hòa đã cởi ra chiếc áo ẩm ướt, đem nó đặt trên một cái cây dưới ánh nắng mặt trời, mà anh ta chỉ mặc độc một chiếc quần dài, thân trên để trần, toàn bộ dáng người hoàn mỹ đều

bộc lộ hết ra. Nhìn thật đẹp mắt, nhìn nhìn, liền ngây ngốc nhìn anh ta như vậy. Thật vất vả anh ta bật thốt ra một câu như thế, kết quả là khiến cho tôi không khỏi sửng sốt.

Tôi thực sự ngây ngẩn cả người, đại soái ca hỏi tôi, anh ta không phải thực rất ngây thơ? Lúc này tôi nên trả lời thế nào đây?

Nên trả lời thật đi, rằng tuy rằng anh ta thực quyến rũ, rất đẹp trai, nhưng thực sự không có tố chất cũng như phẩm chất, cho nên tôi đối với anh ta không có gì gọi là hảo cảm; anh ta hỏi một câu như vậy, trong lòng tôi nói thầm một chút, trực tiếp tổn hại anh ta: “Thì ra anh vẫn hiểu được điều đó.” Ý tứ nói rằng, anh ta xác thực rất ngây thơ.

Ánh mắt trong suốt của Vu Hôa ảm đạm đi xuống, khiến trong lòng tôi có chút khó khăn, thẳng nhai này trong lòng rốt cuộc suy nghĩ cái gì a?

Vu Hôa nói: “Có lẽ tại bởi vì tôi ngây thơ, cho nên bọn họ mới rời đi?”

A, bọn họ?

Đầu óc chậm rì rì của tôi đảo qua một vòng, sau đó phi thường khẳng định, anh ta nói “bọn họ” nhất định là cha mẹ anh ta.

Chẳng nhẽ việc cha mẹ anh ta rời đi là có liên quan đến anh ta?

Vu Hôa nói: “Lúc tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, cảm thấy cuộc sống sinh hoạt ở nông thôn không tốt, cả ngày ầm ĩ làm nháo muốn rời nông thôn ra thành phố sống.” Nói đến đây, Vu Hôa cười cười tự giễu: “Cha mẹ để đạt được nguyện vọng của tôi đã đi ra ngoài làm công kiếm tiền, kết quả vừa đi đã không trở lại nữa.”

Vu Hôa biểu hiện rõ ràng là tự ti, lại thực rõ ràng trách cứ cha mẹ bọn họ cho lời anh ta nói là thật.

Có lẽ, so với việc sống trong thành phố, anh ta càng mong muốn có thể cùng cha mẹ ở chung một chỗ mà sống vui vẻ.

Tôi nói: “Người trong thành phố và người dân ở quê không giống nhau sao?”

Vu Hôa buồn phiền, vò đầu, ánh mắt hơi hơi nheo lại, mắt nhìn xa xăm vào rừng cây sâu thẳm nói: “Không giống nhau.”

Quả thực là không giống, tuy rằng đều là người, nhưng tôi cảm thấy người thành phố là quá nhẫn tâm, không giống với người dân quê thuần phác chân thật, nhìn họ là liền cảm thấy vừa đáng yêu vừa vui sướng.

Chủ đề giữa chúng tôi dừng lại ở đây, đại soái ca Vu Hôa không có để lộ ra tâm sự, chỉ là ngẩn người nhìn vào cánh rừng sâu thẳm thẳm.

Tôi nhún nhún vai, không nói thì không nói, tôi tìm việc khác để làm.

Ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy chiếc áo Vu đại soái ca vắt trên cây, vì thế tôi nói: “Tôi đi xem quần áo của anh khô chưa?”

Vì thế tôi nhắc người đứng lên, lúc vừa chạm vào quần áo, bỗng nhiên cảm giác cánh tay tê rần, cảm giác giống như là bị kiến cắn, tôi không quan tâm, cũng không nhận thấy điều gì khác lạ, vì thế không nói hai lời cầm lấy quần áo trở lại bên cạnh Vu đại soái ca.

Vu Hôa hơi nghiêng đầu nhìn tôi một chút, sau đó lại đem tầm mắt trở lại vị trí ban đầu tiếp tục ngẩn người.

Tôi nói: “Quần áo anh đã khô rồi, đi về thôi.” Trong lòng tôi hốt hoảng, sao đột nhiên cảm giác toàn thân khó chịu, trước mắt ngày càng mơ hồ.

Vu Hôa quay đầu, ánh mắt tôi mơ hồ nhìn không rõ bộ dáng anh tuấn của anh ta, tôi chỉ có thể nghe được Vu Hôa nói: “Cô làm sao vậy?”

Đầu tôi ong ong, không biết chính mình đang nói cái gì, cũng không nghe thấy Vu Hôa nói cái gì nữa, chỉ có thể cảm thấy tầm mắt ngày càng mơ hồ, sau đó thế giới của tôi trở thành một mảnh hắc ám.

12. Chương 12: Nỗi Phiền Muội Của Vưu Hoà

Giờ phút này, trong sân nhà họ Vưu rất ầm ĩ, bác sĩ già nổi tiếng nhất vùng được bà Vưu mời đến, nguyên nhân, là vì cô gái mới đến trong nhà họ Vưu kia bị rấn cắn.

Trong sân tiếng người nói chuyện ồn ào, mọi người đều bàn tán xôn xao, người số 1 nói: “Một cô gái tốt như vậy, làm sao lại bị rấn cắn?”

Người số 2 trả lời: “Ai, cô gái thật đáng thương, xem cô ấy lớn lên đáng yêu như vậy, sẽ không liên như vậy ra đi.”

“.....”

Trong phòng, Vưu Hoà lẳng lặng ngồi trên ghế nhìn bác sĩ đang bận rộn, bà Vưu cũng lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, chẳng qua chỉ là trái ngược ở chỗ về mặt Vưu Hoà tương đối bình tĩnh, còn bà Vưu thì sốt ruột hơn.

Bà Vưu liếc mắt nhìn Vưu Hoà trách cứ hỏi: “Cháu tại sao không xem trọng cô bé như vậy, cô ấy là ân nhân cứu mạng của nhà chúng ta.” Bà Vưu luôn tâm niệm, dù có chịu ơn của người ta là một giọt nước cũng phải báo đáp, hiện tại thì tốt rồi, còn chưa kịp báo đáp người ta, cô bé đáng yêu kia đã bị rấn cắn.

Người đang nằm trên giường là một cô bé về mặt không có sức sống, màu da tái nhợt thảm bại, còn một thì thâm đen lại, cô cắn chặt môi, nhú mào, dường như trong miệng cũng vô cùng thống khổ đau đớn.

Vưu Hoà tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng lúc này trong lòng cũng có chút khó chịu không thể chối cãi.

Lúc ấy anh chỉ là quá chìm đắm trong tưởng niệm của chính mình, anh nhớ đến ẹ mình, nghĩ một lúc, cũng đã không chút ý đến chuyện xảy ra bên cạnh, đến khi anh lấy lại tinh thần, cũng đã phát hiện cô gái vẫn làm cho anh chán ghét này đã bị rấn cắn té xỉu trong lòng anh.

Đúng vậy, anh vốn không thích cô gái này, cảm thấy cô luôn làm ra vẻ, thực dối trá, nhưng trải qua ngày hôm nay, anh bỗng nhiên cảm thấy quan điểm của mình có vấn đề, anh cũng không quen cô được bao lâu, cái nhìn về cô cũng chỉ là phân xét mặt ngoài mà thôi, vậy làm sao có thể nhanh chóng phán đoán người ta làm ra vẻ dối trá cho được?

Cho nên lúc này anh mới cảm thấy thật hổ thẹn, mặc kệ anh đối với cô gái này có cảm giác gì, anh cũng không bao giờ dám để cho cô vô cớ bị rấn cắn.

Bởi vì phòng ở của nhà họ Vưu không nhiều lắm, căn phòng lớn ngoại trừ phòng khách ở ngoài, có thêm ba cái phòng ngủ, bà Vưu ở một phòng, Vưu Hoà ở một phòng, Vưu Vụ ở một phòng, sau khi Bảo Châu đến đây, chỗ ở của bọn họ không đủ, cho nên phòng của Vưu Hoà bị Bảo Châu chiếm lấy, Vưu Hoà lại ở phòng của Vưu Vụ, sau đó Vưu Vụ quay trở lại trọ ở trường học.

Vốn đang ở trường học Vưu Vụ nghe nói ân nhân của cô bị rấn cắn, làm cho khuôn mặt nhỏ bị dọa trắng bệch, vội vàng trở về nhà, liền nhìn thấy một đồng người đứng ở ngoài cửa nhà mình, sau đó cô thần tốc chạy về phòng ngủ của Vưu Hoà.

“Bà nội, ca ca, Bảo Châu thế nào?” Vưu Vụ vừa bước một bước vào trong nhà liền sốt ruột hỏi.

Bà Vưu về mặt tiếc hận đau lòng nói: “Vẫn còn hôn mê, bác Trình còn đang chữa trị cho con bé.” Bác sĩ Trình, thật ra chính là bác sĩ giỏi nhất trong thôn.

Vưu vụ trách cứ nhìn vưu Hoà, hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Vưu Hoà bỗng nhiên bực bội đứng lên, cả nhà ai cũng quan tâm cô gái kia, còn ra vẻ anh là kẻ đầu xỏ gây nên? Vuốt vuốt tóc, Vưu Hoà về mặt phiền chán nói: “Liên quan gì đến ta.” Nói xong liền đứng lên, nhân khi bọn họ còn chưa hoàn hồn liền bỏ chạy khỏi hiện trường.

Bà Vưu thấy thái độ của Vưu Hoà như vậy, về mặt tức giận nói: “Anh trai cháu càng ngày càng kỳ cục.”

Vưu Vụ là con gái, đương nhiên biết cách an ủi người khác, vì thế cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bà nội, ản ửn nói: “Không có việc gì, không có việc gì, để cháu cùng anh ấy nói chuyện đi.” Vưu Vụ nhìn bóng dáng Vưu Hoà rời đi, đôi mắt tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu.....

13. Chương 13: Nghi Vấn Của Vưu Vưu

Ca ca.” Thanh âm nhẹ nhàng của Vưu Vưu từ phía sau Vưu Hoà vang lên. Theo ra tới sân sau của Vưu gia, Vưu Vưu vẫn đi theo bên người Vưu Hoà, Vưu Hoà vẫn đi một chút lại ngừng, thấy rốt cục cũng dừng lại bên cạnh một sườn núi nhỏ, Vưu Vưu liền nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Vưu Hoà quay đầu, nhìn thấy em gái của mình, không tỏ biểu tình gì lại quay mặt sang chỗ khác, hỏi: “Em ra đây làm gì?”

Vưu Vưu thở dài, nói: “Ca ca, anh tại sao vẫn nhăm vào Bảo Châu, cô ấy là một cô gái rất tốt a.” Trong xã hội hiện đại này, còn mấy ai có thể thiện lương đáng yêu như cô ấy, tuy rằng cô cũng chỉ được tiếp xúc rất ít, nhưng tại thời khắc được cô ấy cứu ở trên thuyền, cô đã hiểu được, Bảo Châu chính là một cô gái tốt.

Lời nói của Vưu Vưu làm cho Vưu Hoà hồi tưởng lại, anh rốt cuộc là vì sao lại chán ghét Bảo Châu, vì sao?

Nhớ rõ lần đầu tiên mình gặp Bảo Châu là khi cô ấy ngủ trên giường anh, anh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là cảm thấy vô cùng kỳ quái, sau đó anh tiến đến đánh giá cô gái đang chiếm lấy giường của anh, cuối cùng lại bị dung mạo đáng yêu của cô hấp dẫn. Sau khi cô tỉnh lại, cô thể nhưng lại vì muốn ở lại mà giả trò, để cho anh còn chưa kịp lại gần cô thì đã bị bà nội vừa vặn nhìn thấy, còn tưởng anh khi dễ cô....

Đại khái có lẽ là từ thời điểm đó trở đi, anh liền cảm thấy cô gái này lúc nào cũng đóng kịch giả dối.

Con người luôn không thích ai giả dối, anh cũng vậy, cho nên đối với sự tồn tại của người tên Bảo Châu này, làm cho anh cảm thấy chán ghét.

Vưu Hoà giật nhẹ môi, nhớ tới cảnh tượng khi vừa gặp đã bị cô lừa gạt, nội tâm khó tránh khỏi có chút khó chịu, vì thế nói: “Cô ta chính là muốn em nghĩ cô ta thiên chân khả ái thôi.”

Vưu Vưu nhíu mày, khó hiểu nói: “Ca ca, anh thực sự hiểu cô ấy được bao nhiêu? Vì sao lại quyết định về nhân cách của một người nhanh như vậy? Tại sao lại khẳng định cô ấy không tốt?”

Vưu Hoà bị Vưu Vưu hỏi có chút phiền chán, vì thế nói: “Em về đây làm cái gì, em không cần đi học sao?”

“Sau khi nghe tin ân nhân cứu mạng bị răn cấm, em nhất thời sốt ruột, nên dốc lòng xin học giáo cho về nhà ba ngày.” Vưu Vưu kỳ dị nói, cũng bắt đầu mất hứng.

Anh trai cô chưa bao giờ cố tình gây sự như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề gì, Vưu Vưu cô nhất định phải giải quyết ổn thoả!

“Vậy không cần trở về trường nữa, hảo hảo mà chiều cố ân nhân cứu mạng của mình sao, tốt nhất là nên trưng lớn hai mắt mà trông coi, miễn để cho lúc cô ta quy thiên, em ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được.” Vưu Hoà dùng lời lẽ cũng khẩu khí ác độc nói.

Vưu Vưu vừa nghe thấy Vưu Hoà nói vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu lập tức tràn đầy phẫn nộ, cô dậm mạnh chân, nói “Anh, anh thật quá đáng.” Nói xong liền chạy đi.

Nhìn bóng dáng đã chạy xa của Vưu Vưu, Vưu Hoà bắt đầu dĩ giật nhẹ môi, aizz, anh cũng không hiểu mình đến tột cùng là làm sao vậy.

Tuy rằng Bảo Châu đã từng lừa gạt anh một lần, nhưng anh trước giờ đều không có hẹp hòi như vậy, chưa bao giờ tính toán chi li, chỉ không rõ là, tại sao chỉ cần nhìn thấy Bảo Châu, cảm xúc của anh sẽ không thể khống chế, cứ lặp lại mê muội như vậy, cứ muốn nhìn thấy biểu tình uỷ khuất lại không dám phát tác của cô sau khi bị anh khi dễ...

A, đúng rồi, anh chính là đặc biệt thích nhìn thấy biểu tình uỷ khuất đến đòi mạng lại không dám phát tác ra ngoài của Bảo Châu!

Bởi vì khi đó, khuôn mặt của Bảo Châu sẽ phá lệ vô cùng rõ ràng, khuôn mặt có chút đỏ ửng vì thở phì phì, cái miệng nhỏ nhắn chu lên than thở lại lầm bầm lầu bầu, bộ dáng đặc biệt đáng yêu.

Cũng chính là khi nhìn thấy biểu tình này của cô, vẻ mặt bình tĩnh cũng như sự thu mình gò ép bản thân của anh dường như sẽ tiêu tan hết.

Có lẽ, anh nghĩ, anh cũng không phải thật sự chán ghét Bảo Châu.....

14. Chương 14: Kẹo Của Vưu Hoà

Bị rấn cắn, đúng là chuyện vô cùng thống khổ!

Đầu tiên, người phải chịu được đau đớn kịch liệt, vả lại, nhìn thấy thế gian phồn hoa bên ngoài, nội tâm người tràn đầy mong muốn được hướng tới, nhưng lại giống như ếch ngồi đáy giếng bị vây trong căn phòng với bốn bức tường, làm cách nào cũng không có biện pháp đi ra ngoài...

Bởi vì, ô ô ô.....

Nơi bị rấn cắn tuy rằng là tay của tôi, nhưng lại bị Vưu Vưu nghiêm khắc trông giữ, cô ấy nói chừng nào tay tôi còn chưa hết sưng thì chừng ấy sẽ không cho tôi ra ngoài nữa bước.

Cho nên, cho dù bên ngoài có ánh nắng tươi sáng, hoa thơm bướm lượn, tôi cũng chỉ có thể lên nhìn ra cửa sổ, hơn nữa trong lòng yên lặng tự nhủ; Nhanh khỏe lên, nhanh chút tò mò đi!

Nhưng mà, cứ một ngày lại một ngày trôi qua, tôi giống như một người liệt nằm trên giường, bởi vì tay tôi còn chưa có hết sưng hoàn toàn.

Vưu Vưu đúng là nha đầu dính liền lấy người ta, cô ấy thường xuyên ở bên người tôi, cùng tôi nói chuyện, nghe cô ấy lải nhải, tôi cũng không cảm thấy thực nhàm chán, nhưng một khi cô ấy bận việc, tôi lại bắt đầu buồn bực.

Cũng phải kể đến, từ sau khi tôi bị rấn cắn, cũng chưa có lần nào nhìn thấy tên không có phẩm chất Vưu Hoà kia.

Không có cái tên đó khiêu khích, tôi vốn nên cao hứng mới đúng, aizzz, vì sao lại cảm thấy có chút tơ vương vấn cái tên miệng thối kia nhỉ?

Cửa gỗ vừa kêu lên kéo kẹt một tiếng, tôi còn tưởng là Vưu Vưu, kết quả khi nhìn ra hoá ra là lão thái thái.

Lão thái thái chống gậy, chậm rãi đi tới, ngồi bên giường tôi hỏi: “Hôm nay có cảm thấy khoẻ hơn không?”

Tôi nở nụ cười với bà, nói “Đã tốt hơn nhiều ạ, bà Vương, cháu bị thương là ở tay chứ không phải chân, cháu cũng không phải là không thể ra ngoài đi đi lại lại được ạ.”

Bà Vương vừa nghe, trên mặt vốn đã nhiều nếp nhăn nay lại nhăn lại thành một đoàn, bà vội vàng nói: “Không nên không nên, đợi đến lúc cháu hoàn toàn bình phục mới có thể ra ngoài đi lại.”

Tôi ủ rũ “Dạ” Một tiếng, cúi đầu không lên tiếng.

Bà Vương bỗng nhiên thở dài, nói: “Tiểu tử Vưu Hoà kia, cũng không biết chạy đi nơi rồi.”

Vưu Hoà?

Tôi nghi hoặc nhìn bà, hỏi: “Anh ấy đi ra ngoài thật lâu rồi sao?”

Bà gật đầu, nói: “Đi ra ngoài đã một ngày một đêm, tiểu tử này càng ngày càng quá đáng.”

Trong lòng tôi chợt dấy lên một nỗi khổ sở, cái này có phải cho thấy tôi hôn mê một ngày, vẫn không thấy bóng dáng anh ta, chẳng lẽ anh ta không quan tâm tôi một chút nào sao?

“Anh ấy đã lớn như vậy rồi, cũng sẽ không bỏ bê bản thân mình không lo đâu, bà đừng lo lắng.” Tuy rằng trong lòng khổ sở tức giận, nhưng tôi vẫn có an ủi bà.

Sau đó, tôi cũng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Thật kì quái, tôi và Vưu Hoà trước giờ luôn là nước với lửa không thể hoà thuận, anh ta biến mất tôi cao hứng còn không kịp, vì sao ngược lại lại có chút khó chịu, hơn nữa giờ phút này lại phi thường muốn nhìn thấy anh ta, tôi rốt cục là làm sao vậy?

A! Chẳng lẽ trong lòng tôi vốn đã lặng lẽ thích anh ta, mà chính mình vẫn không biết, mãi cho đến khi không gặp được anh ta nữa, tôi mới bắt đầu cảm thấy không thích hợp, sau đó.....

Trong lòng tôi kêu bùm bùm, chẳng lẽ mình thật sự thích tên Vưu Hoà kia?

Đang lúc nội tâm tôi nổi giông bão ngất trời, cửa lại bị mở ra, đi vào dĩ nhiên là Vưu Hoà!

Nhất thời, nội tâm tôi lại kinh hoàng vạn phần.

Vưu Hoà lúc này có vẻ có chút chật vật, giống như là vừa đi đánh trận một đêm về, lại thêm phong trần mệt mỏi; lão thái thái thấy Vưu Hoà như vậy, ngữ khí càng tăng thêm hỏi: “Cháu rốt cuộc là đã đi đâu?”

Vưu Hoà nhìn tôi đang nằm trên giường, giật nhẹ môi nói: “Cháu vào nội thành đặt làm quan tài, bây giờ đang xem hôm nay nhà chúng ta có phải làm tang sự không.”

A!

Vưu Hoà chết tiệt!

Vưu Hoà thối tha!

Hắn thế nhưng nguyên rửa tôi chết!

Tôi căm giận nhìn anh ta, trong lòng thì chửi mắng chính mình, lại mắng anh ta; Lão nương đầu óc đúng là bị hóa đá, bằng không làm sao có thể cảm thấy mình thích anh ta?!

“A, nhà anh muốn làm tang lễ sao?” Tôi ra vẻ nghi hoặc, vẻ mặt kinh ngạc, còn thêm chút đáng tiếc cùng đồng tình nhìn Vưu Hoà: “Anh là nói ai thế? Tôi thấy bà bà khí sắc tốt như vậy, khẳng định không phải bà rồi, Vưu Vụ đáng yêu lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, chắc chắn cũng không phải cô ấy, còn về phần anh....” Tôi dùng một bộ mắt đánh giá anh ta nhìn Vưu Hoà, nói: “Một thân chật vật phong trần mệt mỏi, hình như là đang bị bệnh gì đó, anh không phải là mua cho chính mình chứ?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Vưu Hoà hơi nhú lại, có chút ngoài ý muốn nhìn tôi, ngoắc ngoắc môi, xấu xa nói: “Không nghĩ tới cô nhanh mồm nhanh miệng như vậy..”

Bà bà ở một bên nhìn chúng tôi đang tranh đấu, lắc đầu, cảm thán thở dài, aizzzz, sau đó lại chống gậy đi ra ngoài.

Thấy bà đi rồi, tôi nâng mặt lên đối mặt với Vưu Hoà hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng, Vưu Hoà chết tiệt, Vưu Hoà thối tha, ngày nào đó anh chết, tôi dù có chết cũng sẽ không thấp hươu cho anh đâu.

Vưu Hoà phỉ phỉ tro bụi trên người, tới gần tôi, tôi thấy anh ta đi đến, trong lòng không hiểu, lại có chút căng thẳng, anh ta muốn làm gì vậy?

Vưu Hoà ngồi ở bên giường, tới gần tôi rất rất gần, nói: “Nhìn cô sắc khí cũng không thua ai.”

Tôi than thở một tiếng, tránh né anh ta, nói: “Vì sao anh tự nhiên dựa vào gần tôi như vậy?” Đừng có dựa vào gần tôi như vậy a, tìm mình vì sao lại đập nhanh như vậy chứ?

“Cái này cho cô.” Vưu Hoà đưa một túi gì đó đến tay tôi, sau đó vuốt vuốt tóc liền tránh ra.

Thấy anh ta rời đi, tôi bắt đầu có điểm mặt danh kỳ diệu (không hiểu tại sao), sau đó mở cái túi ra, tôi ngây ngẩn cả người.

Ách..... Là một ít kẹo đóng gói.....

Tôi nghi hoặc nhìn ra cửa, sau đó lại nghi hoặc nhìn túi kẹo.....

Điều duy nhất tôi nghĩ lúc đó là, vì sao tên không có phẩm chất kia biết tôi thích ăn loại kẹo này?

15. Chương 15: Ngọt Ngào Vì Trái Cây Hay Vì Hôn

Lúc nhàm chán, tôi sẽ lấy kẹo Vưu Hoà cho tôi ra, bóc vỏ, bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào nhất thời tập kích vị giác của tôi, tôi rất vui vẻ, ài, chí hướng của tôi rất nhỏ bé, vào tình huống nhàm chán như

vậy có thể ăn được một viên kẹo ngọt ngào thì cũng cảm thấy cuộc đời không còn cầu gì hơn.

Cửa gỗ kéo kẹt vừa vang lên, người vào quả nhiên là Vưu Hòa, Vưu Hòa thấy miệng tôi đang ngậm kẹo liền hỏi: “Ăn ngon không?”

Tôi gật đầu, thực ngọt nha.

Vưu Hòa ngồi ở bên giường tôi, không chút khách khí đưa tay lấy một viên kẹo, bóc vỏ bỏ vào miệng mình.

Tôi ngây ngẩn cả người, không quen thấy như vậy .

“Anh cũng thích ăn kẹo sao?”

“Không thích.” Mặt Vưu Hòa nhăn lại, tỏ vẻ không quá thích hương vị này.

“Vậy sao anh lại ăn?” Tôi tò mò .

“Nhìn cô một bộ dáng hạnh phúc nên tôi muốn ăn thử xem có phải kẹo này có hiệu quả gì đặc biệt hay không, kết quả ăn rồi còn chẳng bằng không ăn.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng kẹo ở trong miệng anh ta căn bản là vẫn ở trong ấy, nếu anh ta thật sự chán ghét như anh ta nói thì tình huống hiện tại căn bản chính là khẩu thị tâm phi*.

*khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Một ngày một đêm anh không trở về là vì mua kẹo cho tôi sao?” Tôi nghĩ nửa ngày, quyết định vẫn là hỏi một nghi hoặc vẫn luôn tồn tại trong lòng ra, lúc tôi chờ câu trả lời của anh ấy, trong lòng không hiểu vì sao lại có chút khẩn trương.

“Đúng vậy.” Vưu Hòa thừa nhận, còn một bộ khăng khải nói: “Tôi đây là người có tấm lòng bao la, sẽ không so đo với đứa trẻ như cô, thấy cô bị rắn cắn sợ cô buồn bực, mới vội mua kẹo tới cho cô ăn thôi.”

Lời nói của anh giống như một dòng nước ấm, làm tâm tôi được đỡ dành ấm áp, nhin không được muốn cùng anh ta đấu võ mồm: “Ai nói tôi là đứa trẻ, tôi nhưng là tròn mười tám tuổi rồi đấy.”

Vưu Hòa mang một bộ ánh mắt không thể tin nhìn tôi, trên dưới đánh giá xong, nói: “Thật không, tôi thấy cô dường như còn chưa dậy thì hoàn toàn nữa đấy.”

Lời của anh ta làm cho ánh mắt tôi hơi hơi nheo lại, hơi thở nguy hiểm trong nháy mắt vây quanh bốn phía, gỏi cho tên này, anh dám nói tôi dậy thì chậm, muốn bị ăn đòn sao?

Tôi lộ ra một tươi cười vô cùng yếu ớt, Vưu Hòa nhìn mà chẳng hiểu thế nào, anh ta vừa định mở miệng nói thì tôi đã một phen giữ chặt áo anh ta, tới gần, sau đó yếu ớt ghé vào tai anh ta nói: “Anh dám nói tôi dậy thì chậm, tôi sẽ để cho anh thấy.”

Tôi vốn không phải như vậy, nếu là người bình thường nói tôi như vậy lúc đó tôi cũng chỉ là cười cho qua mà thôi, nhưng giờ phút này tôi hiểu được rõ ràng lòng mình.

Aiz, quả thật tôi đã thích đại soái ca đáng ghét rất không có nhân phẩm này.

Vưu Hòa hỏi: “Cô muốn làm.....” hai chữ ‘cái gì’ còn chưa nói ra miệng, mặt của tôi đã để sát vào rồi, trực tiếp miệng đối miệng, anh ta nói tôi dậy thì chậm, thử hỏi một cô bé còn chưa dậy thì hoàn toàn có biết cái gì gọi là hôn không?

Đại khái qua ba giây sau, Vưu Hòa bắn ngược lại, dùng giọng điệu vô cùng ác liệt nói với tôi: “A, tôi đã nói cô dậy thì chậm mà, nghĩ rằng môi đối môi thì là hôn sao a.” Lúc này, tuy rằng miệng Vưu Hòa ác độc, nhưng sắc mặt rõ ràng có chút đỏ ửng, trên khuôn mặt anh tuần có chút hồng hồng, còn không được tự nhiên mà không thừa nhận, nhất thời tôi cảm thấy anh ấy rất đáng yêu.

“Hừ, tôi thấy anh cũng chỉ có như vậy .”

Ừ, môi của Vưu đại soái ca thật mềm thật mịn thật ngon, tuy rằng vừa rồi chỉ là môi đối môi, nhưng cũng coi như là nụ hôn đầu tiên của tôi rồi.

“Phải không?” Vưu đại soái ca nhú nhú đầu mày, nói: “Cho cô thấy cái gì mới gọi là hôn.”

Nói xong, khuôn mặt tuấn tú của Vưu đại soái ca liền hướng về phía bên này của tôi tới gần, sau đó bàn tay to giữ đầu của tôi ấn về phía trước, môi của chúng tôi lại chạm vào với nhau, chỉ là, lần này cùng lần trước không giống.....

A, tôi khiếp sợ, Vưu đại soái ca thế nhưng chủ động hôn tôi !

16. Chương 16: Rốt Cuộc Hiểu Được

Nụ hôn của Vưu Hòa dịu dàng, tinh tế cùng tôi triền miên không biết bao lâu, vào lúc hai chúng tôi đều cảm thấy sắp hít thở không thông thì rốt cục anh cũng đình chỉ.

Sắc mặt tôi đỏ bừng, môi có chút phát sưng lên, nhìn Vưu Hòa, tim tôi lại đập vượt chỉ tiêu.

“Sao anh lại hôn tôi?”

Vưu Hòa cười cười, lúc này giọng nói ôn hòa trong suốt mọi khi đã có chút khác biệt, nghe qua vừa khàn khàn vừa mê người: “Thử xem cô có trưởng thành chưa.”

Tôi tức giận, chỉ là chứng minh thôi sao, nụ hôn đầu tiên của lão nương liền đã cho anh ta!

Tôi nằm vào trong ổ chăn, vui đùa không để ý tới anh, Vưu Hòa bây giờ đang ngồi bên cạnh tôi, thấy tôi nửa ngày không có phản ứng, cũng liền rời đi.

Qua mấy ngày, vết thương của tôi cũng gần khỏi, cô bé Vưu Vụ kia vẫn là không yên tâm về tôi, tôi dùng mọi cách cầu xin tha thứ, cô ấy rốt cục cũng mở kim khâu nói có thể cho tôi đi ra ngoài, nhất thời, tôi cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang reo hò!

Từ lần ‘Thí nghiệm trưởng thành’ hay không đó, tôi với Vưu Hòa căn bản không có gặp lại, Vưu Hòa giống như bề bộn nhiều việc, cả ngày không ở nhà, tôi không khỏi nghi hoặc liền hỏi Vưu Vụ: “Anh hai cô gần đây bận việc gì sao?” Cả ngày cũng không thấy bóng dáng đâu, tôi thế nhưng có chút nhớ nha.

“Anh hai a!” Vưu Vụ hít một tiếng, nói: “Đang cùng các bạn anh ấy nghiên cứu phát triển cái gì đó.” Nói tới đây, Vưu Vụ nhún nhún vai, một bộ dáng khó hiểu: “Tôi cũng không biết bọn họ đang nghiên cứu phát triển cái gì nữa, hình như có liên quan đến Internet thì phải, tôi lại không hiểu.”

A, có liên quan đến Internet, nói đến Internet, đã lâu tôi không lên game để đánh BOSS , đã lâu không tán gẫu QQ , thật sự là rất nhớ a!

Tôi hỏi Vưu Vụ: “Trong thôn chúng ta có máy tính, a, chính là cái loại để lên mạng ấy”.

Vưu Vụ lắc đầu, nói: “Làm gì có a, anh của tôi bọn họ đều vào trong thành phố, bình thường bọn họ hay vào thành phố lắm, phải hơn nửa tháng không trở về nhà.”

A, phải nửa tháng không trở về nhà a!

Dưới đáy lòng tôi khó tránh khỏi có chút mất mát, trong thành phố bọn họ đang ở có phải rất lớn hay không, tìm một người có phải thực khó hay không? Đột nhiên, tôi có chút ý nghĩ muốn đi tìm anh ta.

Nhưng là, lập tức lại nghĩ, tôi tìm anh ta làm gì, chúng tôi chỉ là hai lần hôn nhau mà thôi, nói về quan hệ khác, hai chúng tôi cái gì cũng không phải.

Nghĩ đến đây, cảm xúc của tôi không khỏi càng thêm suy sụp.

Vưu Vụ không nhìn thấy cảm xúc của tôi suy sụp, chỉ là đang bận rộn việc trên tay, lúc này, ngoài cửa có tiếng đập cửa, tôi đi mở cửa, đứng ngoài cửa là một chú hơn ba mươi tuổi.

Chú thấy là tôi, hỏi: “Vưu Vụ có đây không?”

Tôi gật đầu, chú ấy trực tiếp vọng vào bên trong kêu “Vưu Vụ a, chú là chú Lý.”

Vưu Vụ đang bận việc bên trong, vừa nghe thấy liền ‘a’ một tiếng, tiếp theo bóng người cũng đi ra, nhìn thấy người tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Hiệu trưởng Lý”

A, dường như chú này là hiệu trưởng của trường học Vưu Vụ bọn họ!

“Vưu Vưu a, chú nhờ cháu chuyện này, nhất định cháu phải giúp chú.” Hiệu trưởng Lý vội vàng nói.

Vưu Vưu gật đầu, hỏi chú ấy chuyện gì mà gấp như vậy.

Hiệu trưởng Lý nói, phần viết cùng sách vở mà trường học cần dùng đều bị thiếu, đúng lúc cần mua, không may lúc này con dâu của hiệu trưởng Lý lại sắp sinh, trong nhà lại ít người, chú ấy vừa phải chăm sóc người nhà, vừa phải làm việc cho trường học, cảm thấy chật vật, vì thế đã tìm học trò chú ấy tín nhiệm nhất để giúp đỡ.

Vưu Vưu có thành tích tốt, nhân phẩm tốt, cho nên hiệu trưởng đặc biệt thích cô ấy, thường xuyên nhờ cô ấy vào trong thành phố mua giúp đồ vật này nọ, Vưu Vưu cũng không cảm thấy phiền, mỗi lần đều đồng ý giúp đỡ.

Lần này, Vưu Vưu cũng đáp ứng, chờ sau khi hiệu trưởng Lý đi rồi, Vưu Vưu cười tủm tỉm nói với tôi: “Vây là tốt rồi, tôi có thể vào thành phố tìm anh tôi.”

A, như vậy a, ánh mắt tôi lóe lóe, hỏi: “Tôi đây có thể đi cùng không?”

Vưu Vưu có chút kỳ quái nhìn tôi liếc mắt một cái, cũng không nghĩ gì thêm, liền đáp ứng.

Trong lòng tôi không khỏi vui vẻ, ai, hiện tại rốt cục đã hiểu được nội tâm chính mình, xem ra, tôi đã thật sự thích người con trai không có nhân phẩm kia rồi!

Được rồi, tôi là tiểu cường* đánh không chết, cho dù hiện tại Vưu đại soái ca anh không thích tôi, tôi cũng nhất định sẽ đeo bám anh đeo bám anh đeo bám tới cùng, đeo bám đến khi anh cũng thích tôi mới thôi!

17. Chương 17: Làm Quen Thêm Bạn Mới

Bởi vì hiệu trưởng Lý vội vã dặn dò, sau khi Vưu Vưu vội vàng nói rõ với bà mình xong, lên ngồi vào xe máy cày của người nhà hiệu trưởng Lý, mặt mày rạng rỡ bắt đầu vào thành phố làm nhiệm vụ.

Xe máy cày đã nhiều năm tuổi, lúc bắt đầu chạy luôn lắc lư, khiến tôi ngồi bên cạnh Vưu Vưu, đầu choáng váng nặng nề, phỏng chừng là do bị đong đưa mới thành như vậy .

Đường núi rất dốc, xe máy cày càng lay động lợi hại hơn, giống như qua một thế kỷ xe máy cày rốt cục ngừng lại, sau đó thành công tiến vào trong thành phố.

Cái gọi là trong thành phố bất quá cũng chỉ là một địa phương nhỏ, chỗ xuống xe đầu tiên là một nhà ga, nhà ga không lớn, có mấy chiếc xe dừng ở đây, có vài lái xe thì đang ngủ, vài lái xe đang mua bán.

Vưu Vưu nhìn người lái máy cày ở phía sau nói: “Chú à, chúng cháu đi mua vài thứ trước, chú chờ bọn cháu ở chỗ này ha.”

Chú lái xe gật gù đầu, nói rằng ‘cứ đi đi’.

Thế là Vưu Vưu liền kéo tôi, đặc biệt hưng phấn vừa chạy vừa nhảy lên.

Tôi nghi hoặc nhìn Vưu Vưu, sao Vưu Vưu lại kích động mạnh như vậy? Có lẽ Vưu Vưu nhìn ra nghi hoặc của tôi, cười tủm tỉm nói với tôi: “Tôi mang cô đi tìm anh hai của tôi nha.”

A, cô ấy biết anh hai của cô ấy ở đâu sao? Bỗng nhiên muốn gặp anh ấy, tôi phát hiện trong lòng lại một trận khấn trương, làm sao bây giờ? Bộ dáng tôi bây giờ phong trần mệt mỏi, vội vàng vàng có phải rất xấu hay không?

Tôi có chút ngượng ngùng, bởi vì bây giờ tôi đang suy nghĩ có nên chỉnh lại trang phục của mình trước khi đi gặp anh ấy hay không.

Kết quả ngay tại lúc tôi đang bối rối tự hỏi, thì cô bé Vưu Vưu đã dùng công phu thần tốc dẫn tôi đến trước một cánh cửa, tôi đánh giá cửa kia là cửa gỗ, cửa đóng chặt, chung quanh là một vài quán tiện lợi cùng bán thực phẩm .

Thùng thùng, Vưu Vưu gõ gõ cửa, bên trong xuất hiện một giọng nam hỏi: “Ai vậy?”

“Là em, anh Lâm.”

Bên trong một mảnh im lặng, sau một lúc lâu, có người ra mở cửa, cửa vừa mở ra, liếc mắt một cái tôi liền thấy được người con trai mà luôn ngày nhớ đêm mong, nhất thời trong lòng một trận kích động.

Vưu Hòa mang vẻ mặt cổ quái nhìn chúng tôi: “Các cô tới nơi này làm gì?”

Vưu Vụ cười tủm tỉm nói: “Hiệu trưởng giao cho em chút việc, em đi làm việc, nhưng Bảo Châu cô ấy nhầm chán, cho nên em cũng mang cô ấy đến thăm anh luôn.” Vưu Vụ nói nhẹ tựa như mây bay gió thoảng, nhưng khi nói đến đoạn tôi nhầm chán nên mang tôi đến thăm anh ấy thì ánh mắt kia rõ ràng tràn ngập ái muội, đôi mắt tròn chuyển động giữa tôi cùng anh cô ấy giống như muốn tìm cái biểu tình gì đó.

Vưu Hòa giật nhẹ môi, mặc kệ cô ấy, sau đó tránh người để chúng tôi đi vào.

Tôi vừa đi vào đã bị cảnh sắc đầu tiên bên trong làm sợ tới mức sửng sốt một chút.

Ách? Ở đây có mạng sao? Phòng ở không lớn, một loạt máy tính sắp xếp trên bàn, một vài cái, tôi đếm đếm, đại khái khoảng năm sáu người con trai tuổi so với tôi không chênh lệch bao nhiêu, bọn họ ngồi cùng nhau, sau đó nghị luận gì đó.

“Tiểu Tam, mỹ nữ bên cạnh em cậu là ai vậy.”

Tiểu Tam? Tôi nghi hoặc nhìn Vưu Hòa, chẳng lẽ là đang gọi anh ấy? Vưu Hòa nhìn tôi liếc mắt một cái, vẻ mặt phiến muộn, nhưng chưa trả lời gì, miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh.

Tôi đi vào, phát hiện bọn họ đang chơi một loại trò chơi, loại trò chơi này hình ảnh cũng đẹp lắm, nhưng là tôi chưa từng chơi loại trò chơi này, không khỏi tò mò lên.

“Mỹ nữ, có muốn chơi trò chơi của chúng tôi hay không a.” Một người con trai bỗng nhiên nói.

“Bảo Châu, cô biết chơi trò chơi sao?”

Tôi gật đầu, thấy Vưu Hòa không có biểu tình gì, vì thế ngồi xuống hỏi người con trai bắt chuyện với tôi: “Đây là trò chơi gì?”

Ấn tượng đầu tiên là cảm thấy người con trai kia rất là đáng yêu, khi cười lộ lên bên miệng còn có hai lúm đồng tiền, nhất thời tôi cảm thấy anh ta thực dễ gần.

“Ai, cô tên gì, mọi người đều gọi tôi là Hầu Tử.”

Tôi ‘A’ một tiếng, sau đó tự giới thiệu: “Tôi tên là Bảo Châu.”

Tiếp theo, Hầu Tử dẫn tôi đi giới thiệu những người khác, bọn họ phân biệt là Hầu Tử, Lâm Mộc, Trình Tư, Lộ Hạo Nhiên, Cát Thần.

Tôi thường quan hệ tốt với mọi người nên không đến nửa giờ, tôi đã cùng một đám con trai kia nói mưa bàn gió.

18. Chương 18: Tôi Không Phải Tiểu Tam

Hầu Tử, tên đầy đủ là Hầu Thiên Hào, hai mươi tuổi, vừa mới học năm nhất đại học, vì đang vào kì nghỉ của trường nên anh ta nhanh chóng trở về quê nhà tìm bạn thân chơi.

Sau khi tiếp xúc nhiều hơn, tôi phát hiện Hầu Tử là người con trai có tính cách rất hoạt bát, rất nhiệt tình. Tướng mạo anh ta thanh tú, tóc ngắn, thích mặc áo sơ mi với quần tây đơn giản, thích lên mạng chơi game, cho nên chuyên ngành của anh ấy cũng là máy tính.

Lâm Mộc, mười chín tuổi, người này tuy tướng mạo bình thường, nhưng lại có một sức ảnh hưởng lớn đến người khác, tính cách anh ta trầm lặng, không thích nói chuyện, suốt ngày đờ ra trước máy tính, là một tên ngổ ngáo đầu.

Trình Tư, hai mươi tuổi, người này vừa nhìn đã biết là cái loại miệng lưỡi trơn tru, điển hình của công tử phong lưu, tướng mạo bình thường, lại suốt ngày ăn mặc lòe loẹt, nói chuyện chẳng phân biệt nặng nhẹ, còn

nhiều chuyện hơn cả phụ nữ, ngoài việc tìm tòi để nhiều chuyện ra còn có sở thích khác chính là chơi game trên mạng.

Lục Hạo Nhiên, hai mươi tuổi, cao thủ hacker, cả ngày trầm mê trong máy tính, cho nên..... Ách, cũng chính là vì nguyên nhân bị máy tính phóng xạ mà khuôn mặt đậm đen.

Cát Thần, mười tám tuổi, thích đi theo đám bạn thân lêu lổng quậy phá, như một đứa trẻ to lớn, suốt ngày thích ở trong trò chơi hô lớn ‘giết giết giết’.

Vào lúc tôi cùng những người bạn thân của Vưu Hòa nói chuyện thì Vưu Vưu đã đi ra ngoài mua vài thứ, tôi quét mắt nhìn Vưu Hòa luôn trầm mặc không nói, phát hiện anh ấy có chút không tập trung, tôi nhỏ giọng hỏi Hầu Tử: “Uy, vì sao các anh lại gọi anh ấy là Tiểu Tam. Anh ấy cũng không nhỏ hơn các anh a?”

Những người này đều là bạn thân của Vưu Hòa, Cát Thần nhỏ nhất, kể đó là Lâm Mộc, năm nay Vưu Hòa hai mươi tuổi, cùng tuổi với Hầu Tử và Trình Tư. Chẳng lẽ bọn họ chênh lệch thág rất lớn sao? Vì vậy tôi tò mò, càng tò mò hơn chính là, hóa ra Vưu Hòa còn có một biệt danh là “Tiểu Tam” như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận vui mừng, haha, bắt được nhược điểm của tên này, về sau mỗi ngày đều có thể trêu chọc hắn!

Hầu Tử nói: “Tôi cùng Trình Tư vốn nhỏ hơn cậu ta, nhưng ai kêu tài năng cậu ta không bằng người, không thắng được chúng tôi, cho nên cậu ta phải đứng hàng thứ ba thôi.”

Tôi nói: “Vậy có thể gọi là Lão Tam mà?”

Hầu Tử nói: “Lão Tam lỗi thời rồi, bây giờ Tiểu Tam mới đặc biệt thông dụng.” Nói xong, Hầu Tử tặng cho Vưu Hòa một cái nhìn quynh rũ, dịu dàng, Trình Tư lập tức chen vào: “Cho nên, Tiểu Tam, với bề ngoài tao nhã của cậu có thể hấp dẫn một phú bà đấy, haha, tôi có quen một phú bà, hay là tôi giới thiệu cho cậu làm quen nha.”

Vưu Hòa liếc anh ta một cái, tức giận nói: “Làm một tên mặt trắng cũng chả sao, có điều nếu cậu quen biết một phú bà, có thật là cam lòng nhường cho tôi không?”

Mọi người đồng thời nghi hoặc mà cùng nhìn Trình Tư, Trình Tư đầu tiên là cứng họng không nói được lời nào, thấy chúng tôi nhìn anh ấy như vậy liền hất tóc mái trước trán, bộ dáng tức giận thực tuần tú, thực phóng khoáng nói: “Đương nhiên...không cho.”

“Thiết!” Mọi người đồng thời ‘xùy’ anh ta một cái.

“Đúng rồi Bảo Châu, cô nói cô tên là Bảo Châu, vậy họ cô là gì, sẽ không phải là họ Bảo chứ?” Hầu Tử suy tư chăm chú, bộ dạng cau mày rất phiền não nói: “Đường như không có họ nào là họ Bảo thì phải.”

Trong lòng tôi ‘rầm’ một tiếng, ở Vưu Gia nhiều ngày như vậy, bọn họ cũng không hỏi vấn đề này. Bây giờ sao người ta vừa hỏi như vậy, tôi lại có chút do dự, bọn họ có vẻ như đều thật tình xem tôi là bạn bè, nếu nói thật ra thì tôi sợ thân phận của mình bị bại lộ, còn nếu nói dối, tôi lại cảm thấy thật có lỗi với tâm ý của bọn họ.

“Uy, chuyện này có cái quái gì mà phải tò mò.” Vào thời khắc mấu chốt thì Trình Tư đã lên tiếng giải cứu tôi, nói là: “Trên đời này không điều gì là không có, có người họ Bảo cũng chẳng có gì là kì lạ.”

Hầu Tử gật đầu nói: “Nói cũng đúng, nếu tôi lại gọi thẳng cô là Bảo Châu, Bảo Châu thì thật xa lạ a, hay tôi gọi cô là Châu Châu nha.”

Vưu Hòa cau mày, cay độc mà nói: ” Trư Trư cũng là Châu Châu.”

Ngõng ngốc đầu Lâm Mộc đang trong trạng thái ngẩn ngơ rồi cuộc cũng hoàn hồn trở lại, nghi ngờ hỏi mọi người: “Cái gì mà Trư Trư với Châu Châu a?”

Mọi người bỗng nhiên cười ha ha, còn tôi thì thành một bộ dạng ‘ ’ mà nhìn bọn họ, sau khi bọn họ cười xong, Hầu Tử nói: “Vậy dứt khoát gọi là cục cưng đi.” vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Vưu Hòa cực kì tao nhã cũng bắt đầu làm một bộ dáng nôn mửa.

Tôi thật tức giận, nhưng lập tức cũng liền hiểu được, thì ra Hầu Tử rất thích đặt biệt danh cho người khác.

Từ đó về sau, Hầu Tử không chịu buông tha, mỗi lần nhìn thấy tôi là cục cưng, cục cưng, gọi mãi không ngừng, người ta không biết còn tưởng tôi với anh ta có quan hệ gì ấy chứ...

“Tôi nói Tiểu Tam, anh có đói bụng không, chúng ta ra ngoài ăn cái gì đi.” Tôi tức giận trừng mắt nhìn một đám đám giễu cợt tên của tôi, tôi nhìn Vưu Hòa nói.

Vưu Hòa nheo mắt lại, ra vẻ như thật nguy hiểm bước tới gần tôi, bình tĩnh nói: “Tôi không phải Tiểu Tam.”

“Không phải thì không phải là được rồi chứ gì.” Tôi càng thêm buồn bực, đứng lên muốn đi toilet, kết quả chân không biết đứng vào vật gì, cơ thể không cách nào tự chủ được mà ngã về phía trước...

Tôi mở to mắt, ông trời ơi, ngài đừng chơi đùa tôi như vậy chứ!

19. Chương 19: Nhào Tới, Hôn Môi Và Bị Bàn Tán!

Tôi mở to mắt, ông trời ơi, ngài đừng chơi đùa tôi như vậy chứ!

Bởi vì dưới chân tôi không rõ đá phải là vật gì, hơn nữa bản thân tôi vốn đã không đứng vững, cho nên làm cho cả người tôi hoàn toàn mất thăng bằng, cơ thể của tôi nghiêng mạnh về phía trước, chết hay không chết đây, tôi gục ở trên người Vưu Hòa đang ngồi trên ghế, sau đó...

Sau đó tôi hoàn toàn mang một bộ dạng bá vương mà ghé vào trên người anh ta, còn anh ta thì trong tình trạng kinh ngạc quá độ vẫn còn chưa tỉnh táo lại, hai chúng tôi mắt trừng mắt, mũi đối mũi, chủ yếu nhất chính là...miệng còn dán miệng!

Nhất thời, toàn bộ mọi người bùng nổ!

Công tử phong lưu Trình Tư thét chói tai: “Má ơi! Trò vui đầu tiên! Trò vui đầu tiên! Hóa ra bọn họ có hai miệng.”

Hầu Tử nghi hoặc: “Hai miệng, rõ ràng đang dính liền làm một a, hàm ở nơi nào sao vẫn không nhúc nhích.”

Ngỗng ngốc đầu hoàn hồn: “Không phải đang thảo luận về vấn đề Trư Trư và Châu Châu sao?”

Lục Hạo Thiên dời mắt khỏi màn hình máy tính nói: “Di, Tiểu Tam đây là làm gì vậy?”

Cát Thần cười ha ha: “May là tôi đã đủ mười tám tuổi...”

Lúc này, Vưu Vưu ở bên ngoài mua mấy thứ gì đó cũng đã trở lại, thấy hình ảnh ái muội của cặp đôi này, nhất thời khó hiểu: “Các người đây là...?”

Đại khái qua n giây sau, vào lúc mọi người đang thảo luận, tiếng thét chói tai vạn phần khi tỉnh lại trước tình hình thực tế, khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi chuyển hồng, từ người Vưu Hòa bật mạnh đứng lên.

Sau vào giây tôi bật đứng lên thì Vưu Hòa cũng tỉnh lại, vẻ mặt có chút buồn bực, khuôn mặt tuấn tú cũng hơi hơi phiếm hồng, anh ta vẫn không mất đi nội công tổn hại người, lập tức công kích tôi: “A, tôi cũng biết bộ dạng của mình là tú sắc khả cơm*, khuôn mặt cực kì tao nhã, nhưng cô cũng không nhất thiết phải đói bụng ăn quà như thế, thủ đoạn tàn nhẫn đến nỗi trước mặt nhiều người như vậy mà chuẩn bị một bộ dạng bá vương mà ép người sao!”

*tú sắc khả cơm: vẻ đẹp có thể thay cơm.

Ngay lập tức, Hầu Tử a a nói: “Tiểu Tam, cậu dựa vào cái gì mà lại nói vậy, hôn người ta rồi thì phải chịu trách nhiệm với người ta chứ.”

“Nhưng là, nhưng là.” Trình Tư nói: “Cái kia, Châu Châu. Nga, không đúng, cục cưng, a cũng không được, bà xã của Tiểu Tam, tôi hỏi hai người bắt đầu từ khi nào vậy, làm gì mà thần bí như thế, quả nhiên vào thời điểm thần không biết quỷ không hay liền tiến hành việc quan trọng nhất chỉ có một lần trong cuộc đời?”

Tôi buồn bực, nhóm người này, đến tột cùng là bạn tốt hay là bạn xấu vậy?

Tôi nghi hoặc nhìn về phía Vũ Vũ, hy vọng cô ấy có thể giúp đỡ tôi.

Kết quả Vũ Vũ khoanh hai tay lại, hỏi: “Tôi cũng nghi hoặc, cô cùng anh hai tôi bắt đầu từ khi nào?”

Tôi then quá hóa giận, bắt đầu như sư tử Hà Đông rống: “Tôi đây có ba cái không, đó là không cẩn thận té ngã, không cẩn thận ngã sấp xuống trên người đại soái ca anh ta, càng không cẩn thận hôn anh ta một cái mà thôi, các người gào thét bậy bạ cái gì a!”

Nhất thời, mọi người ở đây đầu tiên là im lặng nửa phút, sau đó thì càng làm ầm ĩ hơn.

“Oa, cô ấy vậy mà lại mắng thô tục.” Ngõng ngốc đầu không dám tin nhìn tôi.

“Nha, bộ dạng cô ấy mắng chửi người thật giống cọp mẹ.” Lục Hạo Thiên nói.

Hầu Tử nói: “Thật là nhìn không ra, thảo nào người xưa thường nói, nhìn người không thể nhìn tướng mạo nha.”

Tôi nhất thời tức giận, muốn bùng nổ lại sợ bị một đám người công kích, vì vậy mang ánh mắt nhìn về phía Vũ Hòa, kết quả sau khi Vũ Hòa tiếp nhận ánh mắt của tôi, đầu tiên là bất đắc dĩ nhún nhún vai, sau đó giơ hai tay ra, tỏ rõ thái độ mặc kệ tôi sống hay chết.

Tôi thấy tình trạng như vậy, hai mắt khê đảo, đáy lòng thì đang chửi mắng anh ta, miệng hừ một tiếng, nói: “Tôi không thèm để ý tới các người.” Vừa nói xong, tôi liền xoay người đi.

Từ trong phòng đi ra, tôi liền thở phào một cái, cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, tim đập khác thường, nhớ tới tình cảnh vừa rồi, không khỏi cảm thấy vừa then lại vừa giận.

Lúc tôi đang nghĩ, tôi nên làm như thế nào để quay trở lại thì ở trước mặt tôi có một đám người trẻ tuổi vô cùng sốt ruột chạy tới, miệng còn luôn nhắc: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, đến chậm sẽ không thấy được soái ca.” Những lời này gấp gáp, sau khi tôi nghe xong bỗng không rét mà run, soái ca tôi đã thấy, ba tôi cũng đủ đẹp trai, Vũ Hòa cũng không kém, có thể người nào đẹp trai đến nỗi có một đám đại biểu thật đông vội vã đi gặp người đó sao?

Trong lòng tôi ngoại trừ nghi hoặc ra thì càng thêm hiếu kỳ, nên cũng đi theo đám người trẻ tuổi kia để xem náo nhiệt.

20. Chương 20: Lữ Tiên Nhân Lớn Lên Giống Lão Ba

Tiếp đó đám người trẻ tuổi vào đến chỗ một cây cầu nhỏ, liền trông thấy dưới cầu có dòng suối, dòng suối kia đặc biệt trong vắt, nước chảy ào ào, cỏ hai bên màu xanh thẫm, còn có thể thấy được cá dưới đáy nước.

Chung quanh có không ít người vây xem: nam nữ, già trẻ, chỉ trở từng chỗ dưới cây cầu, xôn xao thảo luận sôi nổi.

Tôi tò mò, đi vào sâu hơn chút, cũng theo ánh mắt mọi người mà nhìn về hướng dưới cây cầu nhỏ, nhất thời hóa đá ngay tại chỗ.

Cảnh vật bên kia ngoại trừ xinh đẹp, mỹ lệ ra thì còn có một người con trai trẻ tuổi đại khái xấp xỉ tuổi tôi, người con trai ấy ngồi bên bờ, ánh mắt chuyên chú nhìn mặt nước, tôi chỉ có thể nhìn được sườn mặt của anh ta, có điều cái sườn mặt ấy nhất thời làm cho tôi cảm thấy giống như cảm giác gặp được tiên nhân vậy.

Xung quanh người con trai kia tản mát ra một cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng, cảm thấy người này dường như cao ngạo, lại dường như lãnh đạm, bỗng nhiên, người con trai quay đầu nhìn sang bên này, ngay lập tức hiện trường đồng thời vang lên tiếng kinh hô cùng tiếng thét chói tai.

Đường nét của người con trai kia sâu sắc rõ rệt, lông mày đen dày, mắt phượng sâu lắng đen trắng rõ ràng, mũi ưng môi mỏng, người con trai đột nhiên mỉm cười, lại càng tăng thêm cảm giác tiên nhân ở ngoài trời đất.

Tướng mạo người con trai kia có ba phần rất giống lão ba.

Người con trai đứng lên, vỗ vỗ quần bò, sau đó không nhanh không chậm đi về phía cây cầu.

Tôi tựa hồ có một loại ảo giác, cảm thấy hình như tôi quen biết anh ta, lại cảm thấy tôi cũng không nhận ra anh ta, khi thấy ánh mắt anh ta chăm chú nhìn tôi ở bên này, nhất thời trong lòng tôi bối rối một trận, dưới tình huống bị làm mơ hồ, tôi quay đầu bỏ chạy.

Lúc tôi chạy ra khỏi đám người, đến ngã tư đường, trong lòng tôi liền buồn bực.

Tôi chạy cái gì chứ? Tôi cũng không làm gì sai thì sao phải chạy? Sau đó tôi quay đầu, lúc vừa chuẩn bị quay về chợt nghe được tiếng của Vưu Vưu.

Vưu Vưu ở cách đó không xa, thấy tôi, cổ họng the thé nói: “Bảo Châu, thì ra cô ở đây sao?”

Tôi nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện không chỉ có một mình Vưu Vưu, mà ngay cả Vưu Hòa cùng bạn bè Vưu Hòa cũng đến.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ vì chút chuyện nhỏ mà trở mặt với bạn bè, mặc dù chuyện vừa rồi quả là rất mất mặt, nhưng mất mặt thì cũng đã mất mặt, huống chi người đó cũng không phải ai khác, dù thế nào cũng là người mà mình thích.

Thế là tôi nhún nhún vai, rồi đi tới, Vưu Vưu lo lắng nhìn tôi nói: “Tôi tưởng là cô đã bị lạc rồi, mọi người tìm cô khắp nơi.”

Hầu Tử cũng nói: “Bảo Châu a, cô sẽ không vì chuyện vừa rồi mà để trong lòng chứ?”

Tôi lắc đầu, có chút áy náy mà nhìn mọi người, vừa rồi tôi tông cửa xông ra, quả thực có chút ấu trĩ.

“Không có việc gì không có việc gì, cũng giữa trưa rồi, mọi người đi ăn cơm không, chúng ta cùng đi ăn.”

Sau đó, mọi người thấy tôi thật giống như người không có việc gì, lại bắt đầu hi hi ha ha đùa giỡn, sau đó tới một quán ăn nhỏ, mỗi người đều chọn món ăn rồi bắt đầu ăn.

Tôi vừa cầm lấy chiếc đũa, lúc chuẩn bị ăn, bỗng nhiên nghe được tiếng thét chói tai của Vưu Vưu, tôi nghi hoặc ngẩng đầu thì thấy Vưu Vưu chỉ ngón tay ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói với tôi: “Bảo Châu, người con trai kia, người con trai kia chính là anh chàng đã cứu cô.”

Tôi theo phương hướng tay cô ấy chỉ mà nhìn lại, đó không phải là người giống lão ba ở dưới cây cầu sao, còn là một soái ca mang khí chất tiên nhân nữa chứ?

Tôi nghi hoặc, vị soái ca đó thì ra là người đã cứu tôi sao?

Mà ngay lúc này, soái ca tiên nhân đi đến trước mặt tôi, mang một vẻ mặt có thể nói là dịu dàng, rất dịu dàng.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta, ở trước mặt bao nhiêu người, đại soái ca lại đến trước mặt tôi mà không nói lời nào, vẫn cười dịu dàng như thế, nhất thời cảm thấy bầu không khí chung quanh thật quỷ dị (kỳ lạ á), tôi xấu hổ, thanh thanh cổ họng hỏi: “Cái kia, soái ca, anh tìm tôi sao?”

Soái ca nghe tôi hỏi như vậy, vẻ mặt dịu dàng không còn nữa, lông mày dày rậm hơi hơi cong lại, giữa đôi lông mày cũng cau thành chữ ‘bất’, ánh mắt vừa nguy hiểm vừa tức giận nhìn tôi.

Tôi lại càng nghi hoặc.

Tôi đã làm sai cái gì sao? Hình như tôi không nhận thấy vậy a?

Vì thế tôi lại hỏi: “Rốt cuộc có phải anh đến tìm tôi hay không?”

Soái ca mân miệng, một bộ dáng thống khổ, giọng anh ta khàn khàn, chói tai khó nghe: “Lữ...” Giọng nói soái ca thật khó nghe, chỉ một chữ Lữ thôi đã phảng phất dường như đã mất hơn phân nửa khí lực của anh ta rồi, sắc mặt vắn vẹo thống khổ, mồ hôi che kín cái trán.

Tôi càng thêm nghi hoặc, nhìn mọi người chung quanh một chút, bọn họ cũng đều khó hiểu nhìn tôi lắc đầu.

Lữ? Chẳng lẽ soái ca muốn nói cho tôi biết, anh ta họ Lữ? Anh ta lớn lên đẹp trai như vậy, khiến người ta cảm thấy như một tiên nhân, nhưng giọng nói lại khó nghe đến cực điểm, chẳng lẽ muốn nói với tôi, Vưu Vưu cũng vậy, cũng giống như người câm điếc không phát ra tiếng.

Nhất thời tôi cảm thấy ông trời không có mắt, từ đó về sau, tôi đặt cho anh ta một cái tên, gọi là “Lữ Tiên Nhân”

21. Chương 21: Thổ Lộ Và Đe Dọa

Nói về vị Lữ Tiên Nhân kia, tuy rằng tướng mạo anh tuấn phóng khoáng giống như tiên nhân hạ phàm, nhưng hành vi cử chỉ lại làm cho người ta cảm thấy kì quái.

Tôi đã nói là tôi không nhận ra anh ta rồi, anh ta cũng không nên suốt ngày cứ quẩn quít lấy tôi chứ, tôi đi đến đâu, anh ta cũng theo đến đó. Vì vậy, tôi chịu không nổi liền rời khỏi Vưu Hòa mà theo Vưu Vụ trở về thôn, kết quả mới vừa lên xe đã thấy bóng dáng Lữ Tiên Nhân lảo đảo dao động mà xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi liền kinh hô một trận, má ơi, tên này vì sao lại đi theo tôi?

Vưu Vụ nói: “Làm sao bây giờ, anh ta lại đi theo chúng ta rồi?”

Tôi nhún nhún bả vai, vẻ mặt cũng bất đắc dĩ, cuối cùng Vưu Hòa cùng mấy người bạn thân đến, thấy Lữ Tiên Nhân kia vẫn còn đi theo tôi, vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc.

Hầu Tử nói: “Hay để tôi gọi 110, nói cô bị quấy rối tình dục.”

Vưu Hòa nghiêm mặt nói: “Quấy rối tình dục, quấy rối ai cũng sẽ không quấy rối cô ấy.” Ý tứ của anh ta vô cùng rõ ràng muốn nói cho người khác biết tôi còn không có tư cách bị người quấy rối, nhất thời tôi tức giận lên.

Hầu Tử tựa hồ như có chuyện muốn nói với Vưu Vụ, kéo Vưu Vụ sang một bên khác, mấy người khác thấy thế, cũng liền lên đi theo xem náo nhiệt.

Vưu Vụ xôn xao ở bên kia, tôi không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn Vưu Hòa.

Lúc này, Vưu Hòa vẫn nhàn nhã đứng ở chỗ đó không hề chớp mắt mà nhìn tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi không khỏi đỏ lên, thấy mấy người kia không có ở đây, thừa cơ hội muốn mang chuyện trong lòng nói với Vưu Hòa.

Tôi nói: “Chừng nào thì anh trở về?”

Vưu Hòa nhíu mày không đáp, hỏi lại: “Cô cũng không phải là vợ của tôi, vì sao phải nói cho cô biết.”

Mắt tôi chợt lóe, tim đập, thẹn thùng nói: “Tôi...tôi muốn nói với anh, tôithì...” Thích anh, ba chữ còn chưa nói xong, kết quả đám bạn thân kia giống như diên vọt tới, giống như kẻ trộm mà nói: “Nha, đợi cả nửa ngày, thì ra là Hầu Tử nói thích Vưu Vụ.”

Tôi nhất thời kinh ngạc, nhìn về phía Vưu Vụ, sắc mặt cô ấy đỏ bừng, khuôn mặt đã nhìn sang chỗ khác.

Hầu Tử đứng ở bên cạnh cô ấy, thấy cô ấy không nói lời nào cũng không tỏ thái độ gì, sưng sờ tại chỗ không biết nên làm cái gì mới phải

Vưu Hòa cảm thán nói: “Aiz, em gái lớn rồi không giữ lại được, tôi nói Bảo Châu, cô cũng đừng về nữa, ở lại chỗ này đi”.

Trong lòng tôi có chút xao động, lời đại soái ca Vưu Hòa vừa nói tượng trưng cho việc muốn giữ tôi ở lại sao, vậy...: “Anh, em nên trở về tốt hơn, trường học còn chờ đồ mà.”

Vưu Hòa quay đầu về phía người nhà của hiệu trưởng Lý nói: “Chú Lý, thực xin lỗi, đồ đạc cháu để trên xe, hai người bọn họ tạm thời không về.”

Chú Lý nghe anh ấy nói như vậy, lập tức nói: “Không sao, không sao, chỉ là cô gái trẻ à, bây giờ các cô không về, mấy ngày tới trời mưa đường núi sẽ không dễ đi, đến lúc đó chỉ sợ là không có xe đến đón các cô thôi.”

Vưu Hòa thản nhiên nói: “Không sao.”

Sau khi bàn giao xong, Vưu Hòa phân công cho nhóm bạn thân đem đồ đạc chuyển lên xe máy cày, sau đó chờ khi chú Lý khởi động xe máy cày đi rồi, mới quay trở về phòng trọ nhỏ.

Suốt dọc đường đi Vưu Vụ đều trầm mặc, Hầu Tử vẫn theo sát phía sau cô. Mà tôi, vẫn theo sát phía sau Vưu Hòa, gao gát theo dõi anh ấy.

Vưu Hòa bị tôi nhìn liên tục không chịu nổi, nhìn tôi liếc mắt một cái bình tĩnh nói: “Đường như tôi không có thiếu tiền của cô thì phải.”

Tôi đầu tiên là ‘a’ một tiếng, vẫn chưa hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của anh ấy, sau mới hiểu được, tôi cũng liền chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Chỉ là vừa rồi nhìn công khai, còn bây giờ lại đổi thành nhìn lén lút.

Nhưng rốt cục Vưu Hòa vẫn phát hiện ra tôi, hơn nữa còn cáu gắt nói: “Tôi nói Bảo Châu a, đến tột cùng là vì sao cô lại nhìn tôi như vậy.”

Sắc mặt tôi ửng đỏ, nhìn về phía sau thấy nhóm bạn thân đang cách chỗ này một đoạn, vì thế siêu cấp nghiêm túc nói: “Vừa rồi anh có nghe được tôi nói cái gì hay không?”

Vưu Hòa nhún nhún vai.

“Tôi nói tôi thích anh.” Tôi nói rất nhanh, một là do tôi ngượng ngùng, hai là sợ nhóm bạn thân đi phía sau nghe được, ba là sợ Vưu Hòa cự tuyệt.

“Gì?” Vưu Hòa hỏi lại.

“Tôi nói tôi thích anh.” Lần này tiếng có lớn hơn chút, nhìn đám bạn thân càng ngày càng gần, tôi cố giả bộ bình tĩnh, nhưng mặt vẫn không nhịn được mà đỏ tới mang tai.

Vưu Hòa liếc mắt nhìn tôi một cái, xoay người rời đi.

Nha! Thái độ anh ta như vậy là thế nào? Vì thế tôi đuổi theo, hỏi: “Tôi thực sự thích anh, anh có nghe thấy không?”

Vưu Hòa khó chịu ngoáy ngoáy lỗ tai: “Cô lú lú giống y như chim nhỏ vậy.”

Tôi buồn bực, nhìn theo bóng dáng Vưu Hòa đang đi mà nói: “Vưu Hòa đáng chết, anh nhớ kỹ cho tôi, tôi đã thích người con trai nào thì nhất định sẽ theo đuổi cho bằng được.”

Vưu Hòa không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa càng đi càng nhanh.

Tôi liều mạng đuổi theo, ở đằng sau rống lên: “Vưu Hòa a Vưu Hòa, gặp phải tôi anh đành chịu thua đi?”

Vưu Hòa quanh đầu lại, lạnh lùng dội một gáo nước lạnh vào tôi: “Thiết, cô tính làm cái gì?”

Được lắm, rất giỏi, đừng tưởng rằng đại soái ca anh giả bộ lạnh lùng sẽ đánh ngã được tôi, anh đã đánh giá thấp tôi rồi, tôi là tiểu cường đánh không chết, càng đánh càng dũng cảm, hừ, Vưu Hòa, anh chờ bị tôi thu phục đi.

22. Chương 22: Lữ Tiên Nhân, Tiểu Tư Của Tỷ Tỷ Ta

Cũng bởi vì công phu sư tử rống Hà Đông của tôi, mọi người trên đường cái đều quay đầu hướng ta nhìn lại, nhất thời, ta liền 100 cảm thấy hối hận, nhóm bạn hữu phía sau lại thêm kích động, Hầu Tử vừa mới thổ lộ với Vưu Vụ, kết quả Vưu Vụ không hề tỏ thái độ, hiện tại ta lại thổ lộ với Vưu Hoà, Vưu Hoà căn bản là biểu hiện ra một bộ dạng khinh thường.

Nam bát quái Trình Tư kia cũng kích động vạn phần nói: “Nha, chẳng lẽ hôm nay là ngày để thổ lộ? Vì sao ta nhận thấy mọi người bên cạnh đều được người ta thổ lộ, mà đến ta lại không có?”

Lục Hạo Nhiên thực không khách khí đả kích anh: “Bởi vì anh là gay.” Lục Hạo Nhiên thích kêu nhân yêu, là vì anh rõ ràng nhất về nam nhân, cả ngày bộ dạng so với một con bướm đều giống nhau, cho nên gay là từ chuyên dụng của Lục Hạo Nhiên.

Trình Tư hừ một tiếng, không để ý tới anh, đi đến bên cạnh tôi, nói với tôi: “Cô có ánh mắt rất đẹp, ta nói cho cô, tuy rằng ta vẫn hy vọng Tiểu Tam làm tiểu bạch kiểm, thế nhưng là cô thích hẳn, bạn hữu như ta liền giúp cô.”

Ta làm ra bộ dạng giống như đang thực ử rữ nói: “Anh ta cũng không để ý ta.” Còn tại trước mặt nhiều người đang tức giận nhìn trừng trừng việc cự tuyệt ta thổ lộ, aiz, may mắn cũng là ta, nếu đổi thành một cô gái khác, bảo đảm đứng ngay tại chỗ khóc lóc cho anh ta xem.

Trình Tư hướng ta liếc mắt đưa tình, nói: “Ta biết nhược điểm của tiểu tử kia, nói cho cô, đợi lát nữa cô dùng cái này đi chinh anh ta.”

Đầu gối bỗng chốc hoàn hồn phát hiện ánh mắt quái dị của Trình Tư, vì thế hỏi: “Tư, ánh mắt anh làm sao vậy, có bệnh tật gì cần gặp bác sĩ không?”

“Đi chết đi”. Trình Tư rống anh, Lục Hạo Nhiên nói: “Bán đứng bạn hữu, cũng thực không tốt đi.”

Trình Tư chặc chặc nói: “Anh không thường nghe nói, nói xấu Tiểu Tam thực mất mặt sao, hiện tại người ta có thể làm phụ nam đảng hoàng, anh cũng nên lùi bước đi.”

Lục Hạo Nhiên mặt một trận rét lạnh, chớp mắt bỏ chạy lấy người không quên chửi anh.

Vưu Vưu tiến lên hỏi tôi: “Thì ra cô thích anh tôi, nhìn thấy các người bình thường đối chọi đánh nhau, hoá ra lại là oan gia a.”

Tôi mặt đỏ lựng lại có chút ngượng ngùng: “Tôi cũng là gần đây mới phát hiện tâm ý chính mình, Tiểu Vưu, cô sẽ không trách tôi chứ.”

Vưu Vưu lắc đầu, nói: “Tôi trách cô làm cái gì, kỳ thật anh tôi, chính là nói năng chua ngoa nhưng trong tâm đầu hủ, cô quán lấy anh ấy, nếu không thừa nhận thì chính anh ấy thiệt thòi”.

Trong lòng tôi một hồi kích động, bạn tốt trong nhóm đều ủng hộ tôi theo đuổi Vưu Hoà, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, chính là tôi quên, người vẫn đi theo phía sau, Lữ tiên nhân theo từ nhà ga tới hiện tại, cổ họng không phát ra một tiếng, cũng không nói một câu, không nhanh không chậm đi theo tôi, tôi cũng thiếu chút nữa liền quên sự tồn tại của anh ta.

Tôi vừa quay đầu nhìn, Lữ tiên nhân kia liền dùng một loại ánh mắt thâm tình và tuyệt vọng cộng thêm bị thương nhìn tôi, bộ dáng kia làm cho người ta nhìn rất đau lòng, vì thế tôi cảm thấy kì lạ hỏi: “Nam nhân kia tại sao còn đi theo tôi?”

Trình Tư hay nói giỡn: “Hôm nay là ngày thổ lộ nha, nói không chừng anh ta đến đây thổ lộ với cô.”

Tôi mắng một câu bệnh thần kinh, bỗng nhiên nhớ tới tỷ tỷ song sinh, tỷ tỷ song sinh cùng với tôi bộ dạng đều giống nhau là không hề sai, người này vẫn đi theo tôi, có phải hay không cũng nhận sai người?

Chẳng lẽ, anh ta đem tôi trở thành tỷ tỷ của tôi?

Tôi nghi hoặc nhìn Lữ tiên nhân đi phía sau, quay đầu nói với nhóm bạn hữu: “Tôi đi tới phía sau một lát.”

Đi xuống bên cạnh Lữ tiên nhân, ta hỏi: “Anh là không phải quen biết chị của tôi chứ?”

Lữ tiên nhân cười, gật đầu.

Trong lòng tôi kích động vạn phần, tôi đã nói rồi, chị tôi còn không phải một người rất đào hoa sao, vì thế lại hỏi: “Anh có biết tôi là ai không?”

Lữ tiên nhân gật đầu.

Ánh mắt ta vòng vo lưu chuyển, hỏi: “Chẳng lẽ là chị tôi nhờ anh đến giám thị tôi?”

Lữ tiên nhân sắc mặt khê biến, có chút kinh ngạc, có chút bất đắc dĩ.

“A, thật là chị ấy phải người đến giám thị tôi, chị ấy biết tôi hiện tại đang ở nơi nào sao?” Tôi vừa nghi hoặc hỏi anh ta, có lẽ anh ta ở trên thuyền cứu tôi, chính là bởi vì làm theo lệnh của chị .

Bất quá ta càng thêm nghi hoặc, một đại soái ca như vậy, khí chất phi phàm , vì lý do gì lại bị chị của tôi biến trở thành tiểu tử sai vật .

Lữ tiên nhân gạt đầu, từ túi xuất ra danh thiếp, tôi vừa tiếp nhận liền thấy, một chuỗi số điện thoại quen thuộc nhất thời cuốn hút vào trong đầu , tôi vẽ mặt bất đắc dĩ, thở dài: “Đây là lão chị làm ?”

Lữ tiên nhân lại từ đầu xuất ra giấy trắng cùng bút, ở mặt trên viết viết họa họa, sau đó đưa cho tôi, mặt trên viết nói: “chị cô lo lắng cho cô.”

Tôi càng thêm thở dài, nói với anh ta: “Anh trở về đi, tôi tạm thời sẽ không chạy loạn, chị ấy đặc biệt bá đạo, anh nghe theo cô ấy, để xảy ra sự cố như vậy.”

Lữ tiên nhân lắc đầu, lại viết lên trên giấy: “Khi tôi cứu cô ,yết hầu đã bị thương, hiện tại không thể nói chuyện, nếu trở về chị của cô khẳng định ghét bỏ tôi, tôi trước tiên ở lại nơi này”

Tôi bất đắc dĩ , nhìn anh hỏi: “Anh thích chị của tôi?” Chuyện động trời khiếp sợ a, chị của tôi biến thái như vậy cũng có người thích.

Lữ tiên nhân gạt đầu, tuyệt không thẹn thùng.

Tôi kịch liệt lay động một chút, Lữ tiên nhân a Lữ tiên nhân, anh để chị tôi nắm trong tay xem như xong đời .

Bỏ qua thân phận, tôi không còn để ý tới Lữ tiên nhân, sau khi cùng nhóm bạn hữu ăn cơm, chúng tôi lại cùng tới một phòng nhỏ, đóng cửa lại, khiến cho Lữ tiên nhân ở ngoài cửa ngăn chặn liên hệ cùng nơi này.

Vưu Hoà đã sớm đã trở lại, không cùng chúng ta ăn cơm, một người đến nơi nào đó chơi đùa.

Từ bên ngoài mang theo Fastfood, kỳ thật là do vài bạn hữu đưa ra chủ ý, Trình Tư lăm la lăm lét đối với tôi chớp chớp ánh mắt, sau đó đẩy tôi một phen, tôi mang theo hộp Fastfood, học Vưu Vụ mềm nhẹ thanh âm, ôn nhu quyến rũ nói: “Vưu ca ca a, anh đã đói bụng rồi đi, em mang cho anh này nọ trở về ăn.” Nói xong, mọi người ở đây bao gồm chính tôi, đều lập tức run rẩy.

“Tôi từ lúc nào trở thành ca ca của cô ?” Vưu Hoà run lên thân mình, thực không khách khí bỏ hộp Fastfood trong tay tôi , rồi đứng lên.

Nhóm bạn hữu thấy vậy, Trình Tư nói: “Nhiên, chúng ta giống như quên một chuyện, đi, hiện tại nên đi làm luôn.”

Vì thế, nhóm bạn hữu mang theo Vưu Vụ, cùng nhau hoa lệ lui thân, nhất thời, hiện trường chỉ còn lưu lại tôi cùng Vưu Hoà.....

23. Chương 23: Thân Phận Bị Xuyên Qua

Tôi nhìn chằm chằm Vưu Hoà ăn cơm, tướng ăn của anh không phải thực lịch sự, từng ngậm từng ngậm lớn phồng vào miệng, ánh mắt còn không rời khỏi màn hình máy tính, nhưng anh giờ phút này cũng không khó nhìn, có thể là bởi nguyên nhân anh vốn đã rất đẹp trai đi, tôi thở dài, đại soái ca chính là đại soái ca, dù có làm nhiều chuyện chướng tai gai mắt , vẫn làm cho người ta cảm thấy tú sắc khả cơm.

Vưu Hoà liếc tôi một cái, anh phát hiện tôi đang rình coi anh, vì thế nói: “Tôi muốn uống nước.”

“Tôi lập tức lấy.” Tôi đứng dậy, lập tức đến chỗ bình nước uống lấy ra một cái chén, rót cho anh một chén nước.

Đưa đến trước mặt anh, nói: “Anh chậm chậm uống.”

Vưu Hoà giống như thói quen , vì thế lại nói: ” Bả vai tôi đau.”

Tôi lập tức đứng lên, nói: “Tôi mát xa cho anh.”

Theo đuổi ai, theo đuổi người ta thì khẳng định yêu cầu người ta được rồi, tuy rằng trong lòng tôi thầm mắng anh là đại nam nhân tà ác, nhưng vẫn là một bộ cam tâm tình nguyện đứng lên đi ra phía sau anh bắt đầu mất xa.

“A, ai, nhẹ chút.” Vưu Hoà kêu lên.

“A A A” Tôi ‘a’ cả ba tiếng, động tác nhẹ bót.

“Uy, quá nhẹ, một chút thoải mái đều không có.” Vưu Hoà lại bảo.

“Được” Tôi lại tăng thêm sức lực, ở trên vai anh liều mạng xoa bóp vài cái.

“Ôi, cô muốn lấy mạng tôi a.” Vưu Hoà rống giận, bỏ tay của tôi ra nói: “Đi đi đi, đi chơi chỗ khác.”

Tôi nổi giận, lập tức phát ra Hà Đông sư tử rống: “Vưu Hoà, đừng cho là tôi thích anh thì anh có thể đem tôi làm nha hoàn sai khiến nha, coi chừng tôi giết anh.”

Vưu Hoà vẻ mặt không tin: “Cô không nói cô yêu tôi yêu muốn chết sao? Tôi mà chết, cô không phải sống không bằng chết sao.”

Tôi tức giận, tôi có bệnh mới có thể thích nam nhân xấu xa như vậy, vì thế vươn tay, giãy tiếp theo liền bóp cổ Vưu Hoà, giận dữ hét: “Tôi bóp chết anh.”

Trên miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng lực đạo trên tay tôi căn bản là không đủ để bóp chết một người, Vưu Hoà kia lại giả vờ giả vịt ho khan lại rống lại hô: “Ôi tôi rất sợ a, cô buông tay, mau buông tay.”

Hai thân ảnh giao triền, anh thoi tôi tiến, ở dưới ngọn đèn u ám, trên vách tường lưu lại bóng dáng chúng tôi tranh đấu, nhất thời, hiện trường liên tục xuất hiện thanh âm ‘Lách cách bang bang’.

Sau khi một hồi chiến tranh kết thúc, hai người thở hổn hển hư hư dựa vào ghế nghỉ ngơi, Vưu Hoà cười đùa giỡn nói: “Nhìn cô đáng người gây yếu, ra tay sức lực cũng là rất mạnh.”

Tôi cũng không khách khí đáp lễ anh: “Nhìn anh nhân khuông nhân dạng, vậy mà một chút khí phách nam tử cũng không có, không hiểu phải đối xử thế nào với một nữ hài tử sao?”

Vưu Hoà bỗng nhiên im lặng, tôi có chút quái dị nhìn anh, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Vưu Hoà quay đầu xem tôi, hỏi: “Tôi có cái gì tốt, cô thích tôi ở điểm nào?”

Tôi không biết Vưu Hoà lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhất thời có chút ngượng ngùng, tuy rằng rất ngượng ngùng, nhưng tôi vẫn trả lời điều suy nghĩ trong lòng: “Đã thích liền thích, nào có cái gì cùng cái gì a.”

Vưu Hoà quay đầu, ánh mắt lạnh lùng, tôi không khỏi cả kinh, anh đây là làm sao vậy?

“Triệu Minh Châu, cô thường xuyên chơi những trò chơi như vậy sao?”

Triệu Minh Châu? Tôi kinh ngạc, kia vì sao lại gọi tên tỷ tỷ tôi?

Vưu Hoà gập tôi kinh ngạc, ngón tay duỗi duỗi, chỉ về hướng màn hình máy tính, đột nhiên, tôi dường như hoá đá tại chỗ –

Kia thanh âm quen thuộc trên màn hình là tỷ tỷ tôi Triệu Minh Châu, tỷ tỷ mặc một thân quần áo hàng hiệu tôn quý, ngồi ở trên ghế công cộng bên đường, bốn phía cây cối xanh biếc rậm rạp, ít có người lui tới.

Bên cạnh tỷ tỷ là một vị nam tử tuấn mỹ, nam tử kia cúi đầu, tỷ tỷ ngửa đầu, giống như đang muốn hôn môi bị ảnh chụp được phía trước, đột nhiên, tôi cảm giác trước nay chưa từng khẩn trương như vậy, hình tỷ tỷ rõ ràng trên ảnh chụp, cũng tương đương với việc thân phận của tôi cũng bị nhìn thấu, như vậy, Vưu Hoà còn có thể thu nhận tôi sao?

Tôi nghi hoặc cộng thêm khiếp sợ nhìn Vưu Hoà, Vưu Hoà ngồi ở trên ghế, thanh âm lạnh lẽo nói: “Xem ra cô là nữ nhi của tỷ phú giàu nhất nước, lại là nhà thiết kế trang phục nổi tiếng, Vưu gia chúng tôi thật hẹp, không có cách nào lưu lại một người cao quý như vậy.”

Tôi ngây người, ý của Vưu Hoà, là muốn đuổi tôi đi?

“Anh không nghe tôi giải thích sao?” Tôi vẫn tiếp tục đấu tranh.

Vưu Hoà nói: “Tôi chán ghét người nào lừa gạt tôi, bà nội vẫn yêu thương cô, không nghĩ tới cô ngay cả bà cũng lừa.”

Tôi lập tức tranh cãi: “Anh để ý thân phận của tôi, là vì cảm thấy hai chúng ta không phải cùng thế giới sao?”

Vưu Hoà hừ một tiếng, nói một câu như mĩa mai: “Chúng ta đều là người trái đất, chẳng lẽ cô là người sao Hỏa ?”

Tôi bất đắc dĩ, nói với Vưu Hoà : “Không để ý thân phận của tôi, tôi là thật lòng .”

Vưu Hoà cũng không nghe tiếp, khoanh tay nói: “Thực xin lỗi, tôi không thể cùng một thiên kim tiểu thư nói chuyện yêu đương.”

Tôi nhất thời có chút bàng hoàng, nhìn bộ dạng Vưu Hoà cố ý cùng với tôi đoạn tuyệt quan hệ, cảm thấy lạnh thật lạnh , nhưng ý thức lại nói cho tôi biết không thể buông xuôi như vậy.

Tôi mạnh mẽ từ ghế trên bắn lên, giữ chặt phía sau lưng Vưu Hoà đang cố ý muốn rời đi, nói: “Không cần đi, tôi là thật sự thực yêu anh, xin anh không cần đi.....”

“Đủ rồi, Triệu Minh Châu, cô không cần ở đây diễn trò .”

Vưu Hoà vẫn cự tuyệt tôi, nói xong muốn đi tới cửa phòng, tôi nhất thời kích động, giữ chặt cánh tay Vưu Hoà, liều mạng bám lấy, Vưu Hoà bị động quay đầu, tôi thừa cơ ngẩng đầu hướng lên trên, bất ngờ xảy ra tập kích nộ hôn.

Tôi nghĩ đến Vưu Hoà sẽ lập tức đẩy tôi ra, kết quả Vưu Hoà qua một giây lại ôm chặt cơ thể của tôi, dùng kích thích nóng bỏng hôn lại tôi, đợi cho tới khi chúng tôi hôn đến long trời lở đất, tôi hai mắt bắt đầu hoa lên, anh rút cục buông tôi ra, hơn nữa còn lạnh lùng nói: “Điều cô muốn chính là như vậy sao?”

Tôi đầu óc mù mịt , không hề để ý tới hàm ý trong lời nói của Vưu Hoà, chỉ biết là anh muốn đuổi tôi đi, sau đó khóc sụt sùi nói: “Anh đừng đuổi tôi đi.”

“Nếu cô muốn chính là cái này, tôi sẽ cho cô.” Vưu Hoà dường như cố gắng muốn thoát khỏi tôi, cho rằng tôi chẳng qua là muốn chơi đùa mà thôi, hoặc là nói tôi chẳng qua là muốn thân thể anh.

Vì thế giây tiếp theo, tôi bị Vưu Hoà lôi vào trong phòng nhỏ ở phía sau, mới phát hiện, nguyên lai căn phòng ở phía sau này có một phòng ngủ nhỏ , mở một bên, tôi bị anh không chút khách khí quăng lên trên giường, hơn nữa nghe được thanh âm lạnh như băng của anh: “Cô nghĩ muốn cái gì, tôi chính là, sẽ cho cô, cô liền rút ra khỏi tầm mắt của tôi”.

24. Chương 24: Vĩnh Viễn Không Buông Tay

Internet là thứ đáng yêu gì đó, nó thường xuyên mang lại cho người ta những tin tức mới mẻ , thường xuyên mang lại cho người ta hiểu biết thêm những chuyện không thể hiểu biết. Đồng thời, Internet cũng là một thứ thực khủng bố gì đó, nó tùy thời phát tán chuyện riêng tư cá nhân, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đem chuyện vốn đang tốt đẹp phá hoại!

“Chạm –” Một tiếng, tôi đẩy Vưu Hoà đang đè nặng lên cơ thể của tôi, mạnh mẽ hướng về phía trước, lao ra phía sau cửa, ngoài cửa nhóm bạn hữu cùng Vưu Vụ về mặt kính ngạc nhìn khuôn mặt đầy nước mắt lại thêm chặt vật của tôi.

Vưu Vụ tiến lên thân thiết hỏi tôi: “Cô làm sao vậy?”

Tôi cắn nhanh môi, không có trả lời, thật sâu nhìn nhìn mấy người bạn hữu cùng Vưu Vụ, nói một câu: “Thực xin lỗi.” Sau đó, liền cũng không hề quay đầu lại chạy trốn chết đi.

Tôi không có chạy đi xa, đại khái mới đi qua một ngã tư đường, tôi liền thấy Lữ tiên nhân ở ven đường nhìn sang. Lữ tiên nhân thấy được tôi từ xa xa , liền tiến đến, đôi mắt nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi lúc này bộ dạng có bao nhiêu chặt vật cùng nhếch nhác, quần áo không chỉnh tề, tóc hỗn độn, vẻ mặt đầy nước mắt, bộ dáng kia rất giống tiểu cô nương ngang ngược.

Tôi khóc sụt sùi nói với Lữ tiên nhân: “Dẫn tôi đi, tôi muốn rời khỏi nơi này.”

Lữ tiên nhân gạt đầu, lôi kéo tay của tôi dẫn đến bến xe, ngồi trên ô tô, trong óc tôi lại bắt đầu choáng váng hồ hồ, suy nghĩ hồi tưởng lại nổi lên trong đầu cảnh tượng cùng Vưu Hoà lần đầu nhận thức.

Nam sinh ác liệt kia, nam sinh điêu ngoa kia, nam sinh hành vi cử chỉ tuyệt không chút nào giống với thân sĩ điềm đạm kia, tôi chết cũng không nghĩ tới, anh lại tiến nhập tâm lý của tôi sâu sắc như vậy.

Khi anh lạnh lùng nhìn tôi, tuyệt tình đẩy tôi ra, thậm chí khi anh hiểu lầm dụng ý của tôi, trong lòng tôi thật là ủy khuất, thật là khổ sở.

Tại cái thôn nhỏ trên núi xa xôi này, tôi học được rất nhiều điều, thân tình, tình bằng hữu, tình yêu.....

Tôi chưa từng nghĩ tới thân phận của chính mình sẽ có ngày bị lộ ra, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới tôi đều mỗi ngày thế này lại lạc hoang mà chạy, tôi –

Căn bản chính là người thất bại!

Ô tô khởi động, lắc lắc lắc lắc một cách nặng nề lăn bánh trên đường.

Ánh mắt của tôi chuyên chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhìn nhìn, đột nhiên liền nhảy dựng lên, kêu to: “Không, tôi không thể buông tay dễ dàng như vậy được!”

Đúng vậy! Tôi là ai? Tôi chính là Triệu Bảo Châu – tiểu cường *(con gián) đánh cũng không chết! Vưu Hoà dĩ nhiên là nam nhân tôi để ý, vậy nên cho dù anh hiện tại không thích tôi, tôi cũng muốn dùng đủ mọi lý do để tiếp cận anh, đi thăm dò anh, đi cảm động anh!

Tôi – Triệu Bảo Châu tuyệt đối sẽ không dễ dàng lùi bước như vậy!

Một bên Lữ tiên nhân kinh ngạc nhìn tôi, lúc này, người trên xe không nhiều lắm, tôi rống to như vậy, nhất thời khiến ọi người nhìn lại, chờ những chuyện sau này đối mặt, cũng khó tránh khỏi trong lúc đó có chút xấu hổ.

“Lữ tiên nhân, tôi không thể cùng anh trở về, anh đi về trước tìm tỷ tỷ tôi, nói tỷ tỷ tới nơi này giúp tôi.” Biện pháp duy nhất chính là gọi tỷ tỷ tới, chỉ cần làm hai người giống hệt nhau xuất hiện trước mặt Vưu Hoà, anh mới có thể tin tưởng tôi không phải hoa hoa tiểu thư gì đó.

Lữ tiên nhân mỉm cười, gạt đầu.

Tôi hướng đến lái xe kêu to: “Chú lái xe, chú lái xe, cháu muốn xuống xe.”

Chú lái xe kia còn là nam tử có tuổi, lại gặp tôi chỉ là một cái nữ oa tử kêu loạn, nhú mồm, nói: “Còn chưa tới điểm dừng, không thể xuống xe.”

Tôi không thuận theo, nơi này có không có người cảnh giới, cũng không có camera, chú lái xe phải sợ gì chứ?

Vì thế tôi vừa khóc tới hai âm ỉ ba đòi thất cổ, bắt đầu diễn trò: “Oa — tôi muốn xuống xe, tôi muốn xuống xe, cứu mạng a, nhà của tôi còn có người chờ tôi trở về nấu cơm nữa.”

Chú lái xe bị tôi làm âm ỹ như vậy, bắt đầu có chút đau đầu, bên cạnh có người xem giúp tôi nói: “Đại ca, anh dừng lại cho cô nương này đi xuống đi.”

Lái xe bất đắc dĩ, rốt cục chưa đến trạm phía trước liền dừng xe.

Chỉ một tiếng, thanh âm ô tô phanh lại khiến nơi này chung quanh đồng ruộng đang im lặng có vẻ phá lệ chói tai, lập tức, từ trên ô tô một vị tiểu cô nương đáng yêu bước xuống, hướng phía ô tô le lưỡi, sau đó chào lễ.

“Hô, Triệu Bảo Châu, cố lên!” Tôi hô khẩu khí thật cao, tự cổ vũ chính mình, tiếp sức cho chính mình cố lên.

Kết quả tôi còn không có nửa phần cao hứng, liền bị cảnh tượng phía dưới làm cho hồ hồ, tôi nhìn nhìn bốn phía ruộng đồng mênh mông vô bờ, nơi nơi đều trồng rau dưa, màu sắc rực rỡ, nếu không là tươi tốt.

Tôi nghiêng bên trái lại bên phải, trên xem dưới xem, chính là nhìn không thấy một nhà có vẻ giống một công trình kiến trúc, nhất thời, trong lòng tôi bắt đầu choáng váng — “A a a! Tôi không biết đường trở về a!”

25. Chương 25: Kỳ Thật Thực Thích

Âm vang –

Bỗng nhiên, bầu trời vốn dĩ đang trong xanh, mây đen lại chậm chậm kéo đến, trên không trung truyền ra vài đạo sấm rền, nhất thời một trận mưa to liền trút xuống tầm tã.

Tôi nhin không được nguyên rửa, ông trời là thấy tôi rất lạc quan , cho nên mới đúng lúc tôi đang tự cổ vũ chính mình cố lên đến hắt nước lạnh phải không? Lau nước mưa trên mặt, tôi nhất thời sinh khí* (tức giận), lão nương không mang ô, hiện tại hoàn toàn biến thành ướt sũng!

Mưa to mãi không dứt , bốn phía trên những ruộng rau dưa xanh ngắt sau khi bị mưa rửa sạch lại có vẻ càng thêm tươi tốt. Tôi tựa như cô hồn dã quỷ, đứng ở một bên đường cái uể oải bước đi.

Đúng rồi, người nào đó sau một hồi bị mưa to xối xả còn có thể có sức sống bồng bồng, còn tôi vẫn là làm không được.

Tìm không được đường trở về, tôi chỉ có thể dựa vào con đường ban đầu trở về, mưa quá lớn, không bao lâu toàn thân tôi đều ướt đầm, không những vậy còn lạnh tới rùng mình.

Không biết đi bao lâu, tầm mắt tôi rốt cục cũng mơ hồ thấy được thị trấn nhỏ trong mưa phùn mênh mông, tôi mỉm cười, ai, cuối cùng xem như đã trở lại.

Đi khỏi một đoạn đường, tôi phát hiện ngã tư đường quen thuộc, sau đó dựa vào trí nhớ, tôi tìm được căn phòng nhỏ, cóc cóc cóc, tôi vội vàng gõ cửa.

Bên trong tựa hồ thực im lặng, tôi gõ nửa ngày cũng không có người đáp lại, nhất thời trong lòng hoài nghi, những người đó có phải hay không đều đã về nhà ?

Nhất thời, tôi càng thêm cảm giác khổ sở , như vậy có phải đã đường cùng rồi không? Bà cô hiện tại một đồng cũng không có, như vậy thì đi rồi, chẳng lẽ tôi phải lưu lạc đường cái làm ăn xin sao?

Tôi căn bản là không biết đường trở về thôn nhỏ, khi phải ngồi máy kéo đến choáng váng người, tôi căn bản là không có thấy rõ đường xá chung quanh, nếu bọn họ đều đi rồi, tôi phải làm sao bây giờ?

Không khỏi lộ ra vẻ mặt như khóc tang, trấn nhỏ bị mưa rửa sạch, người đi đường tránh mưa cước bộ đều rất nhanh, chỉ có tôi khờ ngớ ngây ngốc trước cửa phòng nhỏ, sau đó tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, tôi phát hiện thân thể chính mình càng ngày càng lạnh lẽo, nhất thời cho rằng, tôi không phải là đã chết như thế này sao?

“Nha, Bảo Châu.” Tôi đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc, là Vụ Vụ, nhất thời trong lòng vui mừng không thôi, Vụ Vụ ở đây, nhóm bạn hữu cũng đều ở đây, Vụ Vụ ở chỗ này, hẳn Vụ Hoà cũng vậy.

“Ai.” Tôi mạnh mẽ đứng lên, nghĩ đến muốn đặc biệt mỉm cười mỹ lệ, lại chỉ sau một giây tầm mắt càng thêm mơ hồ, một tiếng trống vang lên, tôi không hề báo trước liền gục xuống.

Tuy rằng té xỉu, chung quanh phát sinh một ít thanh âm tôi vẫn còn miễn cưỡng có thể nghe được, tôi nghe được Vụ Vụ vội vàng gọi người, nghe được tiếng Hầu Tử trao đổi, tiếng Trình Tư trách cứ, tiếng mắng chửi người của Lục Hạo Nhiên.....

Vụ Vụ nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại bạn tốt của cô Bảo Châu, đang lúc u buồn, Bảo Châu bỗng nhiên liền xuất hiện ở trước cửa, thân ảnh đang ngồi ở kia nhìn qua thập phần nghèo túng đáng thương, nữ nhân nhìn đều cảm thấy đau lòng, Vụ Vụ nhin không được quay đầu nhìn nhìn ca ca bên cạnh, tốt lắm, ca ca cũng có vẻ mặt kinh ngạc, có lẽ có thể nói, là kinh hi.....

Đang lúc cô muốn đi lên nói chuyện với Bảo Châu, bỗng nhiên, Bảo Châu liền như vậy hoa lệ té xỉu ở trước mặt của cô, may mắn ca ca nhanh tay lẹ mắt, giây tiếp theo liền tiếp được thân thể của cô chuẩn bị

hôn lấy mặt đất , ngay cả lôi kéo, ca ca đem Bảo Châu đang hôn mê mang vào phòng ngủ nhỏ đằng sau , nhất thời, mấy người bạn hữu bắt đầu quở trách anh.

“Tôi nói Tiểu Tam, bình thường tôi dạy anh như thế nào, gặp được phú bà phải nắm chặt, làm tiểu bạch kiểng cũng rất thịnh hành.” Trình Tư ngữ điệu mang ý trách cứ nói: “Người ta tự động đưa lên cửa, anh còn giả bộ thanh cao cái gì.”

Vưu Hoà không nói gì, theo Vưu Vụ dậm dậm, để Vưu Vụ mang Bảo Châu toàn thân ướt đầm đổ sang quần áo khô, sau đó lại kêu đầu gối đi ra ngoài tìm bác sĩ, kết quả chính mình gió êm sóng lặng chạy đi chơi ở bàn máy tính trước mặt.

Lục Hạo Nhiên thấy thế, nghĩ muốn lấy khối đậu hủ đâm chết chính mình: “Tôi nói Tiểu Tam, anh khi nào lạnh lòng như thế ? Cho dù người ta là nữ nhi của tỷ phú giàu có, đó cũng không phải có thể tự lựa chọn a.”

Hiện tại mọi người đều biết, thì ra cô chính là Triệu Minh Châu a, khó trách lúc trước hỏi cô về dòng họ, cô đáp ứng, vừa vặn Trình Tư lên tiếng phụ hoạ, mọi người liền quên đi việc này.

Cho tới bây giờ mọi người đều không thể tin, bọn họ thế nhưng lại được gặp mặt nhân vật trong truyền thuyết trên Internet đặc biệt kiêu ngạo, khoe khoang, đặc biệt hoang phí, đặc biệt tiêu sái Triệu Minh Châu.

Nghe nói, cô là một hoa hoa tiểu thư, cả ngày ở cùng rất nhiều soái ca **.....

Nghe nói, cô có tính khoe khoang đến cực điểm, thậm chí lấy vàng để làm quần áo.....

Nghe nói, cô yêu đương rất bạc tình, bụng dạ nham hiểm.....

Nghe nói, nghe nói.....

Nghe nói bắt quá cũng là nghe đồn mà thôi, nhìn xem Bảo Châu trước mắt, trừ bỏ bộ dạng ở ngoài giống nhau như đúc, hành vi cử chỉ làm sao giống một vị thiên kim tiểu thư kiêu ngạo?

Bảo Châu đối với Vưu Hoà tình cảm mọi người đều chính mình mắt thấy rõ ràng, Vưu Hoà, tiểu tử kia rõ ràng để ý, lại không nên làm ra việc đuổi người ta đi, nhóm bạn hữu xem xét với nhau vài lần, trong mắt liền hàm nghĩa như sau –

Lục Hạo Nhiên chớp chớp đôi mắt: “Tôi cảm thấy anh ta thuần túy là lòng tự trọng làm vậy, cho rằng cùng cô ấy ở cùng một chỗ không có kết quả, kẻ nhất gan sợ đau lòng mà thôi.”

Trình Tư cụp ánh mắt xuống, trước mắt hàm nghĩa là: “Anh ta căn bản chính là ghen tị, nhìn đến tấm ảnh ảnh chụp kia, soái ca đó bộ dạng so với Lưu Đức Hoa còn có mùi vị nam nhân hơn.”

Vưu Hoà phiền chán vò vò tóc, đối với mấy anh em ngày thơ này cùng ăn ý hành động, vừa bực mình vừa buồn cười.

Vưu Hoà lên tiếng: “Được rồi, mấy người đừng ở đó suy nghĩ vậy.”

Trình Tư hỏi: “Anh vẫn còn muốn đuổi người ta đi sao?”

Vưu Hoà cười khổ, anh làm sao không khó xử, đem chính cô gái mình thích đẩy ra bên ngoài, thật đúng là bị nhóm bạn hữu đoán trúng, anh chính là ghen tị, chính là lòng tự trọng làm vậy, chính là không thể tiêu tan ý nghĩ việc bọn họ khác biệt về gia thế.....

Đúng vậy, thừa nhận đi, anh rất thích cô gái kia.

Nhưng là, thích chỉ là thích, bọn họ không phải những người cùng đường, anh bắt quá chỉ là kẻ nghèo hàn, cô ấy lại là thiên kim tiểu thư, làm sao nguyện ý chịu đựng kinh tế dè dặt để đi theo anh?

26. Chương 26: Rối Rắm Ai

Chờ lúc tôi tỉnh lại, chung quanh là căn phòng quen thuộc của tôi, chính là phòng ngủ nhỏ ngày đó thiếu chút nữa đã thất thủ, qua rồi, Vưu Vụ vào, thấy tôi tỉnh lại, hét to vài tiếng, sau đó chạy đến bên người tôi

hỏi. “Cô tỉnh rồi, thật tốt quá, anh, Bảo Châu tỉnh”. Vừa kêu xong, Vưu Vưu liền vỗ vỗ miệng mình bộp bộp, cười tủm tỉm nói. “À, hiện tại không thể gọi cô là Bảo Châu, cô họ Triệu, gọi Triệu Minh Châu”.

Tôi bất đắc dĩ, nhìn tình hình, hẳn là bọn họ đều đã biết.

Vưu Vưu kêu to, giãy tiếp theo, mấy người bạn đều vọt vào phòng ngủ, người đầu tiên là Trình Tư, Trình Tư hôm nay càng thêm chói mắt, hắc hắc mỉm cười, kì dị nói. “Tôi nói cô Bảo Châu, rốt cuộc không rốt cuộc? Tịch tịch không tịch tịch? Muốn tôi bồi cô sao?”.

Tôi bật cười, tên này, cả ngày trong óc toàn nghĩ cái gì đâu.

Đi vào sau là Lục Hạo Nhiên, thấy tôi tỉnh lại, Lục Hạo Nhiên lật đật, nói. “Cô còn nhớ tôi không a?”.

Tôi nghi hoặc nhìn hắn. “Tôi không mất trí nhớ, đương nhiên nhớ rõ”.

“Không, cô mất trí nhớ”. Lục Hạo Nhiên nói không đầu không đuôi, mọi người đều nghi hoặc nhìn hắn. “Cô nói cô mất trí nhớ, sau đó chỉ nhớ mỗi tên tiểu tử Vưu Hòa kia, cuối cùng sống chết quần lấy hắn, ha ha, tôi không tin hắn không tiếp nhận cô”. Đây là kẻ sách của Lục Hạo Nhiên, tuy thật điên khùng, nhưng xuất phát từ lòng tốt của hắn, tôi không khỏi cảm thấy có chút vui vẻ, tuy rằng mọi người đều biết thân phận của tôi, nhưng thái độ so với lúc trước đối xử với tôi không khác biệt gì, chứng minh là thực tế họ cũng không trách tội tôi đã gạt họ.

Nước mắt của tôi nhịn không được tuôn ra nơi hốc mắt, nhìn mấy người bạn tốt, cảm động nói. “Cảm ơn mọi người”.

Cảm ơn mọi người dù đã biết tôi lừa gạt mọi người, mà vẫn tiếp nhận tôi như thế...

Cảm ơn mọi người đã buồn rầu cho chuyện tình cảm của tôi...

Cảm ơn mọi người, có mọi người làm bạn thật là tốt quá...

“Nhưng mà, Hạo Nhiên, tôi không thể lại làm thế, tôi đã lừa gạt mọi người một lần, không thể tiếp tục nói dối”. Tôi lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Lục Hạo Nhiên.

Ánh mắt bất giác hướng ra ngoài cửa, Vưu Hòa có ở đây không?

Nếu anh ở đây, sao lại không vào nhìn tôi? Là còn trách tôi, còn tức giận sao?

Nếu không ở đây, có phải ý muốn nói về sau tôi thật sự không còn hy vọng nào?

Mọi người đứng đó nhìn bộ dáng không yên lòng của tôi, nhịn không được thở dài, nói. “Yêu trúng tên Vưu Hòa cay độc với nữ giới...”.

“Minh Châu, cô có tính toán gì không?”.

Tôi mỉm cười, nói. “Gọi tôi là Bảo Châu đi, Minh Châu là chị gái tôi”.

A?

Mọi người nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu nghi hoặc nhìn tôi.

“Tôi có một chị gái song sinh, chính là người mọi người đã nhìn trong ảnh chụp trên báo, chị ấy thường xuyên xuất hiện trên truyền thông, cho nên rất nổi tiếng...”. Tôi bất đắc dĩ nhún vai, nói. “Tôi thì, cả ngày ở nhà làm sâu gạo, không ai biết sự tồn tại của tôi”.

Trình Tư là người đầu tiên xáp lại gần. “Nói như vậy, người thân mật cùng đàn ông trên báo, không phải cô?”. Tôi còn chưa kịp trả lời câu hỏi của hắn, hắn đã nhảy dựng lên, sau đó hét to. “Vưu Hòa người nghe không, cô ấy không phải người thân mật với đàn ông đó đâu!”.

Ý tứ chính là, cô ấy trong sạch, đừng rồi...

Hóa ra, Vưu Hòa vẫn đang đứng ngoài cửa nghe lén bọn tôi nói chuyện bên trong, Trình Tư chạy ra ngoài, nói nói gì đó, nhìn về mặt Vưu Hòa, Trình Tư cười gian ha ha, nói. “Còn nói không cần, còn không đi vào giải thích với người ta, người xứng đáng cả đời làm tiểu tam”.

(*tiểu tam = người thứ 3 trong quan hệ tình cảm của người khác = kẻ phá hoại tình cảm)

Vưu Hòa cảm thấy có chút sợ sợ, không nghĩ tới suy nghĩ cả nửa ngày, chuyện tình rùm beng trên báo làm anh ghen tị lại là...

Nhưng, Vưu Hòa vẫn không khỏi có chút ảm đạm, tuy rằng như thế, cô ấy vẫn là một thiên kim đại tiểu thư, cho dù hiền hòa thân thiết, nhưng anh và cô chung quy không phải là người cùng một thế giới...

27. Chương 27: Vưu Hòa Lạnh Lùng

Tôi nghe được tiếng Trình Tư nói bên ngoài, không khỏi có chút nghi hoặc và kích động, chẳng lẽ Vưu Hòa ở đây?

Giở chăn ra, tôi muốn xuống giường, lại bị Vưu Vụ ngăn lại, ngữ khí Vưu Vụ vô cùng lo lắng nói. “Cô đừng lộn xộn nha, cô mới bắt tỉnh hết một buổi sáng, hiện tại thân thể rất yếu, không thể lộn xộn, nếu cô muốn gặp anh trai tôi, tôi sẽ dắt anh ấy tới cho cô gặp”. Nghe Vưu Vụ nói như vậy, tôi liền nhu thuận ngồi bên giường, đợi.

Vưu Vụ ra ngoài không lâu, Vưu Hòa thực bước vào, nhìn thấy người đàn ông tôi yêu, trong lòng tôi có chút cảm giác quái dị, nhưng chút cảm giác này đến tột cùng là cảm giác gì, thì tôi không nói được...

“Cô khá hơn rồi”. Vưu Hòa ho nhẹ một tiếng, có chút mất tự nhiên nói.

Lúc này, Vưu Hòa ngồi trên ghế dựa sát vào tường, bắt chéo chân, mặc dù nói chuyện với tôi, nhưng mắt không hề nhìn tôi.

Nghe được anh nói như vậy, tôi miên man suy nghĩ, chẳng lẽ tên này muốn đuổi tôi đi?

Vì thế tôi lập tức nói. “Không khỏe”. Vừa nói xong, thấy Vưu Hòa cau mày nhìn về phía tôi, tốt lắm, rốt cuộc anh cũng chịu nhìn tôi.

“Cô làm sao, muốn đi tìm bác sĩ khám không?”. Khẩu khí Vưu Hòa hỗn loạn lo lắng, trong lòng tôi nhất thời ảm áp, nhìn biểu tình anh lo lắng cho tôi, khóe miệng hơi hơi cong lên, trong lòng nổi lên ý định muốn chọc ghẹo ý tứ của anh. “Tôi không khỏe, thật không khỏe, toàn thân cao thấp đau muốn đòi mạng”.

Vưu Hòa đứng dậy, vừa nói vừa hướng ra ngoài cửa muốn chạy đi. “Tôi đi tìm bác sĩ cho cô”.

Tôi hoảng, thấy anh sắp đi, nếu thật tìm bác sĩ tới, không phải sẽ mắng tôi sao? Vì thế tôi la lên “ôi” một tiếng, cố gắng bày ra bộ dáng thống khổ, lăn qua lộn lại trên giường.

Vưu Hòa thấy thế, tiến lên kéo tôi, hỏi. “Cô làm sao vậy? Sao lại bị như vậy?”.

Trong lòng tôi âm thầm ca hát, biểu hiện của anh rõ ràng là để ý đến tôi, vậy đến tột cùng là vì sao lại muốn đẩy tôi đi xa?

“Vưu Hòa, anh đừng chối nữa, rõ ràng anh thích tôi, vì sao lại cố tình tỏ ra lạnh lùng?”. Tôi khôi phục bình thường, không quạu nữa, nằm trên giường nhìn Vưu Hòa nói. “Chẳng lẽ như vậy anh mới vui sao?”.

Vưu Hòa thấy tôi bỗng nhiên hồi phục “khỏe mạnh”, cau mày, rất khó chịu nói. “Cô lại gạt tôi?”.

“Tôi bắt đắc dĩ chứ bộ, lần trước cũng vậy, mà lần này cũng vậy”. Tôi ngồi xuống kéo kéo tay Vưu Hòa, hỏi. “Chẳng lẽ anh không để ý tôi, không thích tôi chút nào sao?”.

Thân thể Vưu Hòa hơi hơi run lên, tay cô thật nhỏ bé mềm mại, nắm lấy tay anh, làm anh bỗng nhiên thấy hạnh phúc mỹ mãn...

Chẳng lẽ, anh thật sự đã rơi vào tay nữ lừa đảo này rồi sao?

Không, không thể, anh không thể nhận thua nhanh như vậy được, ai biết cô ta có thật lòng hay không, ai biết được cô ta có coi đây là trò đùa hay không, ai biết được cô ta sẽ duy trì tình yêu với anh bao lâu?

Trước đây từng xảy ra tình trạng này rồi, một số cô gái trẻ vì diện mạo tao nhã điển trai bề ngoài của anh, tấn công anh tới tấp, một khúc hai nháo ba thất cổ, thậm chí còn khoa trương muốn nhảy xuống sông tự sát, lòng anh mềm yếu, còn tưởng cô ấy yêu anh điên cuồng cực hạn.

Kết quả tiếp xúc với anh không bao lâu, các cô gái đó liền bắt đầu ghét bỏ anh, nói anh không hiểu lãng mạn, không có phong độ đàn ông, hoặc nguyên nhân kinh tế, đều chia tay với anh.

Không phải lần đầu tiên anh yêu ai đó, nhưng mỗi lần yêu anh đều yêu thật lòng.

Vậy mà, tấm lòng chân thật đối được một mảnh thương tâm, những cô gái ngày xưa tấn công theo đuổi anh muốn chết, giờ ra đường gặp mặt giống như người xa lạ bình thường.

“Đúng”. Vưu Hòa nói, anh cảm nhận được mình tàn nhẫn, anh hiểu tâm ý chính mình, hiểu tâm ý cô, nhưng tổn thương cũ vẫn còn trước mắt, anh tự nhủ với bản thân, về sau không bao giờ để cho chuyện như vậy phát sinh lần nữa.

Nay, Bảo Châu cũng giống như những cô gái kia, luôn miệng nói yêu anh, nhưng nếu thật sự ở cùng một chỗ, về sau liệu có đi cùng anh đến cuối đường?

“Đúng!”. Vưu Hòa buộc chính mình tàn nhẫn, buộc chính mình phải làm bộ lạnh lùng, giấu giếm cảm xúc. “Cô nói dối tôi, tôi đối với cô, một chút cảm tình cũng không có”.

Thế giới của tôi vì một câu của Vưu Hòa, nháy mắt đã nổi dông bão mưa to tầm tã, tôi nghĩ tới ca từ của bài hát “Bầu trời của tôi màu xám, bầu trời tôi yêu lại màu xanh...”.

“Ha ha...”. Lại một lần nữa, bị người đàn ông thứ ba cự tuyệt, tôi không khỏi cảm thấy có chút khổ sở. “... Là vậy, là tôi tự mình đa tình”. Thế giới của tôi mưa rền gió dữ, nhưng chẳng bao lâu sau khi mưa rền gió dữ ngừng, là vạn dặm trời quang.

Vưu Hòa, anh đã quên rồi sao? Tôi là tiểu cường đánh không chết, anh cứ lần lượt cự tuyệt tôi, không có nghĩ tôi sẽ buông tha cho anh!

28. Chương 28: Nhật Ký Tiểu Cường 01

Trải qua một trận nháo như vậy, không khí giữa hai người khó tránh khỏi có chút xấu hổ, ví dụ như, thời điểm hai người tình cờ chạm mặt, đám bạn hữu vốn âm ỉ như chợ vỡ, lại đột nhiên im lặng xuống.

Im lặng như vậy, trong không khí nhất thời có chút quỷ dị, có chút quái dị..... (Min: @@... hai từ này nó có khác nhau k a? Tuy nhiên nguyên văn nó là thế đấy ^^~)

Tôi vụng trộm hỏi Vưu Vụ, hỏi cô ấy xem cô ấy đối với tình cảm của tôi có cảm thấy buồn cười hay không, kết quả Vưu Vụ nói cô ấy nhất định sẽ ủng hộ tôi tới cùng, bởi vì cô ấy muốn tôi trở thành chị dâu của mình, sau đó Vưu Vụ còn nói cho tôi một bí mật.

Vưu Hoà sau khi tốt nghiệp trung học bởi vì kinh tế gia đình không cho phép, nên không học đại học, vốn định lên trấn trên làm công nhân, nhưng kết quả Lục Hạo Nhiên vốn yêu thích nghiêm cứu, cha anh ta lại là một người giàu có, vì thế nên anh ta liền mua lại mạng lưới này để anh từ từ nghiên cứu.

Vưu Hoà là do Lục Hạo Nhiên mời đến hỗ trợ, Vưu Hoà và Lục Hạo Nhiên đều có kỹ thuật máy tính, Lục Hạo Nhiên là do học đại học mà biết, mà Vưu Hoà chính là mỗi ngày lên trang web tự học.

Cho nên, Vưu Hoà ở lại làm công cho Lục Hạo Nhiên, trong khoảng thời gian này, Vưu Hoà vẫn ở lại đây, vì vậy trò chơi đã được nghiên cứu phát triển không sai biệt lắm, bối cảnh, chủ đề âm nhạc đều đã được hoàn thành, hiện tại đang tiến hành kiểm tra nội bộ, chưa có công khai ra ngoài, ngoại trừ vài bạn bè quen thân trước đó.

Vưu Hoà không quan tâm đến tôi, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng lười, trong lòng tôi cảm thấy, anh ấy căn bản chính là cố ý lãng tránh, nếu thật sự là đối với tôi không có cảm giác, thì chẳng sợ nhìn nhiều một chút cũng sẽ không động tâm.

Vì thế tôi lại hạ quyết tâm, đối với Vưu Hoà lạt mềm buộc chặt, tuy rằng anh bình thường lạnh nhạt, nhưng tôi sẽ không nhụt chí.

Qua mấy ngày như vậy, quá trình học tập của Vưu Vụ vì tôi mà bị chậm trễ mất mấy ngày, bây giờ cô ấy không thể không trở về, liền tội nghiệp nhìn tôi, nói: “Kỳ nghỉ của tôi hết rồi, nếu không trở về, hiệu trưởng

nhất định sẽ cáo trạng với bà nội.” Cô ấy đang cố gắng làm một cô cháu gái ngoan ngoãn, nếu nháo như vậy, chẳng phải sẽ đem hình tượng quang vinh của mình ở trong lòng bà nội phá huỷ sao?

Vì thế tôi nói với Vưu Vưu: “Cô đừng lo lắng cho tôi, trở về hảo hảo đọc sách đi.” Vưu Vưu bằng tuổi Tiểu Tứ, nay đang học trung học.

Vưu vưu gật gật đầu, chuẩn bị vài thứ rồi tan vị xe trở về.

Chỉ còn tôi ở lại, Vưu Hoà không để ý tới tôi, tôi cùng nhóm bạn chơi bởi náo nhiệt, trò chơi kia còn chưa có tên, tôi khổ công suy nghĩ xem nên đặt tên gì cho ổn.

Trò chơi này hình ảnh, phong cảnh đều thực quá thật, cấu hình nhân vật cũng thực tinh chuẩn, rất nhiều trò chơi đều đem chủ yếu nhân vật xây dựng thành kiểu yêu nghiệt rõ ràng, hoàn toàn là dựa vào phương diện này để quảng cáo, nhưng mà trò chơi này hình tượng nhân vật được xây dựng thực bảo thủ, nơi cần che tất cả đều che đi hết, quần áo là do ngực đầu nga thiết kế, nhân vật là Trình Tư thiết kế, thiết kế của toàn bộ trò chơi tôi cũng không hiểu lắm, chỉ biết đại khái là, nhìn hình ảnh trong trò chơi, tôi bỗng nhiên nghĩ tới một cái tên ‘Tử triền lan đánh’* như vậy.

*: muốn nói đến một cuộc đấu tranh bất tận một cách mù quáng của một người nào đó làm điều gì đó – Thanks Đông sp

Tên này cũng không phải nghĩ bừa, cái tên này cùng với truyện xưa trong chủ đề rất giống, nữ chính bởi vì đối với nam chính nhất kiến chung tình (yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên), liền bắt đầu một cuộc truy đuổi nam chính, nhưng trong lúc đó, nữ chính phải trải qua biết bao thiên tân vạn khổ, ném bao nhiêu tư vị đau khổ, tốt cực mới cùng nam chính ở chung một chỗ.

Tôi nói cái tên này cho các bạn của mình nghe, nhóm bạn nghe xong liếc mắt đầy mỉa mai hoặc, nhìn tôi một cách đầy ái muội nói: ” Cô có cảm thấy chủ đề của trò chơi này rất giống với hoàn cảnh hiện tại của mình không?”

Các bạn đều quyết định, nói tôi lấy tên này thực không sai, vì thế mặc kệ ý tưởng của Vưu Hoà, trực tiếp đặt tên trò chơi là ‘Tử triền lan đánh’.

Lúc giữa trưa 12 giờ, chúng tôi thật là đói không chịu nổi, muốn đi tìm cái gì đó ăn, nhưng lại ngại ánh nắng giống như lửa nóng kịch liệt thiêu đốt da thịt bọn họ, vì thế, vài nam sinh lại lui trở về, tất cả đều đem ánh mắt nhìn về phía tôi.

Trong lòng tôi thầm rửa một tiếng, nắng lớn như vậy, bọn họ còn muốn một thiếu nữ xinh đẹp như hoa là tôi đây đi mua Fastfood cho cả nhóm?

Thật sự rất thân sĩ !

Tôi tức giận bất bình, nhưng lại cảm thấy bất đắc dĩ, ai bảo tôi làm cái gì cũng không biết, vì thế cũng không nói gì phải đi mua Fastfood cho họ.

Tiệm Fastfood cũng ở gần, chọn vài món thức ăn, đợi hai mươi mấy phút, một cái túi và hộp Fastfood đã được đặt ở trước mắt, tôi liền cầm túi lên, nhìn chăm chăm ánh mắt trời gay gắt rồi trở về.

Vài người bạn gấp cái ăn, khoai hoạt ô hô lên tiếng, trừ Vưu Hoà ra, tất cả đều tiến lại gần tôi tranh thưởng, người đoạt ta thôi, mắt tôi chợt sắc lên, lập tức nhìn thấy Lục Hạo Thiên kia cư nhiên đoạt mất tình yêu Fastfood của mình, vì thế tôi rống lên giận dữ: “Ai dám động vào Fastfood của ta?”

Nhóm người kia nhún nhún vai, lấy phần của mình sau đó ngồi lại vị trí ăn cơm, tôi cầm tình yêu Fastfood của mình đi đến trước mắt Vưu Hoà, cung kính, khe khẽ cười, nhẹ nhàng nói với anh ta: “Cưng à , ăn nhiều một chút.” Nói xong toàn thân mình đều nổi hết da gà.....

29. Chương 29: Nhật Ký Tiểu Cường 02

Trong khoảng thời gian này, Vưu Hoà liền giống như trạch nam (người đàn ông lười) cả ngày ở trong phòng không ra khỏi cửa, khi không có việc gì vẫn ngồi trên ghế, giống như ghế dựa cũng là một phần thân thể, ngẫu nhiên quá mót, hần mới đứng dậy giật giật.....

“Cục cưng a, em tới xem tên nhân vật ta mới đặt này dễ nghe không?” Trình Tư mang theo quái khang nói, nhất thời, sau khi nghe đến hai chữ ‘cục cưng’, tôi liền rùng mình.

“Anh không thể đối xứng hô sao? Kêu cục cưng, người không biết còn nghĩ anh là cha của tôi!” Tôi nhin không được hung dữ một phen.

“Cha em, làm cha em cũng không tệ a, toàn thế giới chỉ đứng hàng thứ hai thôi.” Trình Tư nói tới đây liền quay mặt qua: “Có một người mẹ là tỷ phú giàu có nhất nhì thế giới, một người cha là người đứng thứ hai thế giới, người thật đúng là có số tốt nha.”

Tôi dứ dứ nắm đấm, chạy qua, anh ta trốn, tôi lại ra một chiêu, hai người liền đùa giỡn náo loạn một hồi, hi hi ha ha rất vui vẻ, Vưu Hòa từ trong toilet đi ra, vừa vặn liền thấy được một màn như vậy, vốn không biết là cái gì, lại nhìn đến vẻ mặt tươi cười sáng lạn của tôi, nhất thời trong lòng căng thẳng, liền lên tiếng mang vẻ trách cứ nói: “A, hai người khi nào thì cảm tình tốt như vậy.” Nói xong, Vưu Hòa liền hối hận, rõ ràng là muốn cô ấy ngừng cười, kết quả nói ra lại có hương vị ê ẩm.

“A, anh yêu, anh ghen tị?” Trình Tư học cách gọi ‘anh yêu’ của tôi mấy ngày nay, đùa giỡn nói.

Tôi nhất thời vừa tức vừa thẹn, sắc mặt Vưu Hòa cũng vừa đỏ vừa trắng, cuối cùng khép miệng, trở lại chơi máy tính.

Tôi nhất thời nhụt chí, Vưu Hòa kia cả ngày đều thân thiết với máy tính như vậy, vì sao đối với tôi lại lạnh nhạt như vậy? Chẳng lẽ anh ấy thích không phải nam cũng không phải nữ, mà là máy tính?

Nhất thời, tôi nhìn trừng trừng ‘Tình địch’ của tôi, trong lòng thầm nghĩ có thể làm áy tính kia diệt vong hay không. Nhưng mà ý niệm trong đầu này vừa mới bắt đầu sinh lại bị chính mình tươi sống bóp chết, ai, nơi này là chỗ nào a, tiêu diệt một cái máy tính, anh ấy có thể dời mục tiêu đến một máy tính khác a, tiếp tục như vậy, tôi chẳng lẽ phải đem toàn bộ máy tính diệt hết?

Lục Hạo Nhiên kia chẳng phải muốn giết tôi?

Tôi nhin không được run lên, Trình Tư thấy tôi phát run, nghĩ là tôi lạnh, tùy tay liền quăng cho tôi cái áo vừa bẩn vừa thối.

Trình Tư nói: “Cục cưng yêu dấu, lạnh hử, mặc nhiều thêm một chút đi.” Nói xong liền cho tôi một ánh mắt mê hoặc.

Tôi xem thường, đem áo khoác để qua một bên, không để ý tới anh ta, sau đó đi đến bên người Vưu Hòa, mềm giọng nói: “Anh yêu, em lạnh.”

Vưu Hòa hai mắt khê chớp, nhin dục vọng đang muốn thoát ra như điên, nói: “Tư không phải cho cô cái áo khoác sao? Mặc vào đi.”

“Áo kia vừa đen lại thối, phỏng chừng một năm không giặt.....” Tôi vịn phần ủy khuất, đáng thương hề hề nói: “Anh yêu, em thích mặc quần áo của anh.”

Trình Tư ở một bên nói thầm: “Làm gì có một năm không giặt, chỉ là hai tháng không giặt mà thôi a!”

Vưu Hòa mắt trợn trắng, tôi thầm nghĩ, ánh mắt anh có phải có tật hay không, sao cứ phải đảo tới đảo lui? “Tôi không có áo khoác, chỉ có quần áo trong, cho cô mặc tôi phải mặc phân à!”

Phân cũng có thể mặc? Đại gia anh thực sự hay nói giỡn!

“Kia.....” Tôi chuyển chuyển mắt, trong lòng âm thầm đắc ý: “Chúng ta đây hai người ôm nhau, có hơi ấm thân thể em sẽ không lạnh.”

Ở đây không người nào không xấu hổ, cô lại dám nói ra miệng, con gái như thế nào lại không có một chút cảm giác thẹn thùng chứ?

Vì phối hợp cho bọn họ cơ hội ở chung, chưa tới mười hai giờ, nhóm bạn đều lấy cớ đi ra ngoài ăn Fastfood để lưu lại hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng mà hôm nay, cô nói như vậy, vài người bạn lập tức hành động: “Cái kia, giữa trưa, bụng đói rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn Fastfood ha, hai người các người cứ từ từ mà tán gẫu.”

Vài người bạn rất phối hợp đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, không khí trầm lắng đến mấy tính cũng không một chút độ ấm, kỳ thật tôi cũng không lạnh, cũng chỉ là muốn mượn cơ phát uy, cho nên tôi không ngừng dựa vào người Vưu Hòa.

“Cô có chơi hay không?” Vưu Hòa quát.

“Nha!” Tôi kinh ngạc vịn phần quay đầu nhìn Vưu Hòa, trên mặt Vưu Hòa có vẻ kỳ quái nghi hoặc, theo bản năng quay đầu nhìn nhìn, phát hiện phía sau cái gì cũng không có, lúc quay đầu còn chưa kịp hoàn hồn, tôi nhân cơ hội tiến lên một chút, liền nhắm ngay đôi môi khêu gợi của Vưu đại soái ca ‘cách’ một tiếng, vang lên ‘Tư tư’.

Vưu đại soái ca bị tôi đùa giỡn như vậy, màu da trắng nõn nhất thời đỏ ửng, đẩy tôi ra, mắng to: “Tiểu quỷ cô có tật xấu, cả ngày trong đầu toàn nghĩ trò quỷ!”

30. Chương 30: Nhật Ký Tiểu Cường 03

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, tôi lên tiếng trả lời đứng lên mở cửa, cửa vừa mở ra thì thấy, ra là một ông lão lớn tuổi, ông cụ cầm có râu, tóc trắng, vẻ mặt tang thương lưng còng đứng ở ngoài cửa.

Tôi sửng sốt một chút, hỏi: “Ông à, ông đây là?”

Ông lão kia ra vẻ biết tôi, thật nhiệt tình nói với tôi: “Nha đầu à, cháu không nhớ rõ ta sao? Chúng ta ở cách một trấn, Vưu Hòa có ở đây không?” Nói xong còn không chờ tôi trả lời, liền đem ánh mắt hướng bên trong thăm dò.

Tôi gật đầu, một người lớn tuổi đến tìm Vưu Hòa, nhất định có cái gì quan trọng hơn chuyện tình cảm, vì thế tôi lập tức cho ông cụ đi vào, sau đó đối Vưu Hòa nói: “Anh yêu, có người tìm anh.”

Ông cụ quái dị ngắm tôi liếc mắt một cái, còn Vưu Hòa sắc mặt vừa đỏ vừa trắng, cuối cùng cũng lười xem tôi. Nhìn thấy người tới, Vưu Hòa lập tức cùng ông thân mật ngồi xuống ghế, sau đó nói: “Bác sĩ Trình? Sao ông lại tới đây?”

Bác sĩ Trình cười ha ha, nói: “Ta đến nói cho cháu, bà nội cháu sinh bệnh, cháu nhanh chút trở về lo cho bà.”

Vưu Hòa không cần nghĩ ngợi, trực tiếp nói: “Được, cháu hiện tại trở về luôn.”

“Đợi chút, bà nội sinh bệnh, em cũng phải trở về.” Đừng đùa, người tôi yêu đều rời khỏi tôi đi, tôi như thế nào có thể không nhanh chút bò lên tìm anh? Huống chi bà nội sinh bệnh, tôi quả thật cũng thực kinh ngạc khổ sở, cũng rất muốn ở bên người làm bạn với bà.

Vưu Hòa lúc này cũng không nói gì thêm, trực tiếp hỏi bác sĩ Trình: “Tiểu Vụ đâu?”

“Tiểu Vụ thời gian trước ở trường học xin phép nghỉ nhiều lắm, hiện tại trường học không cho nó nghỉ nữa, cho nên nó không nghỉ được, cho nên ta mới vội vã tới tìm cháu.”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới, khó trách nhìn bác sĩ Trình này có chút nhìn quen mắt, nguyên lai chính là lão bác sĩ nổi tiếng nhất trấn trên, hình như lúc trước tôi bị rắn cắn, là vị này giúp tôi chữa bệnh.

Vưu Vụ không có biện pháp xin phép, bà nội một mình ở nông thôn khẳng định thực vất vả, trong lòng ta tôi không hiểu sao hiện lên một tia khổ sở, tôi biết, tôi hiện tại là đang lo lắng cho bệnh tình của bà.

Bác sĩ Trình nhìn vẻ mặt lo lắng của Vưu Hòa, khuyên nhủ: “Cháu đừng vội, bà nội cháu chính là thân thể quá mệt mỏi mới có thể bị bệnh, lúc này còn thời gian, cháu ở trong trấn mua chút thuốc bổ đem về đi.”

“Vâng”

Vài người bạn ra ngoài ăn Fastfood đến giờ còn chưa trở về, Vưu Hòa cũng không quan tâm, đi theo bác sĩ Trình lên đường đến siêu thị trong thành phố mua thuốc bổ.

Tôi cũng thật nhanh thật nhanh đi theo sau, nghĩ rằng, Vưu Hòa trên người có mang tiền sao? Anh ấy nếu không có tiền thì làm sao bây giờ? Nếu là có tiền, anh ấy lại không có công việc gì, tiền kia của anh làm sao mà có?

Một siêu thị được xem là có uy tín nhất ở thành phố này, vừa vào cửa, không khí lạnh lạnh nháy mắt đã bao phủ chung quanh thân tôi, tôi rung mình một cái, hiện tại lại không nóng, mở điều hòa lớn như vậy làm gì không biết?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không nói ra, đi theo Vưu Hòa chọn lựa thuốc bổ, dưới sự trợ giúp của bác sĩ Trình, Vưu Hòa lựa được một giỏ thuốc bổ, trong đó có cao dán hắc tử mã, sữa đậu nành bổ sung Canxi, thực phẩm bổ dưỡng.

Tôi nhún nhún vai, lặng lẽ nói với Vưu Hòa: “Bà nội đã lớn tuổi, làm sao ăn nhiều thuốc bổ như vậy được, không bằng mua chút hoa quả cho bà nếm thử đi.”

Lời tôi nói bị bác sĩ Trình nghe được, ông nhanh chóng lắc đầu nói: “Không nên không nên, bà ấy hiện tại bị cảm, không thể ăn mấy thứ lạnh lẽo đó.”

Nói xong, hai người để ý cũng không để ý tôi tiếp tục chọn lựa.

Tôi không nói gì, yên lặng đi theo bọn họ, khoảng nửa giờ sau, bọn họ cuối cùng cũng lựa xong, giỏ lớn đã sớm tràn đầy, đến quầy thu ngân, cô nàng thu ngân vừa thấy có soái ca đến, nháy mắt thay đổi thái độ, khóe miệng chảy ra chất lỏng màu trắng sáng ngời.

Tôi nhất thời tức điên, con bà nó, nam nhân bà đây coi trọng người cũng dám xem, chán sống rồi sao?

Tôi tiến lên, quát thanh quát khí miệng đầy dấm chua nói: “A, nhân viên thu ngân này chẳng lẽ là bị mắc chứng si ngốc, sững sờ ở đó động cũng không động, đây là thái độ phục vụ gì?”

Quái thanh của tôi quát đến mức khiến ấy nhân viên khác cùng khách hàng ở gần đó chú ý, nhân viên thu ngân bên cạnh rất nhanh lấy lại tinh thần, dùng chân đá cô nàng thu ngân, cô nàng hồn phách lập tức bị một đá mà quay lại.

Vưu Hòa lạnh lùng liếc tôi một cái, hừ một tiếng, nói: “Trả tiền.”

Nếu là một bao lớn như vậy, ở siêu thị thành phố X, ít nhất cần vài trăm đồng, mà lúc trả tiền cho Vưu Hòa, tôi hoàn toàn kinh ngạc!

Thị trấn nhỏ đúng là có chỗ tốt của thị trấn nhỏ! Tiêu phí thấp nha, lặng lẽ, mua nhiều vật phẩm như vậy, đến lúc tính tiền tổng cộng chưa tới một trăm đồng.

Mua này nọ xong, Vưu Hòa trở về nói chuyện cùng mấy người bạn, sau đó ngồi xe bus, ba người cùng nhau chuẩn bị trở về.....

31. Chương 31: Nửa Đường Dừng Lại Chi Em Gặp Nhau

Xe bus có mùi rất khó chịu, hương vị nồng nồng kia làm đầu tôi choáng váng quay cuồng, còn nữa, đường núi khó đi, xe bus phá lệ cố hết sức chạy, lắc lắc lắc lắc, tôi giống như đang ngồi trên đu quay ở trên xe lúc lên lúc xuống.....

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện âm thanh tranh cãi ầm ĩ, tôi cố gắng trốn to mắt nhìn về phía trước, phát hiện phía trước có rất nhiều người vây chung quanh, có nam có nữ, có già có trẻ, tất cả vây làm thành một vòng chỉ trở ngại luận cái gì ở bên trong.

Bởi vì người đông, ngăn chặn quốc lộ, xe bus không thể đi về phía trước, vì thế liền phải ngừng lại.

Lái xe là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, đầu đưa ra ngoài cửa sổ, đối với đám người kêu: “Làm cái gì, mau tránh ra, tôi còn phải lái xe.”

Trong đám đông có người đáp lời nói: “Có người té xỉu, chúng tôi cũng không biết người này là ai.”

Có người hôn mê, thân là bác sĩ Trình lập tức đứng lên, thanh âm lo lắng nói: “Nhanh lên nhanh lên, tôi là bác sĩ, tôi có thể hỗ trợ xem.”

Bác sĩ Trình xuống xe, Vũ Hòa cũng đi theo vô giúp vui, tôi vốn choáng váng hồ hồ, nhìn Vũ Hòa đi xem nào nhiệt, tôi cũng đi theo một khối xuống xe.

Bác sĩ Trình tiến vào đám người, đám người như là biết ông lão này là bác sĩ, tự động tránh ra, tầm mắt nhìn xuống, phát hiện người nằm là một cô gái tướng mạo thanh tú đáng yêu, tôi trước mắt có chút choáng váng, nhìn cái gì đều rất mơ hồ, cuối cùng khi thấy rõ mặt mũi người nằm ra sao, tôi kinh hô một tiếng!

Tiếng kinh hô của tôi khiến cho người bên ngoài chú ý, đồng thời một giây, khiến cho người bên ngoài lên tiếng kinh hô!

“Oa, hai người là song bào thai?”

“Gi vậy, ban ngày ban mặt gặp quỷ?”

“.....”

Mọi người đều nghị luận, tôi đầu đầy hắc tuyến, cô gái nằm trên đường kia, không phải là người vô cùng khoa trương, thích tiêu xài, thích cho rằng người mình yêu là siêu cấp danh nhân chị hai tôi sao?

Lúc này, trên người chị tôi mặc là bộ quần áo thể thao cũ trước kia của tôi, tóc xén, khuôn mặt gầy, nhìn gần, phát hiện màu da chị trắng bệch.

Tôi lo lắng, thúc giục bác sĩ Trình: “Bác sĩ Trình, bác sĩ Trình, mau cứu mạng, người này là chị cháu!”

Bác sĩ Trình tỏ vẻ đã sớm lường trước, sờ sờ chòm râu dưới cằm, chắc chắc nói: “Quả nhiên là song bào thai, sao chưa từng nghe cháu nhắc tới?”

Nói tới nói lui, bác sĩ Trình đại lại ngồi xổm xuống, đưa tay thay chị bắt mạch, xem qua, ông nói: “Cô ấy đại khái là bị đói, trước đem trở về, chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, cho ăn no sẽ không có việc gì.”

Bà chị thích khoa trương mê tiêu xài của tôi cũng sẽ đói choáng váng sao? Hay là bác sĩ Trình nói giỡn?!

Tôi vẻ mặt bất khả tư nghị, nhưng cũng không dị nghị nhiều lắm, nâng bà chị đang hôn mê bất tỉnh dậy, tôi đầy bụng nghi hoặc, nhưng cũng phải đợi cho chị thanh tỉnh mới có thể biết rõ chân tướng.

Xe bus chỉ chạy đến đầu lộ, cuối cùng chúng tôi còn phải đi hai giờ đường núi, giúp đỡ một người hôn mê bất tỉnh đi đường núi xác thực vô cùng vất vả, nhưng tôi cũng không có yêu cầu bất luận kẻ nào hỗ trợ.

Ngẫm lại, bác sĩ Trình đã lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ muốn ông ấy đi đỡ?

Nghĩ đến Vũ Hòa, anh ấy không lời nói lạnh nhạt châm chọc tôi đã may mắn rồi, làm sao tốt như vậy giúp tôi đây?

Đang lúc tôi nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm giác bên người nhẹ hẫng, quanh thân chợt lạnh, đưa mắt nhìn, nguyên lai là Vũ Hòa Vũ đại soái ca chủ động nâng chị tôi dậy, sau đó không nói một lời đi về phía trước.

Tôi đuổi theo, hỏi: “Anh yêu, anh muốn giúp em sao?”

Vũ Hòa trợn mắt, mắt lạnh liếc tôi một chút, nói: “Đã nói biết bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi như vậy.”

“Không cần thì thôi ~ anh yêu ~” Tôi buồn nôn hề hề nói, nói xong làm người ở đây hết thấy rùng mình, nổi hết da gà.....

Đương nhiên, phương diện này trừ bỏ người chị hôn mê của tôi.

Vũ Hòa chịu không nổi lời buồn nôn của tôi, rõ ràng công chị tôi đi nhanh hơn, muốn đem tôi đá ở phía sau, tôi chạy nhanh đuổi theo, nếu là trước kia, Vũ Hòa tuyệt đối sẽ đóng sầm cửa trước mặt tôi, bất quá hôm nay trên người anh đang mang nặng, cho nên động tác chậm lại, tôi liền nhanh chút.

“Anh yêu, đợi chút, tay anh để ở chỗ nào vậy, anh rõ ràng là muốn ăn đậu hủ của chị em thôi.” Tôi miệng đầy dấm chua nói.

Vưu Hòa rống giận: “Làm ơn, tôi đang giúp cô nha, cô thể nhưng đem tôi nói thành sói!”

Tôi cuống quýt khẩn trương đáng thương lắc đầu nói: “Là anh tự mình thừa nhận, không phải em nói.”

Vưu Hòa giận nghiêng răng nghiêng lợi, nói một câu: “Chớ cần Lã Động Tân.” Phút chốc, anh đem bà chị sau lưng mạnh mẽ thả xuống, cũng không cần biết người rơi có đau hay không, hừ lạnh một tiếng nói: “Người tốt không thể làm, vậy cô tự mình công cô ta.”

Tôi còn không kịp phản ứng, chị tôi bị ngã trên mặt đất hai mắt hơi hơi mở, miệng truyền đến đau đớn làm cho đầu óc ý thức chị ấy dần dần khôi phục, chị hò hét: “Mẹ nó, đứa nào làm ngã lão nương, chán sống à!”

32. Chương 32: Nỗi Bi Ai Của Chị Hai!

Tầm mắt chị từ bắt đầu mơ hồ không rõ nay lại trong suốt phần nọ, hơi hơi đánh giá cảnh vật chung quanh, bỗng nhiên bình một tiếng nhảy dựng lên, lập tức không giữ hình tượng như sư tử Hà Đông rống lên: “A! Đây là làm sao?”

Người ở đây đầu tiên là vươn tay che kín hai tai lại, sau đó vẻ mặt hoảng sợ nhìn chị tôi, đồng thời cho rằng, cô gái này vóc dáng nho nhỏ, thanh âm lại rất lớn, thật khủng bố.

Tầm mắt chị tôi dời đi, nhìn đến tôi ở bên người, lại là một trận kinh thiên động địa la lên: “Bảo Châu!”

Tôi liều mạng gật đầu, trong lòng khẩn cầu chị vụn nhỏ âm lượng chút được không?

Đường núi chật hẹp, gió nhẹ thổi, rau dưa trồng hai bên đường theo gió lay động vài cái, trong không khí truyền đến hương cỏ nhẹ nhẹ.

Bà chị lên tiếng đánh vỡ phong cảnh sơn dã xinh đẹp, nháy mắt, trùng nhi nơi nơi loạn xuyên, chim chóc trên trời nơi nơi bay loạn, cá dưới nước cũng lặn sâu vào nước không dám du ngoạn.

“Ô ô ô.....” Chị tôi bỗng nhiên khóc đến kinh thiên động địa, bà chị kiên cường bốc đồng lần đầu tiên ở trước mặt mọi người khóc nháo, thật đúng là chưa nhìn thấy bao giờ.

Tôi sửng sốt, có chút ngây người, không biết phản ứng như thế nào.

Bác sĩ Trình đứng một bên hảo tâm nhắc nhở: “Nha đầu, chị cháu khóc thương tâm như vậy, cháu đi khuyên nhủ đi!”

Trong lòng tôi lại kinh ngạc, chị tôi cho tới bây giờ đều đem mặt mũi đặt ở hàng thứ nhất, khóc trước mặt nhiều người như vậy sẽ rất mất mặt, bà chị tôi khóc nháo như vậy, chẳng lẽ có việc gì làm chị ấy cảm thấy thương tâm hơn cả việc mất mặt sao?

“Chị.....”

Tôi vừa kêu một tiếng này, lại khiến cho bà chị kêu khóc còn to hơn, Vưu Hòa chịu không nổi ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Cầu xin cô ngừng đi, cô biết không, cô khóc giống như bị người ta bỏ vậy.”

Vừa nghe Vưu Hòa nói vậy, chị tôi vốn đang khóc nháo bỗng nhiên đứng lên, đối với Vưu Hòa tê tâm liệt phế gầm rú: “Bà đây chính là bị bỏ rơi, bị người ta thích nhất từ bỏ, thế nào, anh xem không vừa mắt à!”

Vưu Hòa sửng sốt, hoàn hồn lại, nói: “Bị nam nhân từ bỏ phải đi quần quýt lấy hân, đứa em bảo bối của cô không phải thích xài chiêu này sao.” Nói xong còn cố ý vô tình liếc tôi một cái.

Trong lòng tôi thùng thùng rạo rực, thật là, không ngờ ngoài miệng còn đùa giỡn tôi a.

“Hừ, tên khốn đó cũng dám vứt bỏ bà đây, bà đây phải đi tìm người đẹp trai hơn hân, có tiền hơn hân, ép chết hân, thử xem hân có hối hận hay không!” Chị tôi oán hận nói, trong mắt có kiên quyết.

Tôi nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Chị, chị nói ‘hân’ đến tột cùng là ai vậy?”

Nhắc tới ‘hân’, hai mắt chị tôi lại chảy ra hai giọt nước mắt, chị cố nén nước mắt, nói: “Em cũng quen, là anh chàng đẹp trai cách vách nhà chúng ta.”

A!

Tôi kinh ngạc, ông anh cách vách kia tôi biết, bộ dạng quả thật là loại bà chị tôi thích, bắt quá người nọ tựa như khối băng vạn năm, cho tôi cảm giác giống như một cái xác không hồn, con rồi, cho nên đối phương cho dù bộ dạng rất đẹp trai, tôi cũng không có nửa phần cảm giác, nhưng chị tôi từ nhỏ đều mê luyến hấn, cũng từ nhỏ đến lớn theo đuổi hấn, còn hấn thì không thèm nhìn chị bằng nửa con mắt.

Việc này, từ ‘vứt bỏ’ làm sao có thể dùng trong trường hợp này?

Bởi vì chị tôi thương tâm quá độ, lộ trình chúng tôi đi chậm chút, mắt thấy sắc trời có chút âm đạm rồi, để ý lộ trình về nhà còn một con đường dài như vậy, mọi người lòng đều nóng như lửa đốt.

Cần phải trở về trước khi trời tối a, bằng không đường đêm sẽ không dễ đi.

Chị vẫn đang treo vẻ mặt bi ai phần nộ, vừa đi vừa nói cho tôi biết tên kia là như thế nào vứt bỏ chị, sau đó nói cho tôi biết, chị ấy chọc phải tên kia, vừa vặn tên kia cùng ba mẹ chúng tôi có lui tới mua bán, khách hàng chính là Thượng Đế, ba mẹ sợ đắc tội Thượng Đế, vì thế trừng phạt con gái, đem tiền tiêu vặt cùng thẻ vàng thẻ bạc của chị tịch thu hết.

Cho nên, chị tôi nay cũng liền ‘phá sản’, hiện tại trên người chị một xu cũng không có, phòng thiết kế trang phục, cũng bởi vì chọc nhầm lòng tên khốn lạnh lùng kia, cũng liền trở nên không đáng một đồng .

Cho nên, nay sự thật chính là chị tôi lưu lạc, ngẫu nhiên từ thành phố X rộng lớn chạy đến thôn nhỏ này tìm tôi.....

33. Chương 33: Chính Là Thích Hấn

Trước khi sắc trời sụp xuống, chúng tôi phong trần mệt mỏi chạy về Vụ gia.

Bà bà có chút ho khan, sắc mặt trắng bệch, cả người vô lực nằm ngửa trên giường, chúng tôi tiến vào phòng, liền nhìn thấy bà đang muốn rời giường, kết quả lại bởi vì cả người vô lực, thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống.....

“Bà nội.” Vụ Hòa kinh hô, chạy lên mạnh mẽ đỡ lấy bà bà, vẻ mặt lo lắng đau lòng: “Bà nội, bà bị bệnh nên nghỉ ngơi cho tốt, đứng lên làm cái gì?”

Bà bà nhìn thấy cháu trai đã trở lại, rất cao hứng, cầm lấy tay Vụ Hòa, không đáp hồi lại: “Tên nhóc con này, gần đây đã chạy đi đâu.”

“Bà nội, thực xin lỗi, về sau con sẽ không chạy loạn là được.” Vụ Hòa lập tức thừa nhận sai lầm.

Bà bà thấy Vụ Hòa ngoan ngoãn nhận lỗi, vui vẻ chỉ chỉ, sau đó đem tầm mắt chuyển đến trên người tôi: “A, đây là.....?” Bà bà vừa thấy có đến hai Bảo Châu, nhất thời nghi hoặc .

“Bọn họ là chị em song sinh, bà nội.” Vụ Hòa một bên nhắc nhở.

“Ồ.” Bà nội gật gật đầu, ánh mắt vẫn đánh giá chúng tôi: “Vụ Hòa a, đi lấy cho bà ít nước sôi.”

Vụ Hòa đứng dậy, xuống bếp lấy nước sôi, bác sĩ Trình bởi vì trong nhà có chút việc vặt, cho nên chưa cùng chúng tôi đến thăm bà bà, thấy Vụ Hòa đã đi khỏi, tôi tiến lên nói với bà: “Bà à, bà không sao chứ.”

Bà lắc đầu, nói: “Không có việc gì không có việc gì, bắt quá chỉ là bị cảm mà thôi, là Trình gia làm lớn chuyện lên.” Bà nhìn nhìn chị tôi, lại nhìn nhìn tôi, hỏi: “Sao cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nghe cháu nhắc đến cháu có chị em song sinh?”

“Này.....”

“Này, bà lại không có hỏi, nó làm sao có thể nói cho bà.” Tôi không biết trả lời sao, chị tôi liền nhin không được chen vào nói .

Tôi có chút tức giận nhìn chị, chị sao có thể nói chuyện cùng trưởng bối như vậy?

Chị tôi cũng có chút tức giận, thanh âm bén nhọn nói với tôi: “Nhìn cái gì vậy, ta trước giờ đều như vậy, mày cũng không phải không biết.”

Chị tôi từ trước đến nay đầu nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, nhưng bình thường những người cùng chị ấy kết giao đều bị vẻ ngoài hung hãn của chị làm sợ hãi, cho nên, chị tôi trước giờ đều cô độc, nói đi nói lại cũng là do cá tính điêu ngoa cổ quái của chị ấy.

“Cô bé này thật sự là.....” Bà bà bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn chị lại nhìn tôi, nói: “Hai chị em tính cách như thế nào lại khác nhau lớn như vậy..... Bảo Châu, chị cháu đi vào nơi này, là muốn mang cháu đi, đúng không?”

Vừa nghe đến phải đi, tôi vội vàng xua tay: “Không không không, cháu không đi.” Đùa sao, Vụ Hòa thân yêu của tôi còn chưa tới tay mà, nếu đi, tình yêu của tôi phải làm sao bây giờ?

“Vây?.....” Bà bà nhìn chị tôi, lại nhìn tôi.

“Nhà chúng ta không ở được nhiều người như vậy.”

“Việc này..... chị cháu vẫn còn đang đi học, chị ấy có thể đến trường học trên thị trấn học, sau đó ở cùng với Vụ Vụ, Vương bà, chị ấy sẽ không gây phiền phức gì cho chúng ta đâu.” Vì có thể được ở lại, tôi cũng bắt đầu nói năng lộn xộn.

Chị tôi không tức giận, đang định nói chuyện, lại tại một giây bị tôi dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chị ấy, kết quả chị tôi quả nhiên mềm lòng, hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý đến tôi.

“Là như vậy a, vậy là được rồi.” Bà bà vừa nói xong, Vụ Hòa cũng rót xong nước đun sôi mang vào.

Tôi phát hiện, Vụ Hòa thực tôn trọng người già, thực săn sóc người già, có thể nói là người hiếu thảo. Trong lòng tôi không khỏi cảm thấy an ủi, nói với bà bà: “Bà à, bà nghỉ ngơi cho khỏe, cháu với chị cháu đi ra ngoài trước.”

Đi ra khỏi phòng ngủ, vào đại sảnh, chị tôi liền nhin không được hỏi: “Ừ, chẳng lẽ người con trai kia chính là nguyên nhân em ở lại?”

Tôi ha ha cười, cũng không cảm thấy ngượng ngùng, trực tiếp dứt điểm nói: “Đúng vậy, em thích anh ấy.”

Chị tôi hừ hừ, nói: “Chị thấy anh ta cũng không để ý em lắm cơ mà.”

“Còn không phải anh ấy thích giả vờ lạnh lùng, chị, chị giúp em nghĩ biện pháp, để em có được anh ấy, em nhất định sẽ cảm kích chị thật nhiều.”

Chị theo đuổi nhiều đại minh tinh như vậy, nhất định rất có kinh nghiệm về mặt này.

Chị tôi hừ hừ, vẻ mặt cao ngạo nói: “Được rồi, em ấy, đầu tiên mỗi ngày tặng một bó hoa lớn đến nhà người ta, tiếp theo lại ngày ba bữa đều nấu món ngon, tốt nhất có thể vào lúc anh ta mỗi một giúp anh ta mát xa, trực tiếp theo đuổi anh ta, làm việc phải nhanh nhẹn một chút, sau đó..... Ha ha.....” Chị ấy cười xấu xa, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Tôi cảm thấy có chút không ổn, tặng hoa cho con trai?

Cái này được không?

34. Chương 34: Theo Đuổi: Sự Kiện Vì Đưa Hoa Mà Trúng Độc!

Nhờ Vụ Hòa cẩn thận chăm sóc bên người không ngừng nghỉ, bệnh tình của bà rất nhanh chuyển biến tốt. Bà không chịu ngồi yên, không muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi mà muốn làm việc, mọi người thấy bà như vậy cũng không có biện pháp, liền theo ý bà.

Chị của tôi nghe tôi khuyên đến trường học trấn trên đọc sách, chị ấy có dáng vẻ không thể nào hình dung, chị ấy là thiên tài, đã sớm tốt nghiệp trung học liền tự học thiết kế thời trang, căn bản là không cần đi học đọc sách, lần này bởi vì làm quân sư cho tôi giúp tôi đem soái ca về, chị ấy coi như chịu nhục, quyết định đến trường học ôn lại cuộc sống học sinh.

Chiêu thứ nhất của chị hai, chính là mỗi ngày đưa hoa cho soái ca.

Đưa hoa, tôi nhớ dòng suối phía sau núi có rất nhiều hoa dại cỏ dại, những đóa hoa bảy màu rực rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Nơi này..... giống như nơi tôi từng bị rắn cắn qua !

Nhịn không được run lên, ai, vì theo đuổi đại soái ca, còn có cái gì để sợ hãi nữa?

Vì thế tôi giúp bà làm một ít việc vặt xong, sau đó tôi liền đi vòng ra sau núi, đến cạnh dòng suối nhỏ, chuẩn bị bắt đầu hái hoa.

Không biết Vưu Hòa thích loại hoa nào?

Tôi nhìn trái nhìn phải, phát hiện giữa bụi hoa có một loại hoa nhìn rất giống con bướm, có màu tím cùng màu trắng, đóa hoa rất nhỏ, cũng rất đáng yêu xinh đẹp.

Vì thế tôi vươn tay, bắt đầu ngắt từng đóa.

Hái hái, tôi phát hiện trên cỏ còn có nấm mọc hoang, nhất thời cảm thấy đói bụng.

Chiều thứ hai của chị tôi, cơn tình yêu ngày ba bữa không thể thiếu, vì thế tôi duỗi tay, hái nấm hoang xuống .

Ban ngày bận việc, đến buổi chiều có một chút thời gian tôi mới về nhà, bà có thói quen ngủ trưa ở phía sau, Vưu Hòa cũng không thấy bóng dáng, vì thế tôi lập tức đến phòng bếp chuẩn bị nấu ăn.

Nấm làm như thế nào ăn mới ngon đây?

Hầm canh? Xào? Hay là.....

Tôi ở phương diện ẩm thực thiếu thiên phú nghiêm trọng, muốn tôi làm ra một món ngon mỹ vị, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Tôi ném thử một muống nước, chờ nước sôi liền đem nấm bỏ vào, đợi cho nấm nấu đến khi trồi lên mặt nước, ta thêm một chút gia vị, sau đó cầm lấy thìa, bắt đầu ném thử.

Hương vị thực vừa, lại tỏa ra mùi nấm, tôi cảm thấy vừa lòng .

Vì thế tôi lại lấy ra một cái bát, dùng thìa từng muống từng muống đem canh nấm bỏ vào trong bát.

Bụng bắt đầu cô lỗ cô lỗ kêu lên, tôi vụng trộm ăn nấm, sau đó uống hai muống canh, nhất thời cảm thấy trù nghệ của mình cũng không đến nỗi không dám nhìn mặt người khác.

Bỗng nhiên, tầm mắt của tôi có chút mơ hồ, trước mắt bắt đầu xuất hiện ảo ảnh, mọi vật trước mắt tôi bắt đầu lắc lắc lắc lắc, lắc lắc lắc lắc, tôi choáng váng đầu, ghê tởm khó chịu.

“Nè, cô đang làm cái gì?”

Phía sau truyền đến một âm thanh, tôi có nghe thấy, nhưng không cách nào phân biệt rõ tiếng nói này là của ai, vì thế tôi theo thanh âm quay đầu nhìn lại, phát hiện người tới dĩ nhiên là Vưu Hòa.

Nhất thời trong lòng mừng như điên mà xông lên, nhìn hắn nói: “Anh yêu, anh cuối cùng đã trở lại, em làm canh cho anh.”

“Canh?” Vưu Hòa quái dị nhìn tôi, sau đó lại nhìn nhìn canh trên bàn, hỏi: “Đó là canh gì? Đen sì?”

“Canh nấm a, em làm!” Tôi vẽ mặt đắc ý, xem đi, em thật tốt, còn làm canh cho anh uống uống nữa, đại soái ca anh cảm động không?

“Nấm này ở đâu có?” Vưu Hòa nghi vấn, đi lên dùng thìa khuấy khuấy canh trong bát, sau đó bỗng nhiên kêu to: “Aiz, đó là nấm có độc, cô có ăn chưa?”

Nấm có độc ?

Nấm có độc ?

Tôi có ăn không?

.....

Tôi đầu bắt đầu cố gắng tự hỏi, lại nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, trước mắt mọi vật càng thêm mờ hồ lay động, trong lòng tôi cho rằng có phải hay không động

Nghĩ nghĩ, trước mắt tôi tối đen, rốt cuộc không thể tự hỏi!

35. Chương 35: Theo Đuổi: Săn Sàng Ăn Đậu Hủ!

Sau một trận đầu choáng váng nôn mửa, nắm độc trong bụng rốt cục bị tôi phun ra hết.

Nhưng mà đầu tôi vẫn còn choáng, cảnh vật trước mắt lúc ẩn lúc hiện, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, xoa xoa hai mắt, trước mắt hết thấy đều ổn định lại.

“Tôi nói cô, cô cả ngày nếu không có việc gì thì đi ra ngoài đi bộ đi, suốt ngày trong đầu nghĩ cái quái gì đó, khiến cho người khác tức giận.” Vưu Hòa nói xong, chân vừa nhấc, liền chuẩn bị tránh qua.

Theo bản năng, tôi lập tức đỡ lấy cái trán, liên tục kêu: “Ôi, em đau đầu.”

Vừa mới nghe tôi bị như vậy thì Vưu Hòa lập tức la lên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Cô có chịu yên hay không? Nếu không tôi sẽ đi nhờ bác sĩ Trình tới tiêm cho cô.”

Tiêm?!

Ta sợ nhất cái đó !

“Ô ô ô..... Em đau đầu, anh là một người đàn ông, không thể hi sinh một chút đỡ em lên trên giường nghỉ ngơi sao?” Tôi vẻ mặt ủy khuất nhìn anh, biểu tình quả thực giống như nói ‘anh không giúp đỡ em em sẽ chết cho anh xem’.

Vưu Hòa bất đắc dĩ, thật đúng là nghe lời đỡ tôi, sau đó thật cẩn thận đem tôi đặt bên giường.

“Em muốn nằm xuống.”

Vưu Hòa cũng nghe lời, liền xốc chăn lên cho tôi ngủ, anh vừa muốn đứng dậy, ánh mắt của tôi chợt lóe, một giây sau liền kéo anh xuống.

Chính là dùng sức rất mạnh, ko cần biết có chết hay không, trực tiếp kéo anh vào lòng tôi.

Đầu Vưu Hòa hung hăng đập vào giữa ngực của tôi, tôi cùng anh ta đồng thời thét lớn một tiếng, Vưu Hòa đang muốn đứng dậy mở miệng tức giận mắng tôi, tôi nhanh chóng phản ứng, đứng lên nắm cổ áo của anh, trực tiếp thực hiện hành vi “sờ sàng”.

Môi Vưu Hòa không phải lần đầu tiên thường thức, gặp sự kiện ngoài ý muốn trong phòng nhỏ làm tôi cảm giác được môi anh ấm áp cùng ngọt ngào hơn trước, vì thế tôi liền rơi vào cảm giác mê luyến nụ hôn của anh.

Đáng tiếc người đàn ông này rất lạnh lùng theo đuổi quá khó khăn, theo đuổi không kịp, số lần hôn môi ít đến đáng thương, vì thế mỗi lần đều là tôi chủ động bày ra một phen ‘ngoài ý muốn’ sau đó lại quang minh chính đại chơi trò vô lại với Vưu đại soái ca.

“Cô dám.....” Vưu Hòa chịu không nổi muốn đẩy tôi ra, miệng vừa muốn mở miệng nói chuyện, kết quả tôi liền thừa cơ xâm nhập vào trong miệng của anh ta, ăn đậu hủ thật to.

Lúc này Vưu Hòa tức giận, dùng sức đẩy tôi ra , màu da trắng nõn không biết là tức giận hay thẹn thùng, có chút đỏ ửng.

“Anh nha có tật xấu!”

Lần trước tôi cùng anh ta, anh ta cũng mắng tôi như vậy, lòng tôi nghĩ, anh sẽ không đổi một câu kịch khác sao?

Vưu Hòa mắng xong định chạy, tôi lôi kéo anh về mặt ủy khuất nói: “Anh vừa mới hôn em, cổ nhân nói, nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta đã có da thịt chi hôn, anh chẳng lẽ không nghĩ muốn đối với em phụ trách sao?”

Vưu Hòa hất tay tôi ra, cả giận nói: “Cô đi ăn shit”

Người đàn ông này bắt đầu giận đến động liền không tốt tính như vậy? Ai, bắt quá tôi cũng thật kỳ quái, lại mặc danh kỳ diệu thích anh ta như vậy, còn yêu khắc cốt ghi tâm.

Tôi lôi kéo tay Vưu Hòa, vẻ mặt thật sự kiên định nói: “Vưu Hòa, em thật sự thật sự rất yêu anh.”

Vưu Hòa giật nhẹ môi, đáy mắt hiện lên một tia hào quang, cũng rất mau biến mất: “Thực xin lỗi, tôi không thương cô.” Nói xong, liền bỏ tay của tôi ra, biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Thực xin lỗi, tôi không thương cô.....

Thực xin lỗi, tôi không thương cô.....

Những lời này lặp đi lặp lại trong đầu tôi, tôi mơ màng, tôi sưng sốt.

Đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trái tim, tôi phát hiện trái tim của tôi có tiếng đập, nhìn bóng dáng Vưu Hòa đi xa, lúc này đây tôi thật sự cảm thấy bị thương.....

Vưu Hòa!

Chẳng lẽ, tôi thật sự nên buông tha cho anh sao?

36. Chương 36: Theo Đuổi: Anh Liền Nhận Mệnh Đi!

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Không biết có phải bởi vì ăn nắm độc hay không, hay là bởi vì nội tâm đau thấu dẫn đến nội thương, tôi không còn sức nằm dài trên giường, không ngừng ho khan.

“Này, cô làm sao vậy?” Là Vưu Hòa, anh ta không phải đi ra ngoài sao? Như thế nào lại trở lại?

Tôi thương tâm quá độ, nhìn thấy Vưu Hòa bỗng nhiên trở về, ánh mắt nhất thời sáng lên, đầu suy nghĩ nhanh một vòng, tôi nghĩ đến chiều khổ nhục kế, vì thế liền tử tế sống chết nói: “Aiz, anh quản tôi làm cái gì.....”

Nói xong giả bộ ho khan hai lần.

“Bệnh tình cô không phải tăng thêm chứ, nếu không chịu được tôi sẽ gọi bác sĩ Trình tới xem cho cô.”

“Không cần!” Tôi mạnh mẽ đứng dậy, giữ chặt tay Vưu Hòa, lại không nghĩ là từ trên giường rớt xuống, ‘phù phù’ một tiếng, mông của tôi ngã đau đòn.

“Ô ô ô..... Đau đau đau!”

“Ai, cô thật sự là.....” Vưu Hòa bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt vừa tức lại bất đắc dĩ, cuối cùng anh xắn tay áo, đến cạnh tôi, nhưng không có đỡ tôi, mà là ngồi xổm bên cạnh tôi rồi nói với tôi: “Tôi tốt như vậy sao, cô khẳng khái một mực yêu tôi như vậy sao?”

“Đúng, em yêu anh.” Tôi thật sự kiên định nhìn anh, có lẽ ngay cả chính tôi cũng không biết lý do vì sao thương anh, anh ngoài bộ dạng anh tuấn, thật đúng là không có ưu điểm gì khác.

Danh tiếng kém, tính tình kém, không ôn nhu, không lãng mạn.....

Nhưng tôi chính là trúng cổ của anh, sống chết liền nhận định anh.

“Vưu Hòa, anh không cần cự tuyệt em, em nhìn ra, anh cũng thích em.” Mỗi khi tôi tới gần anh, anh tuy rằng lời nói lạnh nhạt nhưng cũng không bài xích, cho nên tôi bắt đầu hoài nghi, Vưu Hòa anh cố ý muốn tránh tôi, cho nên mới một hai nói đối với tôi không có cảm giác.

“Cò!” Vưu Hòa lẳng lẳng nhìn tôi, nói: “Tôi thật sự là chịu em rồi.”

“Ha ha.....” Tôi ngượng ngùng nhìn anh, nói: “Vậy anh chịu thừa nhận rồi.”

Vưu Hòa lại thở dài một hơi, tôi nhìn không được cau cái mũi, anh ca thán tức giận cái gì chứ.

Đang muốn mở miệng, Vưu Hòa bỗng nhiên giữ chặt cánh tay của tôi, sau đó đem tôi ôm vào trong lòng anh, nói: “Nhà của tôi thực nghèo, không thể cho em cuộc sống giàu sang.”

“Em biết.”

“Anh không giỏi giang, không có nghề gì đặc biệt tinh thông, em không sợ theo anh về sau ba bữa sẽ không ăn no?”

“Em biết.”

“Anh không ôn nhu, không lãng mạn, đi theo anh sẽ cảm thấy buồn và nhàm chán.”

“Em biết.”

Vưu Hòa vẫn không tin nhìn tôi: “Em xác định.....”

Mà tôi còn thực kiên định nhìn anh: “Phi thường xác định!”

“Aiz.....” Vưu Hòa lại thở dài, nói: “Nếu đã như vậy, vậy cứ như vậy đi.”

Cái gì như vậy như vậy?

Tuấn dung của Vưu Hòa chậm rãi càng gần mặt tôi, đôi mắt tôi trợn to, miệng bởi vì cảm thấy kinh ngạc hơi hơi mở ra, vừa vặn như ý của Vưu Hòa.

Tôi có chết cũng không nghĩ đến, Vưu đại soái ca cũng có một ngày chủ động hôn tôi!

Này hôn không giống lúc trước chuồn chuồn lướt nước, có vài phần ôn nhu, vài phần nồng cháy, vài phần bá đạo, thì ra, Vưu Hòa rất khát vọng tôi.....

Ha ha, tôi đã nói rồi, tôi là tiểu cường (con gián) đánh không chết, Vưu Hòa khó theo đuổi, còn không phải ở trước mặt tôi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao!

Vưu Hòa a Vưu Hòa, gặp gỡ tôi, anh liền nhận mệnh đi!

—Toàn Văn Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-menh-da-dinh-deo-bam-anh>